221

Sara Craven

De dragul unui jocheu

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

Inutil să insiști, sunt imunizată: ochii dulci și sărutările mieroase înseamnă foarte puțin pentru mine, știu unde duce asta... Când eram măritată mă temeam de clipa când mă băgam în pat, mă rugam Cerului ca fostul meu soț cel drag să nu mă atingă! Ce pereche fermecătoare eram în fața lumii, dar ce oroare în intimitate!

THE BEST

ISBN 973-9498-64-7

Lei 5880 + 120 T.L. = 6000

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© 1987, Sara Craven

OUTSIDER

In româneste de : Irina Popescu Tismana

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-64-7

Colecția „EL și EA"

SARA CRAVEN

DE DRAGUL UNUI JOCHEU

ALCRIS

CAPITOLUL I

Nemişcată ca o statuie, călăreaţa şi iapa ei se profilau pe cerul dimineţii senine. O briză uşoară ondula coama animalului şi flutura o şuviţă de păr roşu pe obrazul tinerei femei.

Jos în vale, grajdurile cailor de curse din Wintersgarth îşi regăseau, ca în fiecare dimineaţă, animaţia obişnuită. Din observatorul său de pe colină, Nathalie Drummond contempla acest univers în miniatură de care era atât de mândră. Scoase un oftat de satisfacţie. Era universul ei, planeta sa...

Un trăpaş, înhămat la trăsurica lui, ieşea pentru antrenamentul pe care trebuia să-l supravegheze ea însăşi, dar nu era o zi ca toate celelalte. Aşa că-i încredinţase sarcina primului lucrător, Wes Lovett. Era prea neliniştită, prea încordată ca să se apropie de caii pur-sânge care riscau să se arate periculos de sensibili la nervozitatea ei.

Mângâie cu o mână afectuoasă grumazul iepei. Bătrâna Jasmine, ea cel puţin, avea suficientă experienţă ca să nu se lase impresionată de stările sufleteşti ale stăpânei sale.

Nathalie aruncă o privire la ceas. Trebuia să se întoarcă. Poate că deja telefonaseră de la clinică pentru a anunţa înapoierea tatălui ei şi ea ţinea

cu orice preţ să-l întâmpine. Trebuie de asemenea să-şi schimbe şi ţinuta, pentru a-i face plăcere acestuia. Îşi imaginâ masa de sărbătorire a veştii celei bune ; criza cardiacă a cărei victimă fusese Sam Slater nu-i va lăsa sechele ; în timpul felurilor delicioase de mâncare, ea-i va vorbi despre ce-i spusese doctorul Ellis.

„Eu sunt capabilă, îşi spunea ea, conducându-şi iapa pe drumul îngust care cobora spre Wintersgarth, am dovedit-o în timpul tuturor acestor săptămâni. Nu pot fi limitată etern la o slujbă de secretară..."

Într-un fel sau altul, va reuşi să-l facă să-şi asculte raţiunea, să-l convingă s-o ia ca asociată.

*

* *

Medicul nu bătuse câmpii când venise să-l consulte împreună cu Bettie :

— Este complet vindecat, în mod categoric, declarase acesta. Dar trebuie să-şi modifice ritmul de viaţă şi mă îndoiesc că va accepta cu uşurinţă. Nu se pune problema să iasă la pensie, natural ; pentru un antrenor atât de activ şi care are pasiunea cailor, ar fi insuportabil. Totuşi... sunteţi fiică unică, doamnă Drummond ?

— Da. Mama mea a murit când eram mică. Aştepta un al doilea copil, au existat complicaţii...

— Şi lucraţi cu tatăl dumneavoastră ?

— Aş spune... Până la acest atac, făceam oficiul de secretară şi contabilă.

Ea-şi plecă ochii pe degetele împletite în jurul genunchilor.

— ...Tatăl meu este mai curând... conservator, vedeți. Nu m-a autorizat niciodată să particip la antrenamente, nici măcar nu m-a încurajat să călăresc. Am învățat la școală. Totuși, este greu să crești în mijlocul unei crescătorii de cai de curse fără să dobândești câteva noțiuni. Am început să le pun în practică în timpul bolii lui Sam.

Medicul îi zâmbi înainte de a se întoarce spre Bettie :

— Și dumneavoastră, doamnă Slater ? Vă ocupați și dumneavoastră de cai ?

În ciuda îngrijorării pe care o simțea Nathalie, mimica îngrozită a mamei sale vitrege o amuză. Bettie era o persoană adorabilă și caldă, dar aversiunea ei pentru cai semăna mai curând cu o alergie. Se ținea la distanță de grajduri și nu-l însoțea pe soțul ei la curse decât din amabilitate. Eleganța ei naturală contribuia la buna reputație a Wintersgarth-ului.

— Eu, nu, bâlbâi ea. Considerați că ar trebui ?

— În orice caz, cineva ar trebui să se ocupe. Este imperios necesar ca soțul dumneavoastră să delege o parte din responsabilitățile sale unui colaborator.

Din nou medicul se adresă tinerei femei :

— Se pare, doamnă Drummond, dacă obligațiile familiale nu vă constrâng prea tare, că sunteți foarte indicată pentru acest rol.

Ea-și ridică bărbia :

— Sunt văduvă, n-am altă familie. Aş fi încântată să vin în ajutorul tatălui meu.

— Dacă el îţi va permite, remarcă Bettie în maşină, la întoarcere.

— Ştiu, din păcate. De cum a avut voie să telefoneze, îl căuta pe Wes în fiecare dimineaţă, pentru a-i da instrucţiuni. Din fericire, în general, ele coincideau cu ale mele. Într-una din aceste zile, va trebui să-l fac să afle că eu i-am condus afacerile în absenţa lui. Dar mărturisesc că nu sunt grăbită...

— Te înţeleg ! Ceea ce nu înţeleg, în schimb, este de ce Sam te ţine legată de acel birou. Nu vrea să-şi dea seama că tu împărtăşeşti, ca şi el, dragostea pentru acei monştri cu patru picioare ?

— Oh, este la curent ! La început, când a refuzat să lucrez cu el, credeam că este misoginism pur şi simplu : niciodată nu m-a dus, fiind fată, a grajduri. Acum, sunt convinsă că există un motiv mai puternic...

Ea tăcu un moment.

— ... Când m-am măritat, gândeam că se va arăta mai puţin intransigent ; de fapt a fost invers. Mi-a trebuit timp să-mi dau seama că el vedea în Tony fiul la care visase întotdeauna, căruia putea să-i lase Wintersgarth. Eu nu eram bună decât să asigur succesiunea !

— Nat, draga mea !

Bettie părea înduioşată şi şocată totodată.

— Ăsta-i adevărul, reluă fiica ei vitregă pe un ton amar. După moartea lui Tony, s-ar fi zis că tata îmi purta pică fiindcă nu se realizase fericitul eveniment. Dacă aş fi fost o iapă, m-ar fi vândut !

— Sau ar fi căutat un armăsar mai bun... accentuă pasagera, cu tonul cel mai serios din lume.

Nathalie fu cât pe ce să piardă controlul volanului.

— Poate, replică ea cu o voce inexpresivă. Mă rog, nu rămân decât eu şi trebuie să-l conving să accepte să devin asociata lui. Există femei antrenoare ! Din câte ştiu, ele nu dezonorează profesia. Şi sunt sigură că m-aş descurca bine. Nu-i vina mea dacă aparţin sexului slab !

— Unele persoane consideră această apartenenţă ca un privilegiu, ripostă Bettie cu un aer ofensat.

— Da, dar tu ai prejudecăţi, o tachină uşor Nathalie.

*
* *

Evocarea acestei conversaţii o făcu să zâmbească atunci când pătrunse în curtea mare. Cât vedeai cu ochii, totul strălucea de ordine şi curăţenie. Spălaseră boxele, neteziseră pietrişul, locul zumzăia ca un stup în activitate.

Băieţii erau nerăbdători să-şi revadă stăpânul. Sam Slater era cunoscut pentru caracterul lui exigent, dar el era drept şi dădea salarii bune în schimbul unei munci bine făcute.

— Cu patronul, ştii cum stai, îi explicase într-o zi Wes Lovett.

Ei bine, patronul nu putea decât să se felicite pentru starea lucrurilor când îşi va termina turneul în această seară, gândi ea păşind în curtea interioară, mai mică. Îşi conduse iapa în boxa ei şi o debarasă de şa. Plimbarea o liniştise pe Nathalie care analiza acum situaţia cu mai mult calm. Tatăl

ei era un om de bun-simţ, îşi spuse ea, începând să lege animalul. Când va constata rezultatul eforturilor ei, se va înclina în faţa competenţei fiicei sale şi-şi va schimba părerea în legătură cu asocierea lor. Şi apoi, avea de ales ? Da data asta, Sam Slater va fi obligat să se supună împrejurărilor...

— Scuzaţi-mă, domnişoară Nathalie.

Ea tresări. Cufundată în gânduri, nu auzise pasul uşor al lui Ben Watson, în spatele ei.

— ... vă cheamă doamna Slater şi ar vrea să vă duceţi repede. Voi termina eu de ţesălat iapa...

— Nu, mulţumesc, aproape am terminat, mormăi ea, străduindu-se să fie amabilă.

Băiatul insistă :

— Credeam că aţi vrea să vă grăbiţi, într-o zi ca asta.

Ea clătină din cap şi se concentră asupra sarcinii sale, frecând-o pe Jasmine cu şi mai multă vigoare, sperând că grăjdarul înţelesese mesajul. Nu-şi explica de ce nu-l plăcea deloc pe Ben Watson. Era calm şi politicos, poate prea mult... Exista ceva în privirea lui când şi-o ţintea asupra ei, care o făcea să se simtă stânjenită. Fără îndoială că era fructul imaginaţiei ei... După uşurarea imperceptibilă pe care o simţi dintr-o dată, ştiu că el nu mai era acolo. Aranja rapid periile şi se duse în casă.

În vestibul, se întâlni cu mama ei vitregă, cu braţele încărcate de flori.

— Ştii noutatea ? lansă Bettie cu răsuflarea întretăiată. Mi-a telefonat Sam că a invitat două persoane la masă. Şi s-a terminat cu mica noastră sărbătoare intimă !

Nathalie era consternată.

— Oh, ce porcărie ! Despre cine este vorba ?

— De Andrew Bentley şi de încă cineva, căruia i-am uitat numele. Doar să fie suficient de mâncare...

— Nu-mi fac griji în privinţa asta, spuse tânăra femeie zâmbind. Dacă judec după pregătirile de ieri seară, poţi hrăni întreg Jockey-clubul, ca de obicei. Cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Ei bine... dacă ai putea să te duci să-ţi pui o rochie...

— Prevăzusem ! Nu mi-ar fi trecut prin cap să-l contrariez pe tata, mai ales astăzi !

Era perplexă când urcă în camera ei. Era într-adevăr ciudat că Sam alesese momentul întoarcerii sale pentru a-şi invita consilierul juridic.

Făcu rapid un duş şi-şi puse o rochie bleumarin, un compromis abil între ţinutele ultra-feminine care-i plăceau lui taică-său şi taioarele clasice, mai potrivite stilului profesional pe care se aştepta să-l adopte de aici încolo. Se coafă, ezită timp de o secundă să-şi strângă părul bogat într-un coc sever, apoi hotărî că astfel ar împinge la extrem noua imagine pe care dorea să şi-o dea şi optă pentru lejeritate, lăsându-şi buclele roşcate să-i cadă suplu pe umeri. Neliniştea îi accentuă paloarea naturală ; o umbră de roşu pe obraji sfârşi prin a înviora culoarea, o nuanţă bej-aurie pe pleoape accentuă verdele ochilor ei împodobiţi cu gene lungi.

Oglinda îi arăta o imagine fermecătoare, portretul unei creaturi drăguţe, care nu era numai frumuşică, ci în acelaşi timp combativă şi energică.

Pe alee se auzi un scrâşnet de pneuri. Se năpusti la fereastră pentru a vedea apropiindu-se maşina închiriată pe care o pretinsese domnul Slater.

Se reţinu să nu coboare imediat ; tatăl ei şi mama ei vitregă aveau dreptul la un moment de intimitate. Dar la drept vorbind, nu cumva era teama înfruntării cea care o reţinea ? Înălţându-şi umerii, începu să coboare scările.

Tatăl ei era aşezat în fotoliul său preferat. Era un bărbat cu o statură impresionantă, deşi boala îl slăbise. Părul lui des şi gri era împestriţat ici şi colo cu câte o şuviţă roşcată, ca cele ale Nathaliei. Faţa lui de obicei severă se destinsese în această clipă a bucuriei de a se regăsi între ai săi. Zâmbi şi mai larg văzând-o pe tânăra femeie :

— Ah, fetiţa mea ! Ce mai faci ?

Ea se aplecă să-l îmbrăţişeze.

— Bine. Şi tu arăţi bine.

— Mai bine ca în ultima lună. Dar mi-a fost frică, micuţo, a fost un şoc. Niciodată n-aş fi bănuit că putea să mi se întâmple asta, tocmai mie. Trebuie să fiu foarte atent, acum, ceea ce implică schimbări pe aici... Schimbări care te privesc, termină el cu un aer misterios.

Nathalie crezu că leşină. Se controlă cât putu de bine ca să nu-i tremure vocea :

— Credeam că vom discuta după-amiază.

— Nu este cazul să aşteptăm, putem vorbi imediat. Bettie ţi-a spus că l-am invitat pe Andrew, presupun ?

Ea-i ciufuli părul cu un gest drăgăstos.

— Da, şi fără a fi fost avertizată !

— Oh, se va descurca, este obişnuită, decretă bătrânul. Avem câteva probleme de rezolvat fără

întârziere. Proprietarii sunt oameni delicați, care detestă neprevăzutul. Le trebuie asigurări...

„Și eu știu cel mai bine, își spuse ea în gând. Numărul de ore pe care l-am pierdut la telefon ca să-i conving că antrenamentele continuau normal, că n-aveau de ce să se teamă pentru mânjii lor, că nu era cazul să-i transfere la un concurent, mai ales la începutul sezonului..."

— N-a fost nici o problemă în lipsa ta, tată.

— N-ar fi lipsit decât asta ! Ei știu că aici se formează campionii ! Dar unde-i Andrew ? I-am precizat ora prânzului, bombăni el scoțându-și ceasul din buzunar. Probabil că blestemata de autostradă l-a întârziat.

Ea-și ridică sprâncenele.

— Andrew n-are nevoie să vină pe autostradă de la Harrogate.

— Nu, nu el... Celălalt, care vine de la Lambourn și cu care trebuie să se întâlnească.

— De la Lambourn ? Atât de departe ? Cine este ?

— Eliot Lang.

Celebrul jocheu, vedeta hipodromurilor !

Uimirea Nathaliei atinsese culmea.

— Ce vine să facă aici ? Va alerga pentru noi ?

— Nu vorbi prostii, el nu mai călărește. N-ai citit ziarele ?

Ea-și aminti, într-adevăr. Evenimentul care cauzase emoție în lumea hipică, se etala într-unul din cotidiene, cu două luni în urmă : Eliot Lang, de treizeci de ani abia, glorie națională, care renunța la competiție în apogeul carierei sale ! La vremea aceea, Nathalie primise informația fără să-i dea

multă atenție, ca pe un detaliu neînsemnat... Și iată că detaliul nu mai era neînsemnat...

— ... Vine să ne vadă fiindcă l-am rugat, adăugă tatăl ei. Nu este o hotărâre pe care am luat-o cu ușurință. Dacă eram singur pe lume, i-aș fi trimis pe doctori la plimbare cu rețetele lor, și aș fi continuat să-mi conduc corabia ca în trecut. Dar acum există Bettie.

Privirea lui Sam se voală cu o blândețe neobișnuită.

— ... Nu suntem căsătoriți decât de doi ani, n-am intenția s-o transform prematur în văduvă ! Deci, voi urma sfaturile medicilor, chiar dacă nu-mi convin... Am construit aceste grajduri cu mâinile mele, Nat, și niciodată nu mi-a trecut prin minte să le las altcuiva decât copiilor mei. Dar după moartea lui Tony, fără moștenitor de sex bărbătesc, a trebuit să-mi revizuiesc poziția. Îmi trebuie un asociat, se pare, pentru a mă ușura de greutățile care apasă pe umerii mei...

Nathalie presimțea ce va urma și era îngrozită.

— Tată, eu aș putea...

— Nu, este exclus !

Verdictul căzuse, tranșant ca un topor, spulberând speranțele ei secrete.

— ...Cunoști părerea mea în privința acestui subiect, insistă nemilos bătrânul. Am nevoie de un bărbat alături de mine, care să fie un specialist împătimit. Lang are calitățile cerute. N-a alergat niciodată pentru mine, dar am cel mai mare respect pentru el. De acord, el a alimentat cronicile mondene prea des după gustul meu... Mă rog, de-ale tinereții valuri ! Pe scurt, circula zvonul că

el gândea să se recalifice ca antrenor, aşa că l-am rugat pe Andrew să-l contacteze. El cumpără jumătate din părţile noastre.

Tânăra femeie era înmărmurită. Săptămâni de muncă se iroseau în van. În timp ce ea se zbătea să menţină Wintersgarth la suprafaţă, Sam îşi construia planurile, fără să ţină cont de ea, ca întotdeauna. Ea murmură cu greutate :

— Şi eu, cu mine ce se întâmplă, în toate acestea ?

— Dar tu-ţi reiei locul la birou, ce întrebare ! Lang n-are obiecţii.

— Foarte amabil din partea lui, într-adevăr.

Capul i se învârtea. Toată viaţa îusese dependentă de tatăl ei. La şcoală, alesese învăţământul comercial, în loc de studiile clasice, pentru a lucra cu el. Atunci îşi imagina, în naivitatea ei, că ar fi o trambulină spre un viitor mai bun...

Nici căsătoria ei nu aranjase nimic. Făcuse cunoştinţă cu Tony când taică-său îl angajase ca jocheu de încercare şi trei luni mai târziu ea se căsătorea cu el... Aşa că erau doi care depindeau de Sam ! Antrenorul avusese fler : ginerele lui nu întârzie să aducă victorie după victorie. Dar succesul îl ameţi repede pe tânăr, care voia să ducă o existenţă nepăsătoare şi aurită. După moartea lui, Nathalie descoperise, îngrozită, că el trăise peste mijloacele lui materiale şi nu lăsase drept amintire decât datorii...

Închise ochii pentru a-şi alunga din minte demonii care o hărţuiau.

— Nu pot decât să-mi exprim recunoştinţa ; îmi rămâne un acoperiş, n-am de ce să mă plâng ! conchise ea.

— Şi tu să nu-mi mai vorbeşti pe tonul acesta ! se revoltă tatăl ei furios. Eşti dezamăgită, eu nu sunt prost, totuşi trebuie să recunoşti că nu ţi-am întreţinut speranţe false. Ce-ţi închipuiai, biata mea copilă ? Că o criză cardiacă o să-mi producă un ramolisment cerebral ? Ţi-am spus întotdeauna : herghelia nu este locul tău şi nu va fi niciodată. Şi să nu te prind că încaleci pe caii mei pur-sânge, mă auzi ? O dată sau de două ori mi s-a răspuns la telefon că domnişoara era la antrenament. Începând de azi, s-a terminat cu aceste fantezii ! Dacă bătrâna ta iapă nu-ţi procură senzaţii suficient de tari, îţi voi face rost de un cal bun de înşeuat care...

— Jasmine îmi convine, mulţumesc.

Cu o oră mai devreme era în vârful colinei, cu lumea la picioare. Acum, tot ceea ce visase îi fusese smuls cu cruzime, pentru a fi acordat unui străin ! Deşi calificativul nu prea i se putea aplica lui Eliot Lang, ale cărui fapte publice şi private făcuseră atât de des bucuria gazetelor.

Spre deosebire de Tony, care urcase una câte una treptele meseriei, începând cu ucenicia, Eliot Lang debutase ca amator. Ascensiunea lui fusese fulgerătoare, ceea ce nu împiedicase puternica lui familie să protesteze când îşi făcuse din curse o profesie. De atunci, ziarele nu încetaseră să vorbească de el. Mai multe sezoane rămăsese la Kevin Landlow, apoi îl părăsise în toiul unui scandal răsunător : se spunea că antrenorul descoperise că jocheul întreţinea relaţii vinovate cu soţia lui. Cei doi Landlow dezminţiseră zvonul. Lang se abţinuse de la orice comentariu şi se angajase la Duncan Sanders, care era divorţat ! După această

afacere, aparent, el evita frecventarea femeilor măritate. Totuşi, se arăta adesea în lumea modei şi poza cu plăcere pentru fotografi, la braţul manechinelor sau actriţelor celebre. Ceea ce nu ştirbea palmaresele lui sportive, în ciuda concurenţilor lui, care erau invidioşi. Chiar casa fermecătoare pe care o achiziţionase, la Lambourn, fusese obiectul unei fotografii în culori într-o revistă specializată în decoraţiuni.

Wintersgarth, în mod sigur, i se va părea plicticos, gândi Nathalie cu o mutră dispreţuitoare. Scuturând din cap, îi anunţă :

— Mă duc să caut o sticlă de Xeres vechi, care-i place atât de mult lui Andrew.

— Succes, fata mea ! încuviinţă domnul Slater.

Uite la ce se limita rolul unei femei pentru el, gândi ea cu amărăciune îndreptându-se spre bucătărie. Treburi domestice !

— Nat, dragă ! Ce ai ? exclamă Bettie când îi văzu faţa răvăşită.

— Eliot Lang. Este numele pe care nu ţi-l aminteai.

— Asta-i ! Ştiam că-l cunoşteam. Este jocheu, sau ceva de genul acesta, nu-i aşa ?

— Era, rectifică Nathalie pe un ton lugubru. De acum înainte va fi antrenor... aici.

Se lăsă să cadă pe un scaun. Doamna Slater rămase cu gura căscată, cu mâna în aer, lingura cu sos rămânând suspendată.

— Dar, întrebă ea, şi tu ?...

— Înapoi la coteţ, în ceea ce mă priveşte. Numai că acum, am doi stăpâni în loc de unul !

Aplecată din nou asupra cratiţelor, Bettie mormăi, ca pentru sine :

— El vorbea de o surpriză, nu credeam...

Se întoarse.

— ... Micuța mea, sunt dezolată... Este crud, este...

— Inadmisibil, termină Nathalie. Să rămân simplă secretară sau să-mi caut alt patron ! Cât mai departe posibil, de preferat !

— N-o să faci asta !

— Ba da ! M-am săturat. Am încercat din răsputeri să-i fiu pe plac tatei, dar degeaba...

— Nat, nu trebuie să părăsești Wintersgarth.

— De ce nu ?

— Asta ar putea să-l ucidă, spuse calm Bettie, așezându-se lângă fiica ei vitregă. Trebuie scutit de orice supărare, amintește-ți ce-a prescris doctorul.

— Nici măcar nu va remarca absența mea, doar dacă nu va avea o scrisoare de bătut la mașină !

— Nu este adevărat și tu o știi. Te iubește. Are un mod ciudat de a-ți dovedi, sunt de acord cu tine. Cred că are un soi de... fobie în privința femeilor care se ocupă de cai.

Ea tăcu, visătoare, apoi continuă :

— Chiar lipsa mea de experiență în materie i-a plăcut cel mai mult la mine, cred, faptul că nu pot distinge capul de coada acestor animale îngrozitoare ! Era curtat, vezi tu, de călărețe experte sau de proprietare capabile să susțină o conversație strălucită în legătură cu cursele. Iată, Coral Le Febre, de exemplu...

— Cine ? Văduva neagră ? Ce idee fistichie !

— Deci n-ai remarcat cum îl mănâncă din ochi, afirmă Bettie impasibilă. Majoritatea prietenilor lui

au rămas siderați când m-a luat de nevastă, când avea atâtea candidate cu mult mai potrivite ! Dar ceea ce l-a atras era că centrul meu de interes era opus celui al său, este fericit că mă consacru doar bucătăriei sau muzicii !

Bettie își privi cu căldură interlocutoarea.

— ... Sunt cu tot sufletul lângă tine, Nat, dar îl iubesc pe Sam și n-aș tolera să fie tulburat, indiferent de motiv. Dacă vrei cu adevărat să pleci, așteaptă să fie complet restabilit. Până atunci pasiunile se vor liniști... Nu te certa cu el, îți interzic !

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Ai dreptate, recunoscu tânăra femeie. Nu mi-aș ierta niciodată dacă din vina mea ar avea un... accident. Dar n-am curajul să asist la această masă a trădării, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Inventează o scuză, Bettie, o migrenă, orice...

— Tatăl tău nu va fi mulțumit...

Nathalie stătea deja cu mâna pe clanță. Deschise ușa, zicându-i peste umăr :

— Ar fi și mai puțin dacă m-ar auzi sfătuindu-l pe Eliot Lang să-și ia tălpășița.

Mama ei vitregă împietrise brusc, ca sub efectul unui șoc. Totuși, își spuse Nathalie, se exprimase în termeni foarte blânzi în comparație cu destinul oribil pe care-l dorea vrăjmașului ei !

Întorcându-se pe călcâie fără să mai aștepte, se lovi de un bărbat oprit în pragul bucătăriei. O pereche de brațe solide o ajutară să-și recapete echilibrul.

— Și pentru ce dracu' m-ai sfătui să fac un astfel de lucru ? întrebă Eliot Lang.

CAPITOLUL II

Nathalie simți că moare de rușine. Totuși, ridicându-și bărbia cu mândrie, îl înfruntă :

— Așa, ascultați pe la uși, domnule Lang ? Vreți să mă lăsați, vă rog ?

El se execută imediat, cu o promptitudine insultătoare. Apoi, fără a-i mai acorda cea mai mică atenție, înaintă spre Bettie cu mâna întinsă, un zâmbet cordial luminându-i fața.

— Doamna Slater, presupun ? Vă rog să-mi scuzați pătrunderea neașteptată aici. Soțul dumneavoastră se temea că n-ați auzit sosirea mașinii, așa că m-am oferit eu să vă anunț. Și nu regret deplasarea, accentuă el adulmecând mirosurile apetisante care ieșeau din cuptor. Miroase bine prin aceste locuri !

— Nu-i decât o bucătărie de familie, replică Bettie într-un acces de falsă modestie. Dar nu-mi faceți impresia, slab cum sunteți, că vă va face rău să gustați !

Vizitatorul izbucni în râs.

— Nici nu știți ce adevăr spuneți ! După ani de zile de regim draconic pentru a-mi menține greutatea cerută de profesie, abîa-mi vine să cred că pot în cele din urmă să mănânc după pofta inimii.

Se lăsă o scurtă tăcere, pe care Bettie o rupse ezitând :

— Iat-o pe fiica mea vitregă, Nathalie.

— Încântat...

Se înclină cu răceală. Această marionetă trecea de la veselie la sobrietate la fel de uşor ca un actor de profesie, gândi tânăra femeie cu ciudă. Îi adresă un salut convenţional şi dispăru în grabă, pretextând că trebuia să servească aperitivul.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Era îngrozitor de supărată că fusese surprinsă în mijlocul unui capriciu de şcolăriţă, dar cel puţin Eliot Lang ştia acum limpede cum stătea cu ea.

Întâmpinarea puţin entuziastă pe care i-o rezervă Andrew când aduse în salon o tavă cu pahare o mâhni fără s-o uimească. Omul legii, care cunoştea speranţele tinerei femei, înţelegea mai bine ca oricine cruda ei decepţie. Ea observă o umbră de compasiune în privirea lui, în timp ce acesta se pierdea într-un schimb de amabilităţi banale asupra sănătăţii lui Sam.

Puţin câte puţin, Nathalie îşi regăsi siguranţa şi reuşi să mimeze chiar indiferenţa când Eliot Lang, escortând-o pe Bettie, îşi făcu intrarea în încăpere. Mai târziu, ea constata fără plăcere că fusese plasată în faţa lui, la masă. Totuşi ceilalţi comeseni îl acaparau suficient pe invitat ca ea să facă vreun efort să întreţină conversaţia. Tatăl ei era deosebit de volubil şi nu-şi ascundea satisfacţia să-şi vadă realizându-se proiectele. Inevitabil, se vorbi despre hipodrom, se aduseră laude fostului jocheu, evocându-i triumfurile. Nathalie trebui să recunoască totuşi că nu el abordase subiectul. De altfel, acesta

manifestă o oarecare reticență, insistând asupra eșecului său la Grand Prix.

— N-ai ratat decât o singură probă, comentă Sam, rezemându-se de spătarul scaunului. Și apoi, ai câștigat Cupa !

Eliot Lang își descoperi un rând de dinți strălucitori.

— Meritul îi revine Florii Vijeliei ! Eu eram doar călare pe ea !

— Hai ! Te subestimezi, băiatule. Calul dumitale a fost cât pe ce să rateze ultimul obstacol, din cauza căderii unuia dintre concurenți ; datorită dumitale a câștigat, l-ai condus cu o mână fermă. Nu, nu, a fost o victorie frumoasă, te asigur !

Nathalie se uită pieziș la cel în cauză, încercând să și-l imagineze ud de transpirație și murdar de noroi. În elegantul lui costum sobru, culorile vii ale cravatei subliniau strălucirea unei cămăși impecabile ; semăna mai curând cu un cadru executiv decât cu un erou al hipodromurilor ! Doar o cicatrice filiformă care-i cresta obrazul trăda trecutul lui sportiv.

Negreșit, era seducător, observă ea contra voinței sale, cu trăsăturile lui fine și regulate, bărbia cu gropiță, gura cu desen voluntar care mărturisea un temperament hotărât și temerar, două calități care fuseseră des lăudate de ziariștii presei sportive.

Dintr-o dată, ea-și dădu seama că și el o examina cu un ochi amuzat, aproape cinic. Roșind de jenă, își băgă nasul în farfurie. Dacă-și închipuia că ea ar fi o eventuală cucerire, își va da seama în curând de greșeala lui !

— Nu credeți că antrenarea vă va plictisi un

pic, domnule Lang, după existența palpitantă pe care ați cunoscut-o ? întrebă Bettie cu amabilitate.

— Mai întâi, spuneți-mi Eliot, vă rog... și pentru a vă răspunde la întrebare, sincer nu, nu cred să mă plictisesc. De fapt, sunt nerăbdător să mă alătur dumneavoastră, la Wintersgarth.

— Sunteți totuși prea tânăr ca să vă fi retras. Sam afirmă că aveați ani frumoși de succes în față... Cum ați putut să renunțați ?

El reflectă o clipă, cu sprâncenele încruntate.

— Absența motivației, spuse el în cele din urmă. Am avut două săptămâni rele în sezonul trecut.

Arătă semnul de pe obraz.

— Am înțeles că la vârsta mea, nu mai aveam chef să trec prin acest gen de riscuri. Trebuia să-mi schimb meseria. Pentru a rămâne în lumea curselor, a deveni antrenor era cea mai bună soluție. O dată decizia mea luată, n-a fost prea greu să părăsesc cursele.

— Vă va fi la fel de ușor să ne părăsiți când vă veți sătura de noi ? întrebă Nathalie.

Pe fața jocheului apăru stupefacția.

— Nu este vorba de o toană, domnișoară Slater. O să investesc fonduri la Wintersgarth.

— Vă suntem nemaipomenit de recunoscători, îl luă ea în râs. Nu că avem nevoie de fondurile dumneavoastră, situația noastră financiară este sănătoasă. Dar este normal să ne asigurăm de... motivațiile dumneavoastră, dat fiind că reputația de fidelitate nu vă este garantată...

— Nathalie ! tună tatăl ei, periculos de înroșit. Iart-o pe fiica mea, Eliot, uneori o ia gura pe dinainte.

– Dimpotrivă, dacă are obiecţii, prefer să le ascult de acum încolo.

El se aplecă peste masă.

– Asocierea mea cu tatăl dumneavoastră este un lucru pe care-l iau foarte în serios, domnişoară Slater. Am multe de învăţat de la el, sper să-mi aduc şi eu modesta contribuţie. În orice caz, am intenţia să mă instalez definitiv aici. Cu atât mai rău, dacă asta nu corespunde imaginii pe care o aveţi despre mine, termină el pe un ton sec.

Cu toate că avea impresia neplăcută că primise o lecţie, ea refuză să se dea bătută :

– Totuşi, viaţa în Yorkshire vă va părea monotonă comparată cu cea pe care o duceaţi în Sud.

– Uitaţi că sunt născut aici. Recunosc că accidental ; părinţii mei erau în vizită la nişte prieteni şi calculaseră prost data sosirii mele pe lume !

Toţi râseră cu el, uşuraţi de această destindere a atmosferei. Toţi, cu excepţia lui Sam care-i aruncă Nathaliei o privire furibundă. Ea începu să-şi regrete comportamentul...

– Ce o să faceţi cu casa cea drăguţă din Lambourn ? îl întrebă blânda Bettie. O reşedinţă secundară pentru weekend ?

Eliot scutură din cap.

– Nu, am pus-o în vânzare. Dar nu vă îngrijoraţi, doamnă, nu voi fi un locatar stânjenitor. Sunt foarte autonom şi soţul dumneavoastră mi-a oferit să locuiesc, cu titlu temporar, într-un apartament de două camere, deasupra garajelor, cred...

Nathalie sări :

– Tată ! Cum ai îndrăznit ?...

Bătrânul antrenor arboră o expresie vag contrariată :

— Ar fi trebuit să-ţi vorbesc întâi, draga mea, dar am avut alte lucruri urgente în minte.

El se întoarse spre viitorul lui asociat.

— Fiica mea se numeşte în realitate doamna Drummond. Este văduvă de trei ani. Iniţial, apartamentul a fost construit pentru ea şi soţul ei.

Eliot aruncă o privire rapidă către mâinile strânse ale tinerei femei.

— Sunt dezolat, nu ştiam. Dacă asta cauzează cea mai mică problemă...

— Deloc ! îl întrerupse Sam. Apartamentul este gol, Nathalie nu pune niciodată piciorul acolo. Du-te să-l vizitezi, să vezi dacă-ţi convine.

Era mai mult decât putea suporta Nathalie. Ea-şi împinse scaunul şi se ridică foarte palidă.

— Nu voi bea cafea, Bettie, trebuie să-i telefonez negustorului de furaje. Dacă vreţi să mă scuzaţi, declară ea celor din jur cu un zâmbet crispat.

Se refugie la secretariat şi se lăsă să cadă pe scaunul ei oftând. Vreme de minute lungi, fu incapabilă să se mişte, incapabilă să se gândească la altceva în afară de perspectiva neplăcută a lui Eliot Lang luând în posesie locurile care găzduiseră speranţele născânde ale căsătoriei ei...

Când ajunsese acasă, după înmormântare, ea încuiase uşile peste amintiri, îngropându-şi acolo o parte din viaţă. Niciodată n-ar fi presupus că va trebui să le redeschidă într-o zi — nimeni n-avea nevoie de apartament. Wes Lovett locuia în sat. Angajaţii locuiau într-o clădire în capătul curţii celei mari.

Nathalie se înfioră şi apucă telefonul. Va respecta promisiunea făcută lui Bettie, îşi va desfăşura

munca până când tatăl ei va fi restabilit total. Apoi, vo pleca...

O jumătate de oră mai târziu, domnul Slater intră în încăpere cu o alură războinică şi se îndreptă spre propriul lui birou. Cu un gest, îi făcu semn Nathaliei să-l urmeze.

Din prudenţă, ea se înarmă cu un dosar destinat să-i susţină argumentele şi o luă pe urmele lui.

— Dacă vrei să vezi conturile, tată...

— Fiecare lucru la timpul său ! ripostă bătrânul pe un ton aspru. Aşază-te.

El făcu acelaşi lucru şi ţintuind-o cu o privire străpungătoare, spuse :

— Că eşti dezamăgită, Nathalie, admit, deşi eşti perfect responsabilă de iluziile pe care le nutreai. Nu eu sunt acela care ţi le-am întreţinut. Dar să te arăţi nepolitícoasă, şi chiar grosolană, nu-ţi pot tolera. Asta trebuie să înceteze. Este clar ? Am greşit în privinţa apartamentului, recunosc. Nu-mi închipuiam că eşti aşa ataşată sentimental. Este gol, eu continuu să plătesc rate, ar fi mai bine să-l vând sau să-l închiriez. Şi nu există nici un motiv valabil ca Eliot să nu-l poată ocupa imediat...

Cum ea nu reacţiona, el insistă :

— Nu-i aşa ?

Ea aprobă încet din cap, fără tragere de inimă.

— Iată că s-a rezolvat. Că-ţi place sau nu, de azi înainte Eliot va face parte din echipa noastră. Am semnat contractul după masă, aşa că ai tot interesul să te acomodezi. Nu văd de altfel de ce acest băiat îţi repugnă. În general place femeilor...

— Asta n-ar trebui să-ţi pună probleme !

— Creezi probleme acolo unde nu sunt. Eliot

va fi probabil încântat să aibă compania ta... Fii înțeleaptă, fata mea. Sunt trei ani de când trăiești cu o călugăriță. Doliul nu este etern... E timpul să te distrezi un pic ! Și cine știe dacă...

— Nu ! urlă ea. Văd bine ce pui la cale, și dacă n-ar fi atât de dezgustător, ar fi caraghios ! Ai reușit o dată ca intermediar ; ar trebui să te mulțumești, a fost ultima dată ! Cât despre Eliot Lang al tău, detest genul lui. Să încerce doar să mă atingă și voi muri de scârbă.

Ea tăcu subit, privindu-și pe furiș tatăl, un pic neliniștită, dar el nu manifesta nici o emoție.

— Să nu mai vorbim, spuse el liniștit, jucându-se cu calul de bronz care-i servea drept prespapier pentru hârtiile de pe birou. Gusturile nu se discută : acest om încântător a cucerit-o deja pe Bettie a mea... În orice caz, termină el pe un ton autoritar, vei fi amabilă cu el și vei începe imediat, ducându-l să vadă caii... și apartamentul.

— Este un ordin ?

— Dacă e nevoie... Hai, poți pleca.

Eliot o aștepta în fața șelăriei, sprijinit de ușă, cu mâinile în buzunare și nasul ridicat spre ultimele raze de soare. Privi trusa de chei pe care ea o bălăngănea în mână și rosti nepăsător :

— Ah, uite-l pe ghidul meu. Îmi arătați apartamentul ?

Ea nu căută să-și ascundă mirarea.

— Nu preferați să vedeți mai întâi creșcătoria de cai ?

— Mi-am învățat lecția, mulțumesc. Știu ce cai antrenați, cât valorează, ceea ce dă dreptul la speranțe în viitorul sezon. Dacă-mi vor trebui informații suplimentare, Wes Lovett mi le va da diseară.

— Dar eu pot să vă dau informațiile pe care le doriți.

— Bine... Atunci, explicați-mi, doamnă Drummond, exasperarea evidentă pe care o aveți față de mine.

Nathalie încă auzea recomandările domnului Slater. Neîndrăznind să-și privească interlocutorul în față, își cântări cuvintele cu grijă :

— Ați... ați sosit... ca o surpriză. N-am prevăzut că Sam va face apel la un asociat...

— Ce vă închipuiați ? C-o să continue ca în trecut, ca și cum infarctul lui n-ar fi decât un vis urât ?

— Nu, bineînțeles că nu ! Dar... exista o posibilitate...

— Ah, și care ?

— Eu !

Tăcerea care-i învălui părea să nu se mai termine.

— Totul este limpede, sfârși prin a murmura fostul jocheu. Deci, vă considerați drept antrenor, doamnă Drummond ?

— Exact ! Sunt ani de zile de când îl implor pe tatăl meu să-mi dea o șansă. Când s-a îmbolnăvit, m-am gândit că era ocazia să-i dovedesc ce pot.

— Înțeleg... Mă bucur să constat că nici o îngrijorare, indiferent cât de îndreptățită, nu v-a împiedicat ambițiile !

— Îmi interpretați cuvintele în mod tendențios ! protestă ea cu o voce tremurând de furie. Evident că eram îngrijorată ! Eram bolnavă de îngrijorare. Dar asta nu l-ar fi însănătoșit deloc pe Sam, dacă aș fi asistat fără să fac nimic, lăsând crescătoria să meargă spre ruină.

El clătină din cap cu un aer de cunoscător.

— Şi speraţi ca meritele să vă fie recompensate prin a fi luată ca asociată... Credeţi în basme cu zâne, micuţa mea. Chiar credeţi că proprietarii vor ajunge să lase caii care cc stă averi, pe mâinile unei persoane fără experienţă, mai mult, o femeie ? Apropo, câţi ani aveţi ?

— Douăzeci şi trei ! strigă Nathalie. Şi vă înşelaţi amarnic. Când tata a intrat în spital, la început proprietarii s-au alarmat ; unii dintre ei voiau chiar să-şi retragă caii. Eu i-am împiedicat ! I-am convins de competenţa mea. Au avut încredere în mine, nu ca dumneavoastră şi Sam !

Eliot îi prinse braţele, scuturând-o cu o mână fermă.

— Calmaţi-vă, doamnă Drummond ! Şi răsuflaţi adânc, deoarece ceea ce vă voi spune vă va distruge ultimele iluzii. N-aveţi nici o legătură cu această schimbare de atitudine miraculoasă : domnul Slater mi-a dat o listă cu cei susceptibili să se alarmeze. I-am contactat şi i-am pus la curent cu planul nostru. Iată ce i-a convins, draga mea...

— Mi... minţiţi, articulă ea cu o voce pierită.

El ridică din umeri :

— Întrebaţi-l pe Sam, vă va confirma... Dar nimeni n-are intenţia să vă excludă... Eu în nici un caz, adăugă el mai încet. Bun, mergem să vizităm acel apartament ?

Umilită până în adâncul sufletului, ea nutrea gânduri negre, traversând curtea cu el mergând în

spate. Este adevărat, crezuse într-un miracol când proprietarii îi telefonaseră unul după altul, scuzându-se pentru graba lor şi spunându-i că mai reflectează..

Intrarea în apartament se afla într-o parte a grajdului. Nathalie introduse cheia în broască, împinse uşa şi se dădu în lături.

— Vă aştept aici, zise ea.

După o scurtă ezitare, el urcă pe scara îngustă. Cât despre tânăra femeie, n-avea decât o dorinţă : să profite de absenţa lui Eliot Lang pentru a fugi, a se ascunde şi a-şi linge rănile. Acest om nu numai că-i înlăturase orice speranţă de promovare, dar îi distrusese şi mândria, încrederea pe care ea o avea în propriul viitor... Era dur, neiertător. Partenerul ideal pentru Sam !

Se scurseră lungi minute. Ce putea el să facă acolo sus ? Nathalie se felicită că luase toată mobila, chiar şi ultima draperie. Ideea că un astfel de individ ar putea pune mâna pe obiectele ei personale, masa ei, patul ei... îi era de nesuportat. Această evocare, brutală ca o lovitură de bici, îi reînvie mintea chinuită de amintiri crude. Tony...

Un zgomot de paşi pe trepte o readuse la realitate. Ea-şi compuse o expresie indiferentă.

— N-aţi lăsat multe urme, comentă simplu vizitatorul. Locul este complet pustiu... Sunteţi văduva lui Tony Drummond ?

— Da, şi ?

— Ar fi trebuit să fac legătura mai devreme.

— Lu... luați apartamentul ?

Trebuia să știe.

— Cred că da. Aparent nu se profanează nici un sanctuar pătrunzând în aceste camere goale. Și apoi, este suficient de mare pentru cele câteva mobile pe care vreau să le aduc de la Lambourn.

— Perfect, așa toată lumea este mulțumită.

— Să nu exagerăm, vreți ? Acum pot să văd unde locuiesc angajații ?

— Natural, dumneavoastră sunteți patronul, vă stau la dispoziție !

Ignorând sarcasmul, el o urmă fără să spună nimic. În continuare în tăcere, el exploră clădirea vastă pe care Sam o construise în urmă cu câțiva ani, inspectând bucătăria și sala de la parter, camerele de la etaj.

— Toate sunt prevăzute cu câte o chiuvetă, iar dușurile sunt la capătul culoarului, preciză Nathalie pe care mutismul însoțitorului ei o nedumerea.

— Doar dușuri ? Fără băi ?

— Ba da, sunt două băi într-o parte.

— Care se închid cu cheia ?

— Este important ?

— După părerea mea este important ca fiecare să-și păstreze intimitatea. Am remarcat că încăperile au încuietori.

— Da, dar pot fi deschise din exterior cu un paspartu în cazuri de urgență... Este o manie la dumneavoastră, această obsesie a ușilor încuiate ? îl întrebă ea cu o umbră de ironie.

— Mă gândesc să mai angajez personal şi ţin ca unele norme de confort să fie respectate.

— Dumnezeule ! Ce le trebuie angajaţilor dumneavoastră ? Hotel Hilton ? Să ştiţi că tatăl meu a cheltuit fără să ţină socoteală, pentru a amenaja acest dormitor comun şi...

— N-am de făcut nici o critică, aici. Dar am văzut prea des băieţi care stăteau în condiţii precare, în timp ce caii erau trataţi ca la un hotel de patru stele !

— Doar n-o să ne reproşaţi cum tratăm caii ! Dar fiindcă veni vorba despre intimitatea personalului, vă înştiinţez că angajaţii nu vor întârzia să se întoarcă, adăugă ea uitându-se la ceas. Poate că nu vor aprecia deloc să ne găsească umblând prin domeniul lor privat !

— Ei bine, să ne continuăm marele tur.

— Cum ? Mă autorizaţi să vă ghidez prin herghelie ? Sunt foarte onorată !

Trecând poarta care separa cele două curţi, Nathalie îşi rumega amărăciunea. Prezenţa lui Eliot Lang o deranja. Detesta modul în care el examina locurile, cu ochi de proprietar, posesiv înainte de vreme ! Avea în faţă serioase inconveniente : nu-l cunoştea deloc pe Sam, dacă-şi imagina că acesta va ceda atât de uşor o fărâmă din terenul lui ! Bătrânul antrenor, cu o autoritate de necontestat, nu era obişnuit să împartă puterea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, fostul jocheu observă dintr-o dată :

— Tatăl dumneavoastră are reputaţia de a dresa nemaipomenit cei mai dificili cai.

— Într-adevăr, obţine rezultate remarcabile.

— Nu mă îndoiesc... Este regretabil că nu se pot aplica aceleaşi tehnici femeilor recalcitrante...

Deschise uşa de la şelărie şi se înclină pentru a o lăsa pe Nathalie să treacă, cu un zâmbet ironic pe buze. Ea îşi reţinu mânia care o cuprindea şi-i adresă un zâmbet glacial.

— Toţi acei dinţi vă aparţin, domnule Lang ?

— Sigur, doamnă Drummond, răspunse el imperturbabil. Trebuie să vă muşc ca să vă demonstrez ?

— Inutil, vă cred pe cuvânt !

— Mare păcat. Ar fi timpul ca cineva să-şi pună pecetea pe dumneavoastră, frumoasa mea. Acel biet Tony nu pare să fi lăsat urme...

Se apropie de ea şi-i prinse mâna pe care o ridică spre faţă, cu ochii aţintiţi pe inelarul fără inel... Scandalizată, Nathalie voi să se tragă...

— Lăsaţi-mă !

— De ce ? râse el imitându-i vocea, fiindcă aţi muri dacă v-aş atinge ?

Dar deja gura lui Eliot Lang cobora peste a ei şi o săruta cu o violenţă plină de pasiune.

Când el îşi încetă strânsoarea, ea se dădu înapoi clătinându-se, cu picioare tremurătoare, cu inima bătând nebuneşte.

— Vedeţi, spuse el sec, la urma urmei, aţi supravieţuit.

Confuzia Nathaliei atinsese culmea ; toate acele senzaţii atât de puternice... pentru un simplu sărut care semăna mai curând a pedeapsă. Se gândea, năucă, la plăcerea intensă pe care tocmai o simţise pentru prima oară. Mută de stupoare ea-şi ridică ochii spre el. O înlănţui şi lumina ironică din

privirea lui se transformă treptat în ceva intens, nedefinit, în timp ce-şi plimba degetele înfierbântate pe pieptul palpitând al tinerei femei.

Mângâierea se sfârşi brusc.

— Cred că avem companie, spuse el îndepărtându-se.

Din fundul conştiinţei înceţoşate, Nathalie sesiză frânturi de conversaţie afară, zgomot de cizme călcând pe pietriş. Wes şi ceilalţi veneau pentru treburile de seară...

— Un ultim sfat, doamna Drummond, spuse Eliot cu o voce indiferentă, înainte de a ieşi. Abţineţi-vă de a mă provoca pe viitor... Mai ales dacă nu sunteţi gata să suportaţi consecinţele.

Un lung moment, ea rămase neputincioasă, neavând nici curajul, nici cheful să se mişte...

CAPITOLUL III

De cum își veni în fire, Nathalie se refugie în camera ei, unde rămase două ore bune, până când Jaguarul lui Andrew își duse pasagerul nedorit. Doar atunci se aventură în salon. Mama ei vitregă se afla acolo singură, ocupată să brodeze o față de masă, luând din când în când o înghițitură dintr-un pahar de Xeres.

— Tatăl tău se odihnește, spuse ea cu un aer satisfăcut. I-am invitat pe prietenii noștri la cină, dar ei au refuzat cu politețe. Andrew mi-a spus că Eliot nu venise singur...

Ochii doamnei Slater scânteiau de malițiozitate.

— ...Se pare că una dintre prietenele lui îl așteaptă la hotelul International. O blondă bine făcută, genul de copertă pentru Playboy, din câte am înțeles. Cred că Andrew este invidios, bietul de el!

Nathalie se străduí să zâmbească, turnându-și un pahar.

— De acum încolo, blondele seducătoare nu vor fi rare în zonă...

Bettie nu păru să remarce încordarea din vocea Nathaliei.

— Sigur... Multe lucruri se vor schimba pe aici, accentuă ea pe un ton visător.

În acea seară, periindu-şi părul, Nathalie îşi examină faţa în oglindă cu un ochi critic. Cu bărbia ei ascuţită, pometii ieşiţi în afară, ochii mari şi verzi, avea mutrişoara unei pisicuţe. Tenul său de porţelan, sub aureola buclelor arămii, era de o paloare sidefie. Cât despre silueta ei, aceasta era mai curând subţire... ceea ce nu permitea să fie încadrată în categoria creaturilor voluptuoase care umpleau revistele pentru bărbaţi, etalându-şi farmecele !

Iată ce o va scuti de insistenţele lui Eliot Lang ! De altfel, n-avea de ce să se teamă în prezentul imediat : el avea treburi de pus la punct în Lambourn şi nu se va întoarce curând. În acest timp va trebui zugrăvit apartamentul. Bettie era însărcinată să-l caute pe decorator. Auzindu-l pe Sam discutând cu soţia lui de diverse perspective, în timpul cinei, Nathalie se băgă în conversaţie.

— Ştiai că are intenţia să mai angajeze oameni ?

— Mi-a vorbit, da... încuviinţă tatăl ei.

— Totuşi avem personalul complet !

— Pe moment, fata mea, pe moment... Vom primi în curând alţi cai în pensiune.

Nathalie dădu frâu liber sarcasmelor :

— Evident ! Ne vom supune cererilor proprietarilor, acum că celebrul Eliot Lang a venit la Wintersgarth ! Sigur că asta pretinde el.

— Unii au avut presimţiri în acest sens, mai ales cei pentru care el a călărit pe vremuri.

— Mă rog, tată ! Simple înţelegeri, acestea nu sunt contracte în regulă ! Nu te ambala !

— Am avut un infarct, Nat, nu o congestie cerebrală, observă liniştit antrenorul. Încă am capul întreg.

Asta nu-i fu suficient s-o liniştească.

— Şi dacă acei cai promişi vor sosi, unde-i vom pune ?

— În anexă.

— Dar nu există decât în stadiul de proiect !

— Nu numai. I-am cerut arhitectului să facă planuri detaliate. Nu ne rămâne decât să obţinem autorizaţia de construcţie. Va fi o formalitate.

— Şi financiar ? N-am terminat încă de plătit împrumutul făcut pentru dormitorul comun şi...

— Şi acum am un asociat ! Bogat, pe deasupra ! Sam îi făcu cu ochiul fiicei sale.

— E rândul lui să plătească, de această dată ! termină el.

Ea ieşise din sufragerie cu convingerea fermă că jocheul vedetă era pe cale de a deveni un personaj influent la Wintersgarth. Situaţia lua forma unei catastrofe...

Se strecură sub cuvertură şi stinse veioza de pe noptieră. Dar somnul refuza s-o ajute. Imaginea lui Eliot Lang îmbrăţişând o blondă superbă într-o cameră de hotel o tortura fără încetare... Când adormi în cele din urmă, îl visă pe Tony aşa cum nu-l visase niciodată de luni întregi. Se trezi dis-de-dimineaţă cu faţa scăldată în lacrimi.

*
* *

Soneria telefonului răsună în birou.

— Camionul celor cu mutatul este acolo, anunţă Bettie cu un accent de triumf. Vii cu mine să facem un pic de spionaj ?

Nathalie îşi înăbuşi un oftat.

— N-am timp.

— Păcat ! Oricum, Eliot ne-a invitat la inaugurare, vom vedea apartamentul atunci.

Tânăra femeie închise telefonul, fără chef. Pe calendarul ei, data era încercuită cu roşu : imposibil de uitat că astăzi era ziua fatidică în care Eliot Lang se instala definitiv la Wintersgarth.

Îşi făcuse mai multe apariţii în cursul săptămânilor precedente, dar de fiecare dată locuia la hanul din sat. Îl însoţise pe Sam în demersurile acestuia pentru a obţine autorizaţia de construire a anexei ; li se acordase fără dificultăţi. Verificase de asemenea şi lucrările de amenajare a apartamentului.

— Am văzut planurile bucătăriei, îi mărturisise Bettie fiicei sale vitrege, pe un ton conspirativ. S-ar spune că este o navă spaţială ! Mie mi-ar fi frică să apăs pe butoane !

Nathalie nu era o bucătăreasă emerită şi se mulţumise, la vremea ei, cu strictul necesar în materie de echipament domestic. Amenajările pe care le făcea Eliot nu aveau deci nimic extravagant. Totuşi ea simţea cea mai mică intervenţie a lui ca pe o agresiune, o pătrundere forţată în domeniul ei. Sperase, în fundul sufletului său, că ceilalţi îi împărtăşeau aversiunea ; băieţii de la grajduri, de exemplu. Din păcate, se înşela : el sedusese pe toată lumea... în afară de ea.

Se aplecă din nou, fără tragere de inimă, pe factura potcovarului. Îi era imposibil să se concentreze. Viitorul îi părea sumbru. Eliot Lang sosea, ea trebuia să se căndească la plecare...

La început, se temuse să-l întâlnească, la fiecare vizită a lui, de teamă ca el să nu facă vreo

aluzie penibilă la scena din şelărie... Temerile ei erau nefondate. El se arătă de o politeţe foarte profesională faţă de ea, continuând să-i spună „doamnă Drummond".

— Ce civilizaţi ! glumise Sam, pe care lucrul îl amuza enorm. Sunteţi foarte solemni, amândoi.

La douăsprezece şi jumătate, Nathalie închise secretariatul ca să se ducă să mănânce. Camionul dispăruse. În locul lui, în faţa garajului staţiona Porscheul lui Eliot Lang. În timp ce traversa curtea, o tânără fată blondă deschise portiera şi coborî din maşină, salutând-o în trecere :

— Bună ziua ! Mă numesc Sarah Endicott.

Avea o faţă plăcută, bronzată. Rochia scurtă, din lână albă, îi reliefa formele într-un mod avantajos. O curea lată îi sublinia talia subţire. Cizmele din piele îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi zvelte.

— ...Aţi putea să-mi arătaţi unde să-mi pun bagajele ? Eliot a intrat în casă, să vorbească cu domnul Slater şi n-a ieşit încă.

Nathalie răspunse cu o voce slabă :

— Încântată, sunt Nathalie Drummond.

Noua-venită îi zâmbi.

— Aşa am crezut şi eu văzându-vă... Este încântător aici, adăugă ea uitându-se în jur.

— Mulţumesc, bâigui Nathalie.

Că Eliot avusese îndrăzneala, obrăznicia, să-şi aducă amanta până aici, asta depăşea toate limitele ! Ce-o să gândească lumea ? Prin împrejurimi, oamenii nu erau prea toleranţi cu moravurile uşoare...

— Aş vrea să-mi desfac valizele, continuă vizitatoarea.

— Foarte firesc, dar... nu preferați să-l așteptați pe domnul Lang ?

— Oh, n-are importanță. Probabil că la această oră m-a și uitat ! spuse blonda ridicând din umeri fără nici un fel de supărare. Nu era programat să vin astăzi cu el, dar cum eram liberă... Asta m-a scutit să iau trenul mai târziu. Îmi pare rău c-am sosit pe neașteptate...

Nathalie se abținu să comenteze ultimele ei cuvinte.

— Urmați-mă, mormăi ea.

Fără a căuta să-și ascundă dezaprobarea, urcă spre apartament. Din antreu, avu impresia că pătrundea într-o lume diferită de cea pe care o cunoscuse. Totul era transformat : salonul îmbrăcase culoarea frunzelor veștede ; parchetul fusese raschetat și lăcuit ; două canapele mari din piele bej invitau la lenevealâ într-un decor cald și rafinat. Nathalie mai remarcă un scrin antic și o bibliotecă din lemn sculptat, înainte de a împinge ușa dormitorului. Și acolo avu un șoc ; pereții erau tapisați cu auriu și încăperea părea luminată de soare, în ciuda timpului prost și a cerului gri de afară. Patul imens era acoperit cu o țesătură de saten galben, lucios, material din care erau făcute și draperiile de la ferestre.

— Aici... o să dormiți.

Nathalie se împiedicase pronunțând cuvintele, dar fata, spre mirarea ei, nu remarcase nimic. Aceasta își holbase ochii și lăsă să-i scape chiar o înjurătură printre dinți. Poate că relația ei cu Eliot se limitase la întâlniri fugare în camere de hotel fără personalitate, deduse tânăra femeie. Era limpede că Sarah, la fel ca și ea însăși, era stupefiată

să descopere stilul în care era mobilat totul.

— Simțiți-vă ca acasă, îi spuse Nathalie. Îmi pare rău că domnul Lang, v-a, ăăă... uitat.

— Nu vă faceți probleme pentru asta. Știu că la el, caii au prioritate !

Hotărât, această tânără persoană era împăcată cu soarta, gândi Nathalie pe scară. Ieși în aerul proaspăt al curții, unde rămase câteva clipe, inspirând profund pentru a-și calma agitația, datorată, crezu ea, căminului ei dispărut.

Fiindcă Eliot Lang era în casă cu tatăl ei, era mai bine să se întoarcă în birou. Abia pusese piciorul acolo, când se opri brusc din elanul ei :

— Ah, iată-vă ! exclamă jocheul ridicându-se de pe colțul biroului pe care era așezat. N-ați plecat la masă ?

Ea-și ridică bărbia, cu un aer de sfidare în ochii verzi.

— Nu. De fapt, m-am ocupat de... prietena dumneavoastră.

El avu o mișcare ușoară de surpriză.

— Oh... Drăgut din partea dumneavoastră. S-a instalat convenabil ?

— De ce nu vă duceți să vă dați seama singur ? Patul vă așteaptă, pregătit !

Sprâncenele lui Eliot Lang se împreunară brusc. Ea-și duse mâna la buze cu un aer de falsă pudoare.

— Scuzați-mă, mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

— Chiar voiam să vă spun, replică interlocutorul său cu răceală. Și acum, explicați-vă, de cine vorbiți ?

— De Sarah. Am găsit-o în curte și vă aștepta... Am dus-o la apartament.

— Cum ? La mine ? Dar de ce ?... Nu, tăceți, lăsați-mă să ghicesc : este tânără și drăguță, deci am o legătură cu ea. Asta este ?

Nathalie își plecă ochii, dintr-o dată îngrozitor de jenată.

— Vă repet, nu mă privește.

— Dimpotrivă ! Poftim, vă căutam să vă dau asta.

Îi întinse un plic.

— ... Cartea ei de asigurări sociale, doamnă Drummond. Și referințele. Să știți, pentru cultura dumneavoastră generală, că n-am obiceiul să-mi import patul cu angajatele !... Sarah este îngrijitoare de cai de curse, doamnă Drummond. Cea mai bună din categoria ei. Lucra la un antrenor pentru care eu am călărit adesea, aproape de Newbury. Caii de care se ocupa vor fi transferați aici săptămâna viitoare, așa că i-am propus să-i urmeze. Nu i-am făcut nici o sugestie rușinoasă, trebuie să precizez ?... Dar Dumnezeu știe ce-și închipuie în acest minut !

Smulse plicul din degetele nervoase ale Nathaliei.

— Acum vă sugerez s-o conduceți la dormitorul comun. Vă veți justifica greșeala cum veți dori. După care vom avea o întrevedere, dumneavoastră și cu mine.

Ea-și acoperi fața roșie cu mâinile.

— Sunt... încurcată, credeam... Andrew ne-a spus că ați venit cu o prietenă blondă, la Harrogate...

— Atunci Andrew s-a arătat de o indiscreție de

neiertat ! Hai, să vedem dacă sunteţi în stare să reparaţi răul pe care l-aţi făcut !

Ceea ce fu mai puţin greu decât se temea.

— Bănuiam că era o greşeală, admise plină de bunăvoinţă frumoasa angajată, punându-şi geanta de voiaj pe patul îngust din camera sa. Era prea frumos ca să fie adevărat !

Nathalie se grăbi să taie scurt acest subiect jenant :

— Bucătăria este jos, duşurile la capătul culoarului...

— Mă voi descurca, fiţi liniştită, o asigură Sarah.

Nu pentru ea se neliniştea tânăra femeie mergând spre casă, ci pentru tatăl ei care nu va lipsi mult să explodeze când va afla că fusese angajat la cai un grăjdar cu fustă.

Reacţia lui Sam nu fu cea pe care contase.

— Evident, nu este soluţia pe care aş fi ales-o eu, observă el simplu. Dar caii pe care-i vom primi sunt suficient de rebeli şi Eliot mi-a afirmat că această micuţă făcea minuni cu ei. Sunt gata să-i acord o şansă.

Iată ! El îi dădea o şansă acestei străine, în timp ce pe proprie lui fiică o refuzase întotdeauna ! Pentru Nathalie, masa de prânz avu un gust amar...

Întrevederea inevitabilă cu Eliot avu loc un pic mai târziu, în cursul după-amiezii ; el se mulţumi s-o admonesteze aşa cum certi un copil, în termeni vii, dar scurţi, din fericire. Încă o dată, ea primea o lecţie.

Doi cai care se numeau Învingătorul şi Fulgerul, sosiră săptămâna următoare. Sarah, foarte surescitată, veghe la instalarea lor.

— Îi aparţin lui Oriel Prince, îi dezvălui ea Nathaliei.

— Actriţa ?

— Ea în persoană. O catastrofă. Slavă Domnului că este în America în acest moment, altfel n-ar fi întârziat să apară ! Îi poartă pică lui Eliot, după părerea mea. Au avut o legătură, acum câtva timp. Ea năvălea constant la antrenament şi se ţinea coadă după el cu „scumpule" în sus şi „scumpule" în jos. După aceea s-a încurcat cu un emir arab...

Nathalie îşi aminti subit că nu era demn de ea să asculte bârfele angajaţilor.

— Mi-e total indiferent dacă se mărită cu Arabia întreagă, atâta timp cât nu uită să plătească pentru caii ei ! exclamă ea înainte de a se întoarce la secretariat.

Prezenţa lui Eliot Lang suscitase deja destule discuţii în regiune. Dacă se mai adăugau şi actriţe în vogă, ar fi o revoluţie ! De când era acolo, invitaţiile la recepţiile mondene plouau, venind în majoritate de la familii care aveau fete de măritat. Contrar a ceea ce prevăzuse Nathalie, Eliot prefera să-şi petreacă serile în linişte, aranjându-şi apartamentul sau ascultând muzică. Bettie descoperise că aveau gusturi asemănătoare în materie de muzică şi hotărâseră să asiste împreună la seria de concerte ale sezonului următor, la Leeds.

Şi, într-o bună seară, când tânăra femeie spera că mama ei vitregă bătuse câmpii când anunţase o inaugurare la fostul jocheu, aceasta declară punând pe masă o friptură :

— Mâine sunt în concediu ! Eliot ne invită la cină.

— Cum aşa „ne" ? Şi eu ?! exclamă Nathalie, dispărându-i brusc pofta de mâncare.

— Evident, micuţa mea ! Ai alte planuri ?

— Eu... eee... voiam să mă duc la cineva, să văd ultimul film al lui Meryl Streep.

— Care va rula până la sfârşitul săptămânii ! interveni Sam Slater. Dacă Eliot se omoară să ne pregătească o masă, cel mai mic lucru, Nat, este să-i facem onoarea. Şi cel puţin, vă veţi întâlni în afara cadrului profesional, tu şi cu el !

Sesizând privirea neagră pe care i-o aruncă fiică-sa, se grăbi să continue :

— Nu-ţi cer să te măriţi cu el, doar să fii amabilă !

Ea îşi împinse farfuria. Să-l înfrunte pe Eliot Lang la birou, pe teritoriu neutru, îi era suficient. Să se aventureze pe terenul inamicului era o perspectivă puţin îmbucurătoare...

Bettie manifestă un pic de dezamăgire a doua zi seara, când Nathalie coborî în vestibul :

— Te îmbraci aşa ?

— De ce nu ? Nu-ţi place rochia mea neagră ? Este ţinuta ideală pentru cina în oraş, mi-a afirmat vânzătoarea.

— De acord, draga mea, dar câţi ani are ? Nu crezi că este timpul să-ţi oferi o garderobă nouă ? Cu silueta ta ai putea să-ţi permiţi orice toaletă, chiar şi cea mai excentrică.

— Cu condiţia să am ocazii excentrice să le port ! ripostă tânăra femeie pe un ton sec. Când va fi cazul, mă voi gândi !

Optase în mod voit pentru această ţinută sobră, pentru a-i da de înţeles gazdei că socotea eveni-

mentul ca o prelungire a activităţii profesionale, nimic mai mult. Totuşi, nu era chiar în largul ei când îi urmă pe Bettie şi Sam în salonul rafinat şi elegant. Începea să se simtă răcoarea toamnei. Eliot făcuse focul în şemineu şi un miros de brad se simţea în încăpere. Tony detesta focul de lemne. Pretindea că murdăreşte, că fumul îl incomoda, şi-i impusese soţiei sale un aparat hidos de încălzire electrică ce-i urâţea căminul.

Ea se lăsă să cadă pe una din canapelele moi, fascinată de flăcările din vatră. Stăpânul casei o întrebă :

— Un cocteil, doamnă Drummond ?

— Încetaţi cu copilăriile ! exclamă domnul Slater. Nu mai suntem la serviciu, fiica mea se numeşte Nathalie, Eliot, ţi-a spus deja !

— Într-adevăr... Ei bine, să facem o înţelegere, propuse asociatul lui fără a o scăpa din ochi pe Nathalie.

Îi întinse mâna. În timp ce degetele lui virile se închideau peste ale ei, o parcurse un fior, care-i aminti prima oară când el îi luase mâna, ca apoi să-i ia gura... Clipa păru că nu se mai sfârşeşte, până când Bettie rupse vraja, întrebându-l pe Eliot despre un tablou agăţat deasupra şemineului.

Eliot se dovedi un adevărat maestru bucătar. Curcanul pregătit cu sos de vin de Bourgogne era suculent. Chiar şi Sam, care de obicei nu se dădea în vânt după fantezii culinare, mormăi câteva complimente. La desert, prăjitura cu cremă întruni toate sufragiile. Nathalie se alătură corului de lăudători, nu fără ironie :

— Felicitări. Ai mult talent !

— Şi nu cunoşti încă totul ! răspunse suav viitorul antrenor.

Ea se lăsă pe spate, pe spătarul scaunului, îndepărtându-se pe cât posibil de lumina candelabrului, pentru a-şi ascunde roşeaţa care-i urca în obraji. Din fericire, generozitatea naturală a mamei sale vitrege îi veni în ajutor.

— Ţin să strâng masa, Eliot. Nat, vrei să mă ajuţi ?

Tânăra femeie nu se lăsă rugată, bucuroasă de această diversiune. Era preferabil să fugă în loc să îndure privirea arzătoare a ochilor căprui : Eliot nu uitase scena umilitoare din şelărie...

Revenea din bucătărie când fu atrasă de o rază de lumină pe covorul de la intrare. Uşa de la dormitor era întredeschisă. Tiptil, ea-şi băgă capul prin deschizătură. Patul era acum flancat de două noptiere pe care erau plasate două veioze ce răspândeau o lumină aurie. Camera întreagă radia de o căldură dulce care era ca o invitaţie la călătorie... Atunci înţelese că nu era singură : Eliot se ţinea lângă ea, în spatele ei.

— Scuză-mă, se bâlbâi ea, trebuie să mă găseşti teribil de indiscretă...

El n-o lăsă să termine :

— Camera era aşa, altădată ? Acelaşi aranjament ?

Întrebarea o şocă. Vru să se revolte, dar se auzi rostind cu o voce îndepărtată :

— Nu, patul era în cealaltă parte, lângă fereastră.

– Cu atât mai bine. Asta voiam. Nu trebuie să poți face nici cea mai mică asociere, când vei reveni... cu mine.

Cu vârful degetului îi mângâie fața, pe urmă se duse la invitații lui din salon. Timp de un lung moment, Nathalie crezu că visase această mângâiere...

CAPITOLUL IV

Nathalie își înghiți micul dejun cu încetineală a doua zi dimineața. Nu era deloc grăbită să se întoarcă la birou. Restul serii, în ajun, se desfășurase fără vreun eveniment deosebit. Ajunsese chiar să se întrebe dacă nu fusese victima unei halucinații, dacă incidentul ciudat survenit în dormitor nu era o pură iluzie.

Când ajunsese la rândul ei în salon, comportamentul lui Eliot, perfect natural și curtenitor, nu lăsa să se ghicească nimic. Într-adevăr, acest barbat își greșise cariera ! Scena unui teatru ar fi fost mai potrivită pentru el decât un hipodrom, dat fiind talentul lui de a se preface.

Nici Bettie, nici Sam nu remarcaseră ceva ; tânăra femeie fusese totuși ușurată când ei hotărâseră că era vremea să plece acasă, în jur de orele unsprezece.

Ea-și aruncă o privire la ceas : imposibil să mai întârzie, dimineața era destul de înaintată. Cu un pic de noroc, Eliot va fi plecat la antrenament.

Dar norocul nu-i surâse astăzi... Traversând curtea, se întâlni cu Sarah care-l scotea pe Fulaer din grajd. Contrar obișnuinței sale, avea o față posomorâtă și o salută din vârful buzelor.

— Ceva nu merge ? o întrebă Nathalie, arătând spre cal. Este bolnav ?

— Oh, el este în plină formă ! Îi place aici. Nu... Eu sunt... Probabil o să vă părăsesc.

Știrea era consternantă. Prezența lui Sarah la Wintersgarth fusese prima cedare în atitudinea misogină a lui Sam.

— Te... te plictisești la noi ? Ești prea singură ?

— Absolut deloc ! Wes și soția lui sunt adorabili și toată lumea este foarte prietenoasă.

— Atunci, ce se întâmplă ?

Sarah se uită în jur ; nu era nimeni prin preajmă. Se apropie de Nathalie.

— O să-ți pară o prostie, dar sunt spionată, în dormitorul comun.

— Cum ? Ce te face să crezi asta ?

— Eram în baie, acum două zile. Ușa era încuiată de două ori, bineînțeles, dar eu îmi agățasem prosopul de clanță. Căzând, el antrenase cheia. Îmi spălam părul când am avut dintr-o dată impresia neplăcută că cineva mă supraveghea prin gaura cheii... Am ciulit urechea : nu era nici un zgomot. Asta mă făcea să mă simt și mai prost.

Nathalie se strâmbă.

— Și apoi ?...

— M-am băgat în cadă și am așteptat, fără să mă mișc... N-am ieșit până când n-am fost sigură că maniacul dispăruse. Apa se răcise complet...

— Îmi pare foarte rău, Sarah. Totuși poate că n-ar trebui să tragi concluzii pripite...

— De acord, numai că asta nu este tot ! Ieri seară, cineva a încercat să intre în camera mea. Adormisem cu lumina aprinsă, citind în pat. M-am trezit tresărind ; clanța se mișca încet, iar și iar.

Asta a durat destul de mult. La sfârşit am strigat „Cine-i acolo ?" şi am auzit paşi alergând pe culoar. Asta mi-a cauzat un şoc, să ştii.

— Te înţeleg... După părerea ta, cine este ?

— Habar n-am. Am raporturi cordiale cu băieţii şi când am sosit, le-am precizat clar că am venit aici să muncesc, nu pentru altceva.

— Se pare că există cel puţin unul care a luat acest avertisment drept încurajare, oftă Nathalie. Dacă reuşesc să aranjez această poveste, accepţi să rămâi ?

— Nu văd cum ai reuşi, fără să deteriorezi ambianţa din clădire. Totuşi nu doresc să plec...

— Las' pe mine, ai încredere. Şi acum, grăbeşte-te, altfel Wes ne va certa pe amândouă ! .

— Ah ! Nu-i prea devreme ! tună Eliot când tânăra femeie intră în secretariat.

El, aşa cum avea obiceiul, era aşezat pe marginea biroului.

— ... Începeam să cred că ţi-ai acordat o zi de vacanţă ! termină el cu o voce severă.

— Închipuie-ţi că chiar asta voiam să fac ! Ce este aşa de urgent pentru serviciul meu, domnule ?

— Lucruri cu mult mai importante decât trăncăneala ta cu Sarah ! Trebuie chemat veterinarul : Murgatroyd a zvârlit din copite în boxa lui aseară şi acum şchioapătă. Presupun că nu-i nimic grav, dar vreau să mă asigur. După aceea vei lua legătura cu antreprenorul : este timpul să demareze lucrările de construire a anexei !

— Da, domnule. Bine, domnule, îl îngână Nathalie iritată. Îmi permit totuşi să-ţi semnalez că discuţia mea cu Sarah nu a fost o trăncăneală. Are o problemă cu care a vrut să mă pună la curent.

— N-are decât să mi se adreseze mie sau lui Sam ! Despre ce este vorba ?

— Mă ocup eu.

— Încrederea pe care o ai în capacitatea ta nu are limite, draga mea. Este emoţionant. Care sunt marile necazuri ale acestei biete micuţe ? Nopţile îi sunt prea calme după gustul ei ?..

— Dimpotrivă ! ripostă ea sec. Este hărţuită de un indiscret din clădire : a încercat să-i forţeze uşo şi...

O înjurătură scurtă întrerupse explicaţiile ei. Eliot pălise.

— Trebuie ca asta să înceteze imediat. Îl cunoaşte pe vinovat ?

Nathalie scutură din cap.

— Şi tu ai bănuieli ?

— Ăăă... nu.

Ezitarea ei nu-i scăpă fostului jocheu. O privi cercetător înainte de a continua :

— Cum a reacţionat ea ?

— Destul de prost. Vrea să plece de la Wintersgarth.

— Nici vorbă ! Sarah ne este prea necesară ca să lăsăm un dezechilibrat s-o sperie în aşa hal. Dar îţi interzic să te amesteci, îmi voi face treaba !

— Consideri că acest rol de apărător al moralei îţi vine ca o mănuşă ? îl zeflemisi ea.

El ridică din sprâncene cu un aer superior :

— Să mă uit pe gaura cheii, doamnă, n-a fost preocuparea mea favorită. Când am nevoie de o fată în baie, îmi aleg o cadă suficient de mare pentru doi !

Cu obrajii în flăcări dintr-o dată, Nathalie plecă ochii spre grămada de corespondenţă care o aştepta.

— Nu asta am vrut să spun... Totuşi este adevărat că uneori, eşti... provocator.

— Cum asta ?

— Ieri seară, de exemplu, ai făcut o remarcă... deplasată.

— Ah... nu era provocare. Era o profeţie.

Nathalie rupse brutal un plic al cărui conţinut se împrăştie pe podea.

— Să fie foarte clar, şuieră ea printre dinţii strânşi, niciodată, mă auzi ? niciodată nu voi consimţi să dorm cu tine !

Zâmbetul senin al interlocutorului ei era de nesuportat.

— Cine a vorbit de dormit ?... strecură el pe un ton suav.

*
* *

Nathalie fierse de furie, mult timp după ce el trânti uşa în urma lui. Trebui să facă apel la întreaga ei raţiune pentru a se calma ; deoarece era stupid să ajungă într-o astfel de stare pentru glume aşa de deocheate. Era clar că Eliot n-avea nici o intenţie serioasă faţă de ea. Blondele planturoase îl atrăgeau, nu roşcatele filiforme ! Nu merita decât dispreţul ei...

Oftă aruncând în coşul pentru hârtii resturile creionului pe care-l rupsese între degetele crispate. Hotărî ca de aici înainte să-şi păstreze sângele rece şi să opună doar indiferenţă încercărilor de

seducție ale tânărului bărbat. Poate că el va sfârși prin a se lăsa păgubaș.

Nathalie trebuia să procedeze dur, să-l șocheze, dezvăluindu-i adevărul :

„Inutil să insiști, sunt imunizată : ochii dulci și sărutările mieroase înseamnă foarte puțin pentru mine, știu unde duce asta... Când eram măritată mă temeam de clipa când mă băgam în pat, mă rugam Cerului ca fostul meu soț cel drag să nu mă atingă ! Ce pereche fermecătoare eram în fața lumii, dar ce oroare în intimitate ! Totuși, nu se putea spune că nu făcusem încercări, am făcut eforturi fără a reuși să-mi depășesc repulsia... Ultimele cuvinte ale soțului meu înainte de a ieși din casă pentru a nu mai reveni, au fost să mă insulte, să mă acuze că sunt rece ca un sloi de gheață..."

Greața familiară o cuprinse, însoțită de tremurături incontrolabile. Eliot Lang reușise să-i trezească amintiri odioase pe care ea le credea uitate...

Ridică telefonul cu gesturi automate. Veterinarul va trece la începutul după-amiezii. Antreprenorul promisese să demareze lucrările anexei chiar a doua zi. Scăparea îi era în muncă, își repetă ea... Dar imaginea lui Eliot nu înceta s-o urmărească. Autoritatea abuzivă cu care fusese somată să abandoneze problema lui Sarah îi era de nesuportat. Cine se credea el ? N-avea decât o experiență limitată la Wintersgarth, în timp ce ea-i cunoștea pe băieți, obiceiurile lor, mult mai bine ca el și asta de ani întregi ! Ea știa cine prefera fetele din sat, cine prefera să se plimbe pe străzile din Leeds în orele serii. Printre altele, intuiția ei feminină era un atu prețios...

Fața lui Ben Watson, neliniștitoare și vicleană, se strecură în gândurile ei. Bănuielile ei nu erau întâmplătoare : circula zvonul că, cu câteva săptămâni înainte, sala de video servise, datorită lui, unor ședințe de proiecție foarte speciale, târziu în noapte... Și, recent, surprinsese doi băieți care rânjeau prostește în fața fotografiilor unei reviste erotice. Chestionați sever de către Nathalie, pustii îi spuseseră că Ben le-o împrumutase. Eliot Lang nu știa asta. Și apoi, ea fusese cea căreia i se spovedise Sarah... Ea trebuia deci s-o ajute. Dar cum ?...

Ar fi pierdere de timp să fie incriminat Ben Watson fără dovezi. Nu exista nici o probă contra lui și el ar fi putut să protesteze cu vehemență. Imposibil de a-i cere lui Sam să-l concedieze, chiar dacă discutai despre influența detestabilă pe care o avea asupra adolescenților ușor de impresionat : nu i se putea reproșa nimic în muncă. Singura soluție era să-l surprindă în flagrant delict.

*
* *

— Cred c-am visat, se scuză Sarah, trei zile mai târziu. Ar trebui să te întorci acasă.

Nathalie îi zâmbi punându-i lanterna pe noptieră.

Nu, refuz să mă dau bătută atât de ușor. Mai rămân și în noaptea asta. Dacă nu se întâmplă nimic, renunț, ne-am înțeles.

— Totuși sunt liniștită. Dacă Eliot află asta, va fi furios. Uite, chiar astăzi, voia să știe dacă au avut loc alte incidente și mi-a recomandat să vin imediat să-i vorbesc...

— Nu-ţi face griji, replică tânăra femeie cu o siguranţă pe care n-o avea. Culcă-te liniştită.

Sarah ezită, sceptică, înainte de a se duce în capătul culoarului, la camera pe care i-o dăduse temporar Nathalie.

Rămasă singură, aceasta se lungi pe patul îngust al blondei sale prietene. Aventura avea un parfum de escapadă la internat : în fiecare seară, pretextând oboseala, ea se ducea devreme la culcare, ca apoi să iasă în vârful picioarelor şi să se ducă la dormitorul comun. Aici se oprea asemănarea cu fugile copilăreşti de la şcoală ! Urma aşteptarea nesfârşită, înspăimântătoare...

Când uşa, pe care avusese grijă să n-o încuie, se va deschide fără zgomot, va aprinde lanterna şi va afla identitatea musafirului nepoftit. Îşi pregătise un discurs concis, invitân lu-l pe acesta a doua zi la secretariat pentru a-şi primi preavizul.

Se întoarse pe o parte. Iată că avea ocazia să testeze confortul care se oferea personalului, la Wintersgath ! Minutele treceau interminabile. Nathalie oftă : începea să creadă în opinia lui Sarah. Stratagema lor nu era decât o pierdere de timp ; lui Ben, dacă era vorba de el, i se făcuse frică, fiindcă frumoasa lui colegă strigaşe, riscând să-i alerteze pe ceilalţi ocupanţi ai clădirii... Mai mult, ştia că ea închidea uşa cu cheia, şi nu se va hazarda probabil s-o forţeze din nou...

Pe scară se auziră voci, râsete. Fiecare se întorcea la camera lui, apoi totul se cufundă iarăşi în tăcere.

Trebuie să fi aţipit, fiindcă fu trezită brusc din somnolenţa ei de o mână lipsită de blândeţe care-i astupa gura, aproape sufocând-o. Cu trupul în-

cordat, pradă unei panici intense, simţi o răsuflare gâfâită în ceafă.

— Asta vrei, da ? Ştiai că o să revin şi ai lăsat uşa neîncuiată...

Degetele mârlăneşti se strecurară sub pulovărul ei. Contactul lor obscen o făcu să sară. Muşcă cu sete mâna care o reducea la tăcere şi-şi apucă lanterna. Agresorul revărsă asupra ei o ploaie de înjurături şi o lovi violent în faţă. Dar ea ţintea deja fasciculul luminos în direcţia lui Ben Watson, care-i dădu drumul, orbit. Nathalie se ridică în picioare într-o clipită. Lovitura pe care o primise o făcea să se clatine, discursul pe care-l repetase cu răbdare îi scăpa. Nu putu decât să bâiguie, cu o voce pe care o spera cât de fermă posibil :

— Eşti concediat, Watson. Te aştept mâine la biroul meu.

La rândul său, el se îndreptă şi aprinse veioza :

— Ia te uită ! Domnişoara Nathalie, frigida în persoană !

— Ieşi afară şi consideră-te fericit că nu depun plângere pentru tentativă de viol, i-o tăie ea pe un ton muşcător.

— Viol ? Cum aşa ? Hai, frumoasa mea, ăsta n-ar fi viol, n-aşteptai decât asta... Toate sunteţi la fel...

Cu un rictus periculos pe buzele-i ameninţătoare, el se apropia din ce în ce mai mult.

— Erai geloasă, da ? Ţi-era teamă că Sarah va avea un tratament de favoare şi tu nu. Mă rog, dragă, era suficient să ceri...

— Ieşi ! repetă tânăra femeie cu o voce lipsită de expresie.

— Nu aşa de repede, păpuşo, nu aşa de re-

pede, avem timp destul... Ştiu ce-ţi trebuie. Este multă vreme de când soţul tău a mierlit-o. N-a avut noroc bietul de el ! Şi asta îţi lipseşte, nu-i aşa ? Ei bine, ai câştigat lozul cel mare : iată-mă !

Începu să râdă. Situaţia devenea periculoasă. El continua să înainteze, înspăimântând-o. Niciodată până în prezent Nathalie nu remarcase statura lui puternică. Cu degetele încleştate pe mânerul lanternei, ea dădea înapoi, hăituită. Vru să urle, dar nici un sunet nu-i ieşea din gât. Cum el dădea s-o apuce, ea aruncă lanterna în direcţia lui, cu toată forţa ; el evită lovitura şi-i prinse încheietura mâinii subţiri pe care o răsuci fără milă, atrăgându-şi victima lângă el. Cu o mişcare brutală, îi dădu capul pe spate şi-i sărută avid pieptul palpitând.

Atunci ea strigă, un strigăt încordat, de parcă ar fi fost gâtuită.

Uşa se deschise pe neaşteptate. Nathalie n-avu timp decât să zărească expresia ucigaşă a lui Eliot, apoi corpul lui Ben Watson zăcea pe podea, cu arcada însângerată. Totul se încetoşă în mintea ei. Fostul jocheu o scutura de umeri.

— Nathalie, cum te simţi ? Sarah, adăugă el, aşaz-o pe pat.

Ea-l văzu aplecându-se, ridicându-şi fără menajamente adversarul, trăgându-l de cămaşă. Ea închise ochii, îngrozită.

— Te rog, mormăi ea, nu-l lovi, du-l de aici.

Ochii căprui ai salvatorului său luceau alarmant.

— Chem poliţia.

— Nu ! Gândeşte-te la Sam... Debarasează-te de el pur şi simplu, nu mai vreau să-l văd.

Se lăsă o tăcere grea. Eliot se întoarse către Sarah.

— Însoţeşte-o când va fi în stare să meargă. Doamna Slater se va ocupa de ea.

Nathalie era în pragul lacrimilor.

— Dar ea doarme la ora asta, nu trebuie s-o trezim !...

El o întrerupse brutal :

— Nu fi proastă ! De unde crezi c-am ştiut unde erai ?

Şi, împingându-l în faţa lui pe individul încă zăpăcit de cădere, părăsi încăperea. Nathalie rămase năucă vreme de câteva secunde.

— Am auzit un zgomot vag, explică Sarah, şi când am ieşit pe culoar, Eliot urca scările două câte două. „Ea-i aici, nu-i aşa ? Nu mă minţi !" mi-a zvârlit el în obraz, de parcă urma să mă omoare...

Nathalie se ridică încet în picioare.

— Nu te nelinişti. Îi voi spune că n-ai nici un amestec, eu sunt unica responsabilă...

„Şi eu voi fi cea care se va omorî" gândi ea urcând drumul ce ducea spre casa familiei Slater.

Bettie o aştepta în vestibul şi o conduse în salonul încălzit de un foc bun în şemineu. Lividă de îngrijorare, o ascultă pe fiică-sa vitregă povestindu-i, cu cuvinte încâlcite, urâta ei aventură. Apoi turnă pentru amândouă câte un pahar de coniac.

— Nat dragă, îţi dai seama ce riscuri ţi-ai asumat ?

— Acum, da...

— Slavă Domnului că Eliot a sosit la timp.

Nathalie înghiţi o gură de alcool.

— De ce l-ai avertizat ?

Bettie își plecă ochii înroșindu-se, cu un aer încurcat.

— Un soi de instinct matern, presupun... Mă durea capul și nu mai aveam aspirină ; am urcat în camera ta. Patul tău nu era desfăcut... Era lumină la Eliot și am crezut că erai cu el. Nu știu ce m-a împins să telefonez, pentru a verifica, dar... asta îți semăna atât de puțin, aceste minciuni. Eliot a înțeles imediat ce se întâmplă.

— Îți imaginai că... eram încurcată cu el ?! exclamă tânăra femeie scandalizată.

Doamna Slater își holbă ochii, mirată de această reacție rapidă.

— N-ar fi fost nimic extraordinar... Este foarte seducător. Nu te-aș fi învinuit, să știi.

— Fantastic ! Erai îngrozită la ideea de ceea ce m-ar fi făcut Ben Watson să suport, dar găsești că ar fi firesc din partea lui Eliot Lang !

— Nat ! protestă Bettie cu vehemență. Este cu totul altceva !

— Ah, da ? Pentru mine, și unul și celălalt sunt exact la fel !

— Ești obosită, copila mea, altfel n-ai vorbi așa.

Nathalie o privi tulburată. Îi cunoștea Bettie sentimentele ?

CAPITOLUL V

Nathalie încă avea capul greu şi ochii roşii când pătrunse în biroul ei a doua zi dimineaţa. Prin uşa întredeschisă care ducea la biroul lui Sam, auzi zgomot de voci.

— Ţi-am spus că vor fi necazuri angajând fete şi am avut al naibii de multă dreptate ! tuna bătrânul. Este o provocare. Deja m-a costat un lucrător şi încă unul bun, deci poate pleca şi ea, aceea ! Nu mai vreau probleme de acest gen !

Îl auzi pe Eliot replicând liniştit :

— Nu.

— Vezi că eşti de acord cu mine !

— Nu. Voiam să vă spun că refuz sugestia.

Se făcu un moment de linişte. Dintre acelea care preced furtunile cele mai violente, gândi tânăra femeie.

— Ce înseamnă asta ?! urlă domnul Slater.

— Aţi înţeles perfect. Sarah rămâne la Wintersgarth.

— Dar cine eşti dumneata să-mi dictezi deciziile, sub propriul meu acoperiş ? Să ştii că nu tolerez indisciplina !

— Aţi uitat că sunt asociatul dumneavoastră şi nu subalternul. Am convingerea că Sarah nu l-a

provocat nicicum pe băiat ; în consecinţă, mă opun să fie penalizată. Asta-i.

— Ah, aşa ! Ascultă-mă bine...

Tonul urca în mod periculos. Nathalie împinse uşa şi năvăli în cameră. Tatăl său întoarse spre ea o faţă roşie de furie.

— Tu ce cauţi aici ?

Ea-l privi drept în ochi.

— Dacă pleacă Sarah, plec şi eu. Avansurile lui Ben Watson nu se limitau numai la Sarah. Sper că mă vei crede dacă-ţi afirm că nu l-am încurajat deloc... Şi nici ea, sunt sigură.

După o scurtă ezitare, Nathalie conchise :

— Eliot are dreptate.

Fostul jocheu îşi privea cu un aer detaşat cravaşa pe care o învârtea între degete. Sam se lăsă greu pe spătarul scaunului său.

— Cum ?! Acest individ a îndrăznit să se ia de... fiica mea ? Dacă puneam mâna pe el, eu...

Pumnul lui se abătu asupra mapei de birou din piele şi Nathalie aruncă o privire alarmată în direcţia lui Eliot care o linişti cu un semn : lucrătorul îşi făcuse deja bagajele.

— Sarah n-are onoarea să fie fiica ta, reluă ea. Dar este angajată aici ca şi mine. Are dreptul la aceeaşi consideraţie, la acelaşi respect. Dacă este concediată, de ce n-aş avea şi eu aceeaşi soartă ?

— Şi tu-mi dai ordine ?

— Ba bine că nu ! Să vezi ce-o să-ţi facă Bettie când voi spune că ţipi, te înfierbânţi peste măsură, în ciuda promisiunilor făcute doctorului !

Antrenorul nu gustă umorul, nici tandreţea ce se ghicea din cuvintele ei şi declară, ridicându-se cu greu :

— Niciodată nu mi-aș fi imaginat să fiu contrazis într-o zi de o obrăznicătură care ar putea să-mi fie fiică... nici supus șantajului de către propria mea familie ! Dacă-i așa, spălați-vă pe cap amândoi, fiindcă se pare că nu mai aveți nevoie de mine ! decretă el înainte de a ieși trântind ușa.

— S-ar zice că luna de miere s-a terminat, fu comentariul laconic al lui Eliot.

Nathalie își apără tatăl :

— Fii indulgent. Toată viața lui și-a dirijat singur afacerea, fără să dea socoteală nimănui, nici chiar proprietarilor ! Este greu să te schimbi la vârsta lui. Trebuie să faci câteva concesii...

— Am făcut, crede-mă, altfel această scenă ar fi izbucnit mai devreme. Dacă Sam dorea un lingușitor la cheremul lui, ar fi trebuit să se adreseze altcuiva decât mie !.. Mulțumesc în orice caz pentru sprijinul tău... neașteptat.

Cu ochii în podea, ea nu putu decât să bâiguie :

— Era cel mai puțin ce puteam face, după asearâ... Aproape că mi-ai salvat viața... Și sunt sincer dezolată că Bettie a putut să se înșele asupra... locului unde mă găseam. Nu se va mai repeta, încheie ea stângace.

Eliot scoase un hohot de râs răutăcios.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă ! Pariez că n-ai avut altceva mai urgent de făcut decât să-i înlături iluziile asupra acestui punct ! Dar spune-mi : știai că Watson era vinovatul ?

— Nu, nu chiar. Aveam... un presentiment.

— Nu ți-a trecut prin cap să împărtășești cuiva ?

— N-aveam dovada... Și apoi, nu voiam să-l îngrijorez inutil pe tata.

Ea tăcu brusc, ducându-şi mâna la buze.

— Oh, iartă-mă...

— Şi iată o demonstraţie strălucitoare, remarcă Eliot oftând. I-am repetat acest detaliu tatălui tău şi trebuie să ţi-l repet şi ţie : îţi place sau nu, eu sunt aici ca să rămân, Nathalie. M-am săturat de opunerea ta continuă. Te-am chestionat despre bănuielile în legătură cu afacerea de la dormitorul comun ; m-ai minţit. Ţi-am interzis să te amesteci ; trebuia să prevăd că n-ai să mă asculţi... Dacă mama ta vitregă n-ar fi intrat din întâmplare în camera ta, cine ştie ce ţi s-ar fi întâmplat ? Ai fi putut fi rănită grav, violată chiar... Te-ai gândit la consecinţele pe care l-ar fi avut acest lucru asupra lui Sam ? Asupra inimii lui bolnave ?

Tânăra femeie era în culmea stânjenelii.

— Te rog, Bettie mi-a spus deja...

— Da, dar Bettie este prea cumsecade ! Meriţi o bătaie la fund, precum copiii !... Ai un caracter imposibil, frumoasa mea ; intri cu capul în zid fără să te gândeşti. Astă-noapte era cât pe ce să te îndrepţi spre catastrofă. Dacă era după mine, te lăsam cu plăcere în voia sorţii ! spuse el fără umbra vreunui regret. Am intervenit din consideraţie pentru familia ta. Consideră asta deci ca un ultim avertisment şi fă-ţi treaba pentru care eşti plătită !

— În definitiv, eu nu sunt decât o funcţionară la birou.

— Într-adevăr... pe moment. Când vei demonstra un pic de bun-simţ, vom mai vorbi.

Cu acestea, el ieşi, lăsând-o pradă celei mai vii agitaţii. Pulsul îi bătea nebuneşte. Avea fruntea şi mâinile ude de transpiraţie. Făcu câţiva paşi, cu picioare şovăitoare. Trebui să se rezeme o clipă de

bibliotecă pentru a nu-şi pierde echilibrul. Dacă el s-ar fi înfuriat, ar fi ridicat vocea, ea ar fi putut reacţiona ; nu era obişnuită, din păcate, cu izbucnirile de mânie, frecvente, ale tatălui ei ? Calmul olimpian al lui Eliot, în schimb, o descumpănea total...

Se purtase ca o puştoaică nesăbuită. El nu se jenase să i-o arate. Din această întrevedere penibilă trăgea totuşi o concluzie : incidentul părea să fi stins în el chiar şi cea mai mică flacără de dorinţă pentru ea... Slabă consolare, trebui să recunoască ea cu ciudă.

*
* *

Nici o altercaţie nu mai tulbură seninătatea relativă a săptămânilor care urmară ; faţă de Nathalie, Eliot recurse la o atitudine distantă. Relaţiile lor se limitau la domeniul profesional. Cât despre Sam, acesta era bosumflat.

Cu toate acestea, tânăra femeie fu surprinsă când tatăl ei o anunţă brusc că-şi va petrece weekendul cu Bettie, la sora acesteia.

— Dar avem trei cai angajaţi în Steeple-chase, la Lassiter Park, sâmbătă, încercă ea să protesteze, dar în van.

— Se va ocupa Eliot, răspunse Sam, ferindu-se de privirea ei întrebătoare. La ce ar servi un asociat, dacă nu ca să pot profita de timpul liber ?

Un astfel de raţionament era neobişnuit la vechiul antrenor. Pentru prima oară el se gândea poate să se pensioneze parţial... Nathalie simţi o înţepătură de remuşcare : nu cumva neînţelegerea lor în

legătură cu Sarah se afla la originea acestei hotărâri incredibile ?

— ...L-am prevenit deja că nu se va duce singur : tu îl vei însoți, adăugă el cu un aer fals degajat.

— Ce ?!

— Care-i problema ? Și așa bombăneai când nu te luam cu mine ! Trebuie să fii satisfăcută...

Sam o fulgera cu privirea. Ea-și înghiți obiecțiile care-i veneau pe limbă si se îmbărbătă gândindu-se că nici Eliot nu va fi fericit cu aranjamentul impus de tatăl ei !

În timp ce era cufundată în redactarea unei scrisori comerciale, fostul jocheu intră în secretariat.

— Se pare că am plăcerea să te iau în curând la curse, începu el.

Ea ripostă rapid :

— Nu eu am avut această idee !

— Nu m-am îndoit nici o clipă ! Totuși, o zi în aer liber n-are de ce să-ți strice. Arăți rău.

— N-am nici o nevoie de grija ta !

Ea-l văzu crispându-se.

— Nu-i vorba de asta, liniștește-te. În orice caz, am încredere în tine : vei inventa în mod sigur un pretext ca să rămâi ciei !

Cu aceste cuvinte aruncate pe un ton sec, el se răsuci pe călcâie, dar Nathalie îl reținu, bâiguind niște scuze :

— Iartă-mă, în realitate... aș fi încântată să merg ; sunt luni de zile de când n-am asistat la curse.

— Atunci ești de acord, spuse el după o scurtă tăcere. Nu trebuie să vezi întotdeauna intenții rele

în cuvintele mele ; sincer, te găsesc cam palidă de la un timp. Nu eşti obligată totuşi să stai în birou de dimineaţă până seara ! Am impresia că mă iei drept un proprietar de sclavi.

Ea-i aruncă o privire răutăcioasă :

— Trebuie să fie din cauza acelui bici de care nu te desparţi niciodată !

Timp de o clipă, el înţepeni, aiurit, apoi izbucni în râs şi cu gesturi studiate, puse pe masă obiectul incriminat.

— Pe viitor, mă voi supraveghea, promise el înainte de a dispărea.

Cinci minute mai târziu, aplecată peste rândurile de cifre, Nathalie îşi dădu seama că încă zâmbea. Se grăbi să-şi revină ; nu trebuia să cedeze fiindcă Eliot se folosea de farmecul lui ! Era însă tulburată că el îi remarcase paloarea, deşi nu-i arăta decât indiferenţă... Este adevărat că evenimentele tumultuoase de la concedierea lui Ben Watson o răvăşiseră până la a-şi pierde somnul şi era greu să nu remarci cearcănele violete de sub imensii ei ochi verzi...

*
* *

Era călduţ, în acea sâmbătă ; un soare palid străbătea ceaţa, încălzind ramurile goale ale copacilor Lassiter Park nu era un teren de curse foarte la modă, dar întâlnirea se anunţa pasionantă şi lumea, numeroasă, ţinuse să fie de faţă.

În ajun, Sam plecase la drum, nu fără o oarecare ezitare.

— Niciodată n-am mai lipsit de la o cursă, bombăni el în mașină, aruncând priviri furioase spre Eliot, de parcă-l învinuia. Ai lista de instrucțiuni pe care ți-am dat-o ?

Asociatul său înclină răbdător din cap.

— ...Și nu uita să-i spui lui Clark Johnson s-o menajeze pe Margarita în prima parte a cursei, căci altfel ea nu va menține distanța ! strigă vechiul antrenor prin portieră, în vreme ce Bettie demara cu fermitate.

Chiar asta îi explica Eliot tânărului jocheu, înainte de plecarea în cursă. Și dacă Clark, un băiat cu o față de copil, abia ieșit din ucenicie, respecta consemnul, Margarita avea șanse mari să aducă victoria. Ar fi minunat pentru Wintersgarth și pentru proprietar. Un domn Biset, care venise cu soția și copiii să-și încurajeze iepșoara.

În mijlocul exuberanței generale, Eliot, prin contrast, părea foarte relaxat deși nu-și descleștase dinții în timpul călătoriei, ceea ce o scutise pe tânăra femeie de efortul conversației. Dar când ajunseseră la destinație, în loc s-o lase în voia ei așa cum se așteptase, el o însoțise la padoc, apoi la locul unde sunt cântăriți jocheii. Trebuia să recunoască acum că el făcuse tot ce putea ca ea să se simtă membră a echipei. Și totuși la vederea numărului de creaturi drăguțe care roia în jurul fostei vedete, ea nu se putea împiedica să se gândească la faptul că Eliot ar fi preferat să fi fost singur ! El se mulțumea să răspundă politicos admiratoarelor lui și și făcea o onoare din a o prezenta pe Nathalie fiecăreia, oficial, fără menționarea în același timp că ea era fiica asociatului său. Ea se amuza :

— M-ai adus aici ca să te păzesc ?

— Departe de mine gândul, răspunse el zâmbind.

— Într-adevăr, orice-ar fi, pariez că o ai în fața ta pe femeia cea mai detestată de adunarea de astăzi !

Eliot o contemplă îndelung, cu un aer grav, cercetând fața fină, buclele ei arămii strânse într-o coafură romantică, taiorul verde de antilopă, una din nebuniile pe care și le permisese recent.

— Dar și cea mai drăguță... murmură el.

Complimentul îi coloră obrajii, și o făcu să se simtă jenată : o să-și închipuie oare că se îmbrăcase cu eleganță pentru a-i plăcea, când ea nu se gândise decât la reputația lui Wintersgarth ? Cel puțin așa încercase ea să se convingă...

El o luă de cot.

— Vino, să mergem la tribună.

Trecură prin mulțimea care se înghesuia și se treziră nas în nas cu o blondă înaltă și frumoasa, înfășurată într-un mantou luxos de blană.

— Eliot !

— Bună, Michelle, o salută el fără a se opri.

— Eliot, așteaptă, trebuie să-ți vorbesc !

El oftă și se întoarse.

— Nu acum.

— Voiam să-ți spun cât mi-a părut de rău... bâigui blonda, cu o voce pierită, de parcă nu mai avea suflu.

— Și mie, ripostă el foarte calm. Dar să rămânem la asta. Dacă Kevin ne vede împreună, vom avea o scenă penibilă care trebuie evitată, după părerea mea.

Stupefiată, Nathalie ascultase până aici fără să înțeleagă. Dintr-o dată, totul i se lumină.

— Era doamna Laindlaw, nu-i așa ? strecură ea cu prudență după ce aceasta se îndepărtă.

— Da.

Eliot se posomorâse. Ea consideră că era inoportun să-l mai întrebe ceva, în ciuda întrebării care-i stătea pe limbă : oare ei se mai iubeau ? Scurta lor întâlnire, dureroasă pentru ambii, părea să-i furnizeze răspunsul. Și, simultan, bucuria pe care o simțise până atunci, păru să se întunece

Urcară amândoi în tribune ca să se uite la cursă. Margarita se alinia la o cursă de 4600 metri, unde trebuia să treacă peste numeroase obstacole dificile. Erau opt concurenți la plecare. Ea era a doua favorită a publicului și tânărul jocheu știa că nu trebuia să dezamăgească mulțimea. El studiase amănunțit traseul și făcuse turul cu piciorul, împreună cu Eliot, care-i explicase capcanele și pericolele. În sfârșit, se dădu plecarea și toți caii se avântară în aceeași linie. De la primii pași, Johnson se plasă în ultima poziție, dar lipit de pluton în același timp. Ritmul era susținut, Margarita alerga cu ușurință și sărea peste obstacole foarte ușor. La capătul unui tur de pistă, unii dintre rivalii ei începeau să dea semne de oboseală ; Open Titch, unul dintre ei, se împiedică și-și trânti călărețul. Progresiv, tânărul Clark înainta și ajunse doar la câteva lungimi de cap de primul. Încet, Margarita câștiga teren. Ajungând la ultimul obstacol, calul din fața ei făcu o mare greșeală și pierdu teren prețios. Iapa era în poziția a treia când intrară în ultima turnantă. În fața lor se întindea ultima linie dreaptă și jocheul știa că trebuia să-și mai menajeze încă un timp iapa înainte de a se avânta în întrecere cu

rivalii săi. Favoritul părea să obosească şi la ultimul gard de mărăcini, căzu. Margarita sări peste obstacol cu uşurinţa obişnuită şi se află la două lungimi faţă de calul din frunte. Johnson acum se dezlănţuise în şa, folosindu-se de braţe, cravaşă şi de voce. Se apropia potoul şi cei doi cai galopau unul lângă altul. Doar când atinseră linia de sosire, iapa cea curcioasă îi smulse o lungime de cap adversarului său. În tribună, proprietarul şi familia lui topăiau de bucurie. Nathalie, pe de altă parte, era absolut încântată pentru tatăl ei şi Eliot. Aceasta manifestă o vie uşurare.

— Ai la fel de mult trac ca antrenor cum aveai ca jocheu ? întrebă ea în drum spre boxele cailor.

— Mai rău ! Cel puţin când călăream, puteam să dau vina pe antrenor în caz de eşec.

Zâmbetul cu care însoţi aceste vorbe era crispat. Evident, gândurile lui erau aiurea...

Proprietarul începi insistă să sărbătorească împreună cu ei, cu nişte şampanie. Dar când pătrunseră în bar, Eliot îşi înăbuşi o înjurătură. La câţiva metri, cu coatele pe tejghea, se afla Kevin Laindlaw, angajat într-o discuţie violentă cu un personaj îmbrăcat în tweed.

— Inconvenientele meseriei, observă fostul jocheu aşezându-se la masa familiei Biset. Când câştigi, bei şampanie. Când pierzi, cupa este amară... Este Terence Strang, magnatul presei, explică el arătând cu capul spre omul în haină de tweed. Kevin îi antrenează toţi caii. Dar în această după-amiază, n-a fost ziua lui norocoasă : o cădere, un loc al patrulea şi unul al şaptelea... Iată rezultate care nu sunt de natură să-l satisfacă pe domnul Strang.

Nathalie interveni, cuprinsă de compasiune pentru bietul Laindlaw asupra căruia ploua public cu critici severe :

— Chiar şi caii cei mai buni au zile proaste...

— Uneori asta devine o obişnuinţă, replică Eliot gânditor. Dacă vreţi să mă scuzaţi, trebuie să asist la plecarea lui Likely Lad în a cincea cursă.

Nathalie rămase cu familia Biset, sperând că Eliot nu va întârzia după terminarea cursei. Dar mai multe minute după sosire, el nu apăruse încă. Ea se scuză la rândul ei, mulţumi celor ce-o invitaseră şi plecă în căutarea lui. El nu era la padoc şi nici la cântărire. Caii se aliniau la plecare în ultima cursă a zilei, în care Wintersgarth nu avea nici un concurent. Se duse la ghişeele de pariuri, apoi în tribună. Eliot se volatilizase. Cu mâna streaşină la ochi, se uita în depărtare, în speranţa de a-l zări, când cineva o scutură brutal de braţ.

— Unde este ?! tună Kevin Laindlaw cu aroganţă.

Ea se eliberă din mâna lui, mută.

— ...Nu fă pe proasta, continuă el. Ai venit cu Lang, v-am văzut împreună ! Unde este ?

— Nu cred că te priveşte, replică Nathalie cu demnitate, îndepărtându-se.

— Nu-i aşa, mica mea domnişoară !

— Domnule Laindlaw, vă rog, suntem priviţi !

— De unde-mi ştii numele ?! El ţi l-a spus ?

— Nu, dar ştiu cine eşti fiindcă sunt fiica lui Sam Slater !

— Ia te uită ! Acest fluieră-vânt de Lang îşi asigură retragerea, nu ?

Perfidia aluziei o făcu să dea înapoi şi să se îndepărteze pe cât de repede îi permitea decenţa.

Din fericire, el nu încercă s-o urmărească. După starea lui, el își petrecuse după-amiaza bând ! Era din cauza ghinionului care se abătuse asupra lui astăzi ? Suferea de o durere mai adâncă ? Infidelitatea unei neveste ușuratice, de exemplu ?... În orice caz, el avea pică pe Eliot și ea trebuia să-l avertizeze pe acesta din urmă.

Îl descoperi, din întâmplare, după colțul unei clădiri și se opri brusc. Nu era singur. Michelle Laindlaw era cu el, în lacrimi.

— Eliot, te rog, ai milă ! suspină tânăra blondă.

— Este imposibil și tu o știi.

Nathalie vru să facă stânga-mprejur. Dar mișcarea ei, chiar discretă, atrase atenția celor doi amanți asupra ei. O văzu pe Michelle Laindlaw speriată, acoperindu-și fața cu mâinile, și se auzi spunând :

— Vă caută soțul ; este beat.

După care plecă în goană, lăsându-i singuri.

CAPITOLUL VI

Nu făcuse zece metri când Eliot era deja în spatele ei. O apucă, forțând-o să se întoarcă cu fața la el.

— Unde te duci așa ?

— Nicăieri ! Dar tu, întoarce-te la amanta ta !

— Nu spune prostii, nu știi despre ce vorbești !

— Ah, nu ? Știu în orice caz că m-ai folosit, astăzi, ca să-ți maschezi legătura sordidă cu soția unuia dintre patronii tăi ! Sper că soțul ei te va găsi și-ți va rupe gâtul !

— Taci ! urlă tânărul, livid. Nu mai suport să fiu acuzat încă o dată, mai ales de tine, de un lucru pe care nu l-am făcut !

O împinse în fața lui, cu bruschețe.

— Nu mă atinge ! Unde mă duci ?

— La mașină. O să rămâi acolo până te calmezi, în vreme ce eu voi supraveghea îmbarcarea cailor în camioane. După care vom avea o explicație.

— N-am nimic să-ți spun !

— Ei bine, mă vei asculta. Și-ți voi da imediat ceva la care să meditezi : dacă Kevin Laindlaw a băut astăzi și ai văzut-o pe Michelle plângând pe umărul meu, asta n-are nici o legătură cu pretinsa

relație care ni se reproșează ! Este din cauză că Terence Strangle retrage caii pentru a ni-i încredința nouă ! Reflectează deci la asta.

Nathalie rămase așezată în Porsche, tremurând de furie. Dacă Eliot încerca să-i înfrângă rezistența, tratând-o ca pe un copil pe care-l închizi în cameră ca să-l pedepsești, va fi dezamăgit ! Ea n-avea de gând să creadă poveștile de adormit copii pe care i le debita el. Când în cele din urmă, Eliot apăru, ea-l ignoră cu superioritate.

— Ți-ai venit în fire, acum ? o întrebă el drept introducere.

Nathalie explodă, uitându-și hotărârile :

— Eu sau tu ? Nu sunt oarbă, Eliot, te-am văzut cu Michelle Laindlaw...

— În cazul acesta, sper că nu vei fi chemată niciodată ca martor în justiție, doamnă Drummond, ești prea promptă în a face deducții fără probe ! Ți-o repet, n-am avut nici o legătură cu Michelle și Kevin o știe !

— Dacă știa, de ce n-a dezmințit oficial primele zvonuri din presă ?

— Deoarece prefera ca publicul să creadă în această versiune, ca să nu dezvăluie motivul real al concedierii mele. Sunt de altfel convins că el însuși a fost la originea acestor zvonuri !

— Care era motivul, după tine ?

Eliot păstră un moment de tăcere, cu buzele strânse. Apoi, sub privirea îngrozită a pasagerei sale, dădu drumul treptat la amănuntele afacerii :

— Kevin voia să-mi înfrânez calul... Da, m-ai auzit bine : trecea printr-o pasă proastă, financiară și voia ca eu să pierd cursa. Conta astfel să strângă câștiguri mizând pe un alt cal.

— Şi... ai refuzat ?

— Ce părere ai ?.. I-am spus că n-aveam chef să-mi pierd licenţa făcând matrapazlâcuri. I-am amintit că atunci când mă angajase, i-am specificat că nu alerg decât pentru a câştiga. Este regula jocului ; contrariul este necinstit faţă de proprietar, fără a menţiona şi calul ! În consecinţă, mi-am dat demisia.

— Şi el a trebuit să inventeze toată această poveste ! Dar... în ce scop ?

— Să mă împiedice să vorbesc. A răspândit zvonul că eram amantul nevestei lui, ca apoi să nege într-un asemenea mod ca nimeni să nu se mai îndoiască ! Orice încercare din partea mea pentru a restabili adevărul ar fi fost interpretată ca o manevră disperată de a-mi salva obrazul. Stratagema lui a mers foarte bine ! rânji Eliot cu amărăciune. Toţi antrenorii sau proprietarii cu neveste atrăgătoare fugeau de mine ca de ciumă ! Asta m-a costat scump financiar, dar şi... pe plan profesional.

El făcu o grimasă.

— ... La vremea aceea, aveam planuri... de căsătorie. Când a izbucnit scandalul, logodnica mea n-a suportat. A plecat argumentând că nu există fum fără foc ! Apoi s-au amestecat ziarele, ceea ce n-a aranjat nimic !

Tristeţea lui părea sinceră. Nathalie fu tulburată.

— Se pare că acum Kevin Laindlow şi-a găsit un jocheu mai puţin scrupulos ca mine. Din nefericire pentru el, a înfrânat prea mulţi cai care-i aparţin lui Terence Strang !

— Aşa încât domnul Strang vrea să-i trimită la Wintersgarth... termină tânăra femeie, convinsă în

cele din urmă. Ştiai că va fi aici în această după-amiază ?

Eliot îi adresă jumătate de zâmbet.

— Aveam intuiţia. Mi-a telefonat săptămâna trecută pentru a-mi cere părerea despre una din iepele lui. O călăream odinioară ; la doi ani avea un viitor promiţător. Or, de câtva timp, arată câteva defecte îngrijorătoare. Ea este cea care a terminat a şaptea.

— Şi... Ştiai de asemenea şi că el îşi va transfera caii la noi ?

— Să spunem că existau mari şanse ca asta să se producă cu adevărat. Doar dacă Laindlaw nu-şi schimbo tactica, evident. Ceea ce n-a fost cazul...

Ottö.

— Necazurile lui Kevin sunt departe de a fi terminate, din nefericire pentru el. Iată de ce ai văzut-o pe Michelle implorându-mă adineauri. Voia să-l conving pe Strang să le acorde încredere. Cred că mi-ai auzit răspunsul...

Nathalie se înroşi.

— M-am... m-am înşelat în privinţa ta, iartă-mă.

— Da, şi nu este prima dată. Drept cine mă iei ? Drept Casanova al hipodromurilor ?

Atinsă în orgoliu, ea se revoltă :

— Nu eşti chiar nevinovat în această privinţă, altfel povestea inventată de Kevin Laindlaw n-ar fi ţinut !

— Scumpa mea, sigur că n-am candoarea puişorului ieşit din găoace. La treizeci şi doi de ani, or fi păcat, nu ? Totuşi, succesele amoroase care mi se atribuie sunt exagerate, te asigur. Mi-am petrecut mai mult timp cu caii decât pe lângă creaturi fermecătoare ! Dacă Kevin îmi poartă o astfel de

pică, nu este din cauză că i-am plăcut soției lui, ci principalului său client!... Și acum, hai să ne sărbătorim victoria cum se cuvine, declară el vesel. Îți las grija de a-i anunța lui Sam vestea cea bună.

Ea-i înapoie zâmbetul, un pic timidă.

— De acord, îi voi telefona de îndată ce vom fi acasă.

Tolănită confortabil pe scaunul ei, ea se destinse. Totuși liniștea îi fu de scurtă durată.

— Unde mergem ? strigă ea dintr-o dată.

Porscheul părăsea autostrada.

— Ți-am spus : mergem să ne sărbătorim victoria !

Imediat, Eliot parcă mașina în fața unui restaurant somptuos ascuns în verdeață. Nathalie se înfioră : să petreacă ziua pe un teren de curse era una, dar să suporte o cină între patru ochi...

— Nu mi-e foame, afirmă ea cu încăpățânare.

— Nu-i nimic, o să mă privești cum mănânc. Succesul mi-a decalnșat pofta de mâncare, închipuie-ți ! Hai, vii sau trebuie să te duc pe sus ?

Glumea, natural, dar cum să fie sigură ? Fără tragere de inimă, ieși din mașină și pătrunse după el într-o clădire luxoasă, cu mers mândru, fruntea sus, foarte demnă.

Fură așezați la o masă luminată de un candelabru. Discret, studiind meniul, ea aruncă priviri în jurul ei. Localul era elegant și frecventat de elită. De cum își făcură comanda unui chelner îndatoritor, ea se scuză și se duse la toaletă. Acolo, într-un budoar fermecător, se aranjă puțin, rectificându-și rujul de pe buze, punându-și la loc o buclă rebelă care-i scăpase din coc... Un gând subit o făcu să se împurpureze : de ce naiba se ocupa atâta

de înfățișarea ei ? Încerca să-l seducă ? Se îndreptă, își arboră expresia ei cea mai severă și se duse la masa unde o aștepta Eliot.

O sticlă de șampanie trona într-o frapieră lângă el. Tânăra femeie se încruntă.

— Am început cu familia Biset, răspunse el la reproșul ei tăcut, de ce să schimbăm un obicei atât de bun ?

Masa fu savuroasă : degustară un aspic delicat de pasăre cu piper verde, urmat de languste stropite cu sos de vin alb. La desert, fragii, în extrasezon, aveau gustul fructelor interzise.

— Sunt încântat să constat că ți-ai regăsit pofta de mâncare, observă Eliot pe un ton suav, bându-și cafeaua.

Ea oftă satisfăcută, fără a se jena.

— Păcat că nu putem sărbători sosirea fiecărui nou cal la Wintersgarth în acest mod ! lăsă ea să-i scape cu nevinovăție, înainte de a relua... Oh, scuză-mă, nu voiam să spun...

El se aplecă și-i luă mâna :

— Nu-i nici un rău. Noi nu suntem responsabili de problemele familiei Laindlaw. Și găsesc minunată ideea ta !

Ea stătea paralizată, cu ochii ațintiți pe fața de masă albă, ascultând bătăile surde ale sângelui care-i zvâcnea în tâmple cu o violență nouă. Cu o voce gâtuită, termină prin a murmura :

— Este târziu, ar trebui să ne întoarcem.

La început, Eliot nu spuse nimic. Apoi îi făcu semn chelnerului. Nathalie rămase tăcută tot drumul, conștientă de intimitatea prea mare creată de obscuritate... Când Porscheul se opri în fața garajului, ea articulă cu greutate :

— Eu... mulţumesc. Am petrecut o seară excelentă.

— Cu plăcere, răspunse el simplu. Dar nu s-a terminat încă. Vino cu mine, să mergem să verificăm dacă totul este în ordine la grajduri, apoi îţi voi oferi un ultim pahar.

Ea avu un moment de ezitare. Instinctul îi spunea să refuze invitaţia, dar teama de singurătate în casa mare şi goală o făcu să renunţe. Docilă, îl urmă, din boxă în boxă, din clădire în clădire. Când turul se termină ea se grăbi să declare dintr-o răsuflare :

— Cred că trebuie să mă duc la culcare...

— Un ultim pahar, insistă el, după care te voi însoţi, promit !

— Unul singur, după aceea...

Dar când Eliot, în picioare în salonul atât de primitor, desfăcu o sticlă de şampanie, ea nu mai putu protesta.

— Am spus : un pahar !

— Dar nu suntem obligaţi să bem toată sticla, replică gazda sa dându-i o cupă.

Ciocni cu ea şi se duse să pună un disc. Se auzi o voce feminină caldă şi senzuală, în acordurile languroase ale unui jazz.

— Cine este ? întrebă Nathalie aşezându-se cuminte pe o canapea.

— Carly Simon. Educaţia ta muzicală lasă de dorit, draga mea. A fost vizibil neglijată !

— Noi n-am avut niciodată discuri acasă până la sosirea lui Bettie.

— Şi... Tony ?

— Era de acord cu Sam în privinţa multor lucruri...

Ea oftă așezându-se mai bine pe canapeaua moale. Ciudat, se simțea mult mai relaxată ca oricând în acest apartament ; era ritmul liniștitor al melodiei, efectul bulelor de șampanie, căldura plăcută care domnea în încăpere ?.. Închise ochii, toropită de atmosfera plăcută.

— Vino să dansezi, îi șopti Eliot.

Ea-și ridică lungile-i gene negre ; el își lăsase haina și cravata și o observa zâmbind :

— Știi să dansezi, presupun ? o tachină el.

— Am știut, nu de mult.

„A trecut o eternitate de atunci, își zise ea visătoare, de pe vremea când credeam încă în fericirea căsătoriei..."

Memoria este ceva miraculos, descoperi ea regăsind pasul, legănarea ușoară a trupului, în ritmul melodiei...

— Nu ți-e prea cald cu taiorul acesta ? spuse brusc Eliot mângâind mâneca jachetei ei verzi din piele de căprioară.

Ea încuviință cu o mișcare a capului. Nasturii, care de obicei rezistau, alunecară ca prin minune, sub degetele experte ale fostului jocheu. După ce o descotorosi de haina pe care o aruncă pe un scaun, îi umplu din nou cupa de cristal. Nathalie și-o bău pe a ei în picioare, rezemată de cavalerul ei și unduindu-se în ritmul lent... Eliot îi luă paharul și-l puse lângă al lui, pe măsuța joasă. Apoi se apropie, înlănțuind delicat talia fină a însoțitoarei sale. Ea simți un fior de-a lungul spatelui, în ceafă. Una câte una, el desfăcu agrafele care-i susțineau cocul. Ea scuturâ din cap pentru a-și elibera masa buclată a părului.

— Mmm, da... aprobă el într-un murmur.

Cu degetele avide, îi pipăi pieptul prin mătasea diafană a bluzei şi o scrută cu ochi întredeschişi, de parcă aştepta un gest de la ea... Nathalie se înfioră : sângele curgea prin venele ei ca un torent furios, distrugându-i toată rezistenţa. Cu ochii larg deschişi, îşi puse mâinile pe umerii lui musculoşi. El se aplecă asupra ei, presărându-i fruntea, gâtul, urechile, cu mici sărutări, făcând-o să se afunde într-un abis de voluptate, dar fără a-i atinge buzele, din păcate... Nemaiputându-se abţine, ea-i cuprinse gâtul cu mâinile trăgându-l spre faţa ei.

— Sărută-mă.

Oare vorbise sau era propria ei dorinţă, până atunci mută, care răzbătuse la suprafaţă ? Sărutul care-i contopi nu stinse setea ei pentru el. Când o lăsă, Nathalie scoase un geamăt uşor.

— Comoara mea... şopti el cu o voce imperceptibilă, înainte de a o copleşi cu un val de dezmierdări.

Într-o clipă bluza de mătase aterizâ pe jos într-un foşnet, urmată curând de fusta din piele de căprioară. Eliot îngenunche pentru a descălţa picioarele zvelte ale tinerei femei, scoţându-i ciorapii încet, savurând fiecare clipă de dezgolire a pielii sidefii... Apoi se îndreptă. Ea se abandonă în braţele lui, îmbrăcată doar cu un petec de dantelă. Apoi, prins într-un val de pasiune, el îi smulse acest ultim acoperământ, în timp ce ea-l dezbrăca cu o frenezie pe care nu şi-o recunoştea...

Căzură împreună pe covorul gros, învinşi de dorinţa care fierbea în ei. Eliot fu tandru, atent, răbdător înainte de dezlănţuirea violenţei emoţiei lor. Renăscută, superbă şi glorioasă, Nathalie gemu de plăcere.

CAPITOLUL VII

Nathalie se trezi într-o încăpere luminată de soare. Se întinse leneşă. O senzaţie neobişnuită de „bine" o copleşea... Încet, deschise ochii.

Şi atunci, trupul îi înţepeni, dintr-o dată îngheţat de groază : nu erau razele matinale ale unei toamne frumoase care pătrundeau printre draperiile camerei sale cele care o treziseră din somn. Această lumină aurie nu avea nimic de a face cu natura... Reţinându-şi respiraţia, îşi întoarse capul : Eliot dormea lângă ea, splendid în goliciunea lui. Deci nu era un vis ; amintirile îi reveniră, crude, nemiloase. Băuse şampanie de parcă ar fi fost apă şi apoi...

Ea-şi apăsă pumnul strâns pe gură. Nu mai exista decât un singur lucru de făcut, acum : să dispară înainte ca Eliot să se trezească şi s-o vadă lângă el. Înainte ca şi el să-şi amintească... Şi el băuse destul. Dacă reuşea să se eclipseze discret, poate că el va crede că-şi imaginase evenimentele din ajun, în vis...

Prea târziu. Abia tresărise că el se rostogoli în pat către ea, cuprinzând-o cu o mână fermă.

— Bună dimineaţa, murmură el mângâind uşor

umărul tinerei femei. Nu-mi amintesc să mai fi început o zi într-un mod aşa de promiţător !

— Lasă-mă ! Lasă-mă ! izbucni ea zbătându-se.

El se încruntă.

— De ce atâta supărare ?

— Trebuie să plec, ai văzut cât e ceasul ?

— Este duminică, Nathalie. Astăzi nu se face antrenament. Nimeni nu se va îngrijora de absenţa noastră.

El se ridică într-un cot şi o sărută pe gât. Ea încercă să se sustragă, dar fără succes.

— Pentru că-ţi închipui că o să rămân aici cu tine, te... te...

Cuvintele îi lipseau. Cu demnitate ofensată, ea termină :

— Ai abuzat de mine, aseară !

— Iată o expresie încântătoare ! Demodată, sigur dar încântătoare. Totuşi, draga mea, în acest caz este exactă, sau cel puţin reciprocă : dacă am abuzat de tine, atunci ai abuzat şi tu la fel de mine ! Vrei să-ţi arăt drept dovadă urmele pe care mi le-ai lăsat ?

— Lasă-mă în pace ! Eşti dezgustător ! M-ai făcut să beau...

— Aici eşti complet caraghioasă, i-o tăie vecinul ei cu un ton sec. În total, n-ai băut mai mult de o jumătate de sticlă toată seara. Nu din cauza asta ţi-ai pierdut capul... Cauza este cu totul alta, afirmă el susţinându-i privirea furioasă cu care ea îl ţintea.

— Absolut deloc ! Niciodată n-am procedat aşa !... Eram înnebunită să am încredere în tine, să te las să te apropii. Iată-mă... murdărită acum pentru tot restul vieţii !

Eliot mimă un salut plin de curtoazie :

— Îţi mulţumesc. Pot să-mi permit totuşi să remarc că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a te fi aruncat de bunăvoie în braţele mele ?

— Insinuezi că m-am agăţat de gâtul tău ?

— Da, cam aşa.

El îi zâmbi suav şi sardonic.

— ... Întotdeauna am simţit că o dată spartă gheaţa, senzualitatea ta înăbuşită va ţâşni ca un torent năvalnic primăvara, drăguţă doamnă ! Şi avecm dreptate. Şampania te-a descătuşat de inhibiţiile tale, erai suspendată de buzele mele, îmi cerşeai sărutările. Totuşi, dacă ai fi hotărât, in nu ştiu ce moment, să pui capăt entuziasmului nostru, m-aş fi supus pe loc, fără a protesta. Tu ai condus dansul, nu eu...

— Mi... minţi ! Nu este adevărat !

— Oricum, ce importanţă are ? Suntem doar nişte adulţi responsabili, nu crezi ? Eram încercaţi de dorinţă unul pentru altul, am satisfăcut-o, nu este nimic original, nici scandalos...

— Nu pentru tine, evident ! strigă Nathalie cu o voce tremurătoare. Oh, Dumnezeule ! De ce a vrut destinul ca drumurile noastre să se întretaie ?.. Nu eşti decât un porc !

— Şi tu o ipocrită.

Pe neaşteptate, cu o mână expertă el îi atinse sânii. Ea se înfioră fără să vrea.

— Uite, vezi ?

Ea-şi muşcă buza până la durere.

— Ţi-am spus să mă laşi, pronunţă ea în cele din urmă.

— Nu primesc ordine de la tine, dragă, nici profesional, nici pe plan personal. De altfel, eşti atât

de încrâncenată să pleci încât îmi vine să cred că nu mă voi bucura așa de curând de compania ta. În consecință, să profităm de ocazie !

Însoțind cuvintele de gesturi, el îi lipi umerii de pernă, apăsând cu toată greutatea lui peste trupul fragil. Nathalie trebui să lupte împotriva senzației de voluptate care se trezea în ea la acest contact. Cu prețul unui efort supraomenesc, rămase inertă între brațele mângâietoare.

Subit, el se dădu la o parte și se așeză pe marginea patului, cu spatele la ea.

— Du-te ! făcu el dintr-o suflare.

Ea-și plimbă privirile prin cameră.

— Unde-mi sunt hainele ?

— Clar că ești amnezică ! Ai uitat că te-am adus în brațe până aici, în mijlocul nopții ?...

Ea preferă să nu dea nici o atenție aluziei.

— Nu te uita la mine, te rog, bâigui ea.

Inutil de altfel, fiindcă cererea ei obținu efectul contrar : Eliot o privi cu ochi neîncrezători, izbucnind în râs. Singura scăpare era în fugă ; refuzând umilința unei retrageri precipitate, ea se ridică gravă și ajunse la ușă cu grație, cu un mers plin de mândrie.

Pretinsa ei indiferență o părăsi totuși când trecu pragul încăperii și năvăli în salon. Vederea hainelor împrăștiate pe podea îi opri elanul, trezindu-i memoria. Sticla de șampanie, plină pe jumătate, îi trezi conștiința vinovată : Eliot nu greșise refuzând argumentele ei în legătură cu rolul pe care-l jucase alcoolul în conduita ei... Nu, nu băutura i se urcase la cap...

Ea-și trase tristă lenjeria de dantelă, bluza și taiorul de antilopă șifonate, meditând asupra aces-

tei revelații : se credea imună față de seducția masculină și se înșelase...

In josul scărilor, se asigură că nimeni nu se afla în curte înainte să iasă și fugi să se închidă în secretariat, unde redactă la repezeală scrisoarea ei de demisie pe care o plasă la vedere, pe biroul lui Eliot. Apoi se duse acasă la ea, se dezbrăcă din nou, făcu un pachet cu toate hainele cu scopul de a se descotorosi de ele. Niciodată nu va mai purta acest costum, nici accesoriile care-l însoțeau. In final se băgă până la gât într-o baie caldă și se frecă energic pe tot corpul. Era fără îndoială inutil, dar trebuia să îndeplinească acest act simbolic pentru a redeveni ea însăși, pentru a înlătura orice urmă a lui Eliot de pe trup și din minte...

Toată ziua rămase nervoasă, spionând din camera ei aleea care ducea la peronul casei, de frică să nu-l vadă apărând pe Eliot. Dar așteptarea îi fu zadarnică : el îi respectă singurătatea peste așteptările ei. La prânz mâncă fără poftă o omletă cu o felie de pâine prăjită, seara scotoci prin frigider și înghiți o porție dintr-o mâncare făcută de Bettie. Incercă să citească, fără a reuși să se concentreze, deschise televizorul, ale cărui programe insipide nu-i alungară gândurile legate de peripețiile ultimelor douăzeci și patru de ore.

Nu se mai recunoștea — experiența limitată a scurtei ei căsătorii o învățase că era insensibilă la manifestările exterioare ale dragostei. Își îndurase noaptea de nuntă ca un supliciu, datoria ei conjugală ca un calvar. Și atunci de ce nu-l respinsese pe Eliot ? O clipă de nebunie, probabil...

Trebuia acum să-și pună planurile în aplicare ; poseda câteva economii, care-i vor permite să su-

pravieţuiască timpul până când îşi va găsi o slujbă, departe de Wintersgarth, dacă era posibil, şi trebuia să inventeze o poveste plauzibilă ca să-l convingă pe Sam de necesitatea plecării ei... Fără a mai ţine cont şi de Bettie a cărei perspicacitate nu se va lăsa înşelată de minciunile ei...

Remuşcările o torturau astăzi : de ce nu ascultase de mica voce, aseară, care o sfătuia să nu accepte invitaţia parşivă a lui Eliot ? Ar fi evitat această decădere şi ruşinea care rezulta... Ar fi fost scutită de sentimentul, nou pentru ea, de frustrarea acestei nopţi care o ţinea trează fără milă, făcând-o să se răsucească mereu sub cuvertură, fără a-şi putea găsi somnul.

*
* *

Îmbrăcată cu o fustă şi o bluză neagră lipsite de eleganţă, cu părul strâns în coadă de cal, cu faţa nefardată, Nathalie coborî devreme în birou a doua zi dimineaţă. În ciuda orei matinale, Eliot i-o luase înainte.

— Ţi-am citit scrisoarea, lansă el fluturând foaia de hârtie cu un aer nemulţumit, de cum deschise ea uşa.

Şi, metodic, o rupse în bucăţele mici pe care le aruncă la coş.

— Dacă-ţi închipui că asta mă împiedică să plec... declară ea drept răspuns la gestul lui. Plec la sfârşitul săptămânii.

El scutură din cap.

— Nici vorbă. Noi te plătim, ceea ce ne autorizează să pretindem preavizul legal. Sunt sigur că

Sam va fi de acord cu mine. Şi, apropo, cum ai de gând să-ţi justifici hotărârea ?

— Treaba mea. Voi găsi un motiv bun.

— De ce nu adevărul ?

— Nici gând ! Mi-e destul de greu să-mi asum greşeala ca să-i mai creez şi tatălui meu o asemenea mâhnire.

— Ai cu adevărat o părere proastă despre tine, murmură el cu o voce ciudat de voalată. Toate acestea fiindcă te-ai comportat natural, ieşind din platoşa în care eşti închistată... Foarte bine, fiindcă o doreşti, de aici încolo voi sta la distanţă. Totuşi ţin să ştii că din partea mea nu există nici un regret... Şi că nu-ţi va servi la nimic să fugi de mine ; problema ta eşti tu.

— N-o să mă opreşti aşa, să ştii !

— Nu, dar când Sam mă va întreba şi el nu va întârzia s-o facă, îi voi spune eu despre ce este vorba. Pariez că nu se va supăra, aşa cum te temi tu. Dimpotrivă, va vedea un mijloc nemaipomenit de a consolida asocierea noastră...

Nathalie simţi că se înăbuşă ; parcă un cerc de otel îi strângea gâtul. Coşmarul reîncepea deci. Mai întâi Tony... Acum Eliot !.. Inspiră adânc înainte de a răspunde :

— Nu ! S-a mai jucat deja această piesă. De data asta, eu nu figurez în contract.

Ar fi putut să strige, dar tăcu, în durerea ei. Uluit, Eliot o privi fără să scoată un cuvânt, apoi sfârşi prin a sugera :

— S-a înţeles, nu vom mai vorbi, îţi propun un târg : vei rămâne în schimbul tăcerii mele. Fiindcă sunt convins că tatăl tău va fi grav afectat dacă părăseşti Wintersgarth-ul, mai ales că va afla ce

s-a întâmplat... Cât despre mine, îți repet, voi face efortul să nu te mai ating ; vom uita... rătăcirea noastră trecătoare. Îți convine ? Batem palma, măcar pentru Sam ?

— S-ar spune că n-am de ales, suflă Nathalie. Ai terminat ? Fiindcă am de lucru. Și aș vrea să fiu singură.

Interlocutorul ei o străpunse cu privirea.

— În realitate, ți-ar plăcea să dispar de pe suprafața pământului ! Nu-ți voi da această satisfacție, cel puțin sper, dar nu te neliniști — o să mă vezi cât mai rar cu putință.

După ce pronunță aceste cuvinte cu calm, ieși închizând ușa încet după el. Nathalie îl urmări pe geam, până când ajunse la portalul care separa cele două curți. Doar atunci se lăsă să alunece pe scaunul ei, tremurând din tot corpul...

Eliot, într-adevăr, nu se înșela deloc : de la început Sam visa la un deznodământ fericit al relațiilor furtunoase dintre ea și asociatul lui. Ar fi pretins că este șocat, dar ar fi fost încântat dacă descoperea o legătură între tineri și nu s-ar fi liniștit până n-ar fi văzut-o legalizată în fața primarului ! Exact ca și cu Tony...

Tony care o luase de nevastă, la urma urmei, din cauza avantajului material și social pe care-l reprezenta ea. Îi trebuise timp să înțeleagă. Dar de această dată, nu va cădea în cursă — însurându-se cu ea, Eliot își va mări partea de capital la Wintersgarth. Era clar că acesta era unicul lui interes. În naivitatea ei fusese orbită odinioară — ea avea sufletul inocent și romantic al adolescenței. Astăzi, se maturizase...

De altfel, evocând epoca tristă a căsătoriei sale, fu nevoită să-şi pună întrebări asupra ei : chiar îl iubise pe Tony, mai ales că el n-o iubea, cum îi plăcea ei să creadă ? Nu şi-ar fi învins repulsia faţă de el, când se apropia, dacă l-ar fi iubit ?... N-ar fi simţit un afront când aflase de infidelităţile lui ? Vreme de trei ani, aceste întrebări rămăseseră mute în fundul conştiinţei sale. Trebuise ca Eliot să năvălească în viaţa ei ca să aibă curajul să le formuleze. Dintr-o dată, universul ei liniştit se metamorfozase ; nimic nu va mai fi ca înainte...

*
* *

— Nathalie, vino să vezi calul ăsta !

Vocea tatălui ei, din prag, o făcu să tresară ca un copil vinovat. Împături scrisoarea pe care tocmai o citea şi o ascunse sub grămada de hârtii de pe birou.

— Încă unul trimis de Terence Strang ? întrebă ea, apropiindu-se de bătrânul antrenor.

Se scurseseră şapte săptămâni, în cursul cărora se terminase construcţia anexei, care primea fără încetare noi pensionari. Aceste transferuri repetate impresionaseră presa şi circula zvonul că Kevin Laindlaw era aproape de faliment.

— Da, este ultima achiziţie. Ce monstru !

În ciuda grijilor care o frământau, Nathalie se întrebă pentru o secundă dacă acest calificativ se aplica animalului sau stăpânului ! Sam îi spulberă îndoielile, în timp ce traversau împreună curtea cea mare .

— Proprietarul lui l-a achiziţionat abia înţărcat.

A vrut să-l dreseze chiar el ; din nefericire, nu era un profesionist şi n-a putut scoate nimic ! Atunci l-a pus în vânzare şi l-a cumpărat Strang. Şi acum, noi trebuie să reparăm stricăciunile ! şuieră el cu o plăcere vădită. Acest mic sălbatic era cât pe ce să-şi demoleze furgonul cu care a fost transportat şi chiar la muşcat pe Mike ! Eliot încearcă să-l calmeze...

La menţionarea numelui lui Eliot, Nathalie se încordă.

— Oh, spuse ea acoperindu-şi umerii cu mâinile încrucişate, tremurând ostentativ. Este prea răcoare în această dimineaţă ca să admir isprăvile domnului Lang. Cheamă-mă când va termina.

Şi ignorându-l intenţionat pe tatăl ei, o apucă spre secretariat. Dar un nechezat furios şi nişte tropăituri frenetice de copite o făcură să se răzgândească. Curiozitatea era mai puternică : ascunsă în spatele portalului, observă scena : în mijlocul unui grup de grăjdari care înconjurau camionul, Eliot se străduia să-l conducă pe tumultuosul Fuiger în josul rampei. Se vedea că noua ambianţă nu-i plăcea deloc mânzului ; începu să dea cu putere din picioare, fără a reuşi să se elibereze. Eliot nu manifestase nici un fel de frică, nu făcuse nici cea mai mică mişcare de retragere : ţinea animalul de frâu, cu o mână fermă, dar blândă. Amândoi coborâră unul lângă altul din vehicul, în timp ce privitorii se dădeau la o parte în tăcere. Apoi făcură înconiurul curţii, Eliot cu un pas lent şi regulat, Fuiger întâi zvârlind din picioare, luând-o când la dreapta, când la stânga, tropăind pe loc, smucindu-şi capul înainte şi înapoi, într-o dorinţă nebună de libertate... Treptat, animalul se lăsă pătruns de calmul

însoțitorului său, care apoi îl putu duce la boxa din anexă.

Nathalie oftă : nu era de mirare că Eliot cunoscuse această carieră strălucitoare de jocheu. Avea asupra celor mai nărăvași cai o putere hipnotică... Îi era puțin rușine că stătuse să-l spioneze. Dar, din acea seară faimoasă, el își respectase promisiunea cu strictețe : niciodată nu-i arătase decât o amabilitate respectuoasă. Ar fi fost dep.asat ca ea să se amestece cu grămada de admiratori extaziați pentru a-i admira măiestria. Se întoarse repede la birou, înainte de a fi surprinsă, și puse în priză filtrul de cafea : acei domni vor aprecia în mod sigur o ceașcă de cafea caldă după astfel de emoții !

Când termina preparativele, sună telefonul. Secretara domnisoarei Oriel Prince o informă, transant, că aceasta voia să-și viziteze, în cursul următoarei sale șederi în Marea Britanie, cei doi cai pe care-i încredințase în pensiune la Wintersgarth. Nathalie își permise o strâmbătură ; în general, proprietarii erau bineveniți, dar asta semăna mai curând cu o invazie decât cu o vizită. Sarah prevăzuse de altfel acest lucru, de când ziarele anunțaseră întoarcerea actriței care semnase un contract pentru un serial de televiziune, cu un canal național. Cuvintele pe care i le spusese Sarah i se întipăriseră în memorie : „Nu pe cai vrea să-i vadă. Puțin îi pasă de ei în afară de momentele când îi aduc bani !"

— Wintersgarth, unde este exact ? o întrebă vocea înțepată de la celălalt capăt al firului, trezind-o pe Nathalie din visare.

Ea dădu răbdătoare indicații, ca să audă răspunzându-i-se în final cu dispreț :

— Este foarte departe de Londra !

La care Nathalie încuviință amabilă înainte de a închide. Eliot intră în acel moment.

— Cafeaua este aproape gata, îl anunță ea rece.

Se ridică, puse ceștile pe o tavă și strâmbă brusc din nas. Aroma dulceagă a cafelei proaspete, de obicei plăcută, îi urca în gât, grețoasă... N-avu timp decât să ajungă la chiuveta din încăperea strâmtă destinată toaletei. Cocoșată deasupra porțelanului de care se agăța, realiză dintr-o dată, cu groază, că Eliot era lângă ea.

— Pleacă, mormăi ea.

El se făcu că nu aude, își înmuie batista în apa rece și-i tamponă fruntea și obrajii tinerei femei.

— Nu te mișca, o să-ți dau un scaun.

Nathalie nu era în stare să protesteze. Picioarele n-o mai țineau ; se supuse cu recunoștință, rezemându-și capul de spătarul scaunului. Realiza că Eliot se afla lângă ea, că-i umezea fața...

*
* *

— Draga mea, ce ți se întâmplă ?

Deschise ochii : Bettie era aplecată deasupra ei și o privea neliniștită.

— Trebuie să fi mâncat ceva... Acum mă... este mai bine.

— Ești albă ca varul. Te duc acasă, o să te lungești și mâine, dacă nu vei fi restabilită, voi chema doctorul.

— Dar te asigur că n-am nimic ! Şi apoi, am de lucru, corespondenţă de bătut la maşină...

— La naiba cu corespondenţa ! exclamă doamna Slater. Am primit ordine de la patron. Executare ! !

Cu un brat autoritar, o înlănţui pe bolnavă de talie şi o trase spre uşă.

Nathalie nu se putu împiedica să aprecieze confortul plăcut al clipelor care urmară : să fie învelită cu drag în patul ei, ca o fetiţă, cu o sticlă cu apă caldă la picioare... Sam intră în camera ei, a puţin timp după aceea, în vârful picioarelor.

— Am crezut că eşti suferindă, rosti el un pic naiv, fiindcă te-ai plâns de frig adineauri. Nu este genul tău.

O dată plecat tatăl ei, Nathalie fixă plafonul, consternată de gândurile secrete care o agitau de la începutul zilei... Sfârşi prin a se lăsa cuprinsă de toropeală.

Când deschise ochii, Eliot era la căpătâiul ei.

— Cum te simţi ?

Cu un gest jenat, ea îşi trase cuvertura până la bărbie.

— Foarte bine. Nu am nimic, a trecut...

— Mă îndoiesc. Acest tip de rău este frecvent la începutul sarcinii şi nu dispare aşa uşor... Voiai să păstrezi numai pentru tine rezultatul testului ? murmură el aşezându-se pe marginea patului:

Şi scoase din buzunar scrisoarea pe care ea o citea la birou cu câteva ore mai devreme.

CAPITOLUL VIII

Trecură mai multe secunde într-o tăcere apăsătoare.

— Răspunde-mi ! Aveai de gând sau nu să mă avertizezi că voi deveni tată ?

Nathalie își drese vocea și găsi puterea să murmure :

— Cum îndrăznești să-mi citești corespondența ?

— N-am vrut să fiu indiscret. Am încercat pur și simplu să-ți vin în ajutor triindu-ți corespondența. Această scrisoare era printre altele. Parcurgând-o, ca pe celelalte, mi-am dat seama de conținutul ei... special.

O privea, fără să zâmbească.

— ...Și când am înțeles implicațiile, mărturisesc că aspectul nedelicat al situației mi-a scăpat total. Hai, răspunde-mi : aveai de gând să-mi spui ?

— Ăăă... nu.

— Considerai c-ar fi fost de un interes minor pentru mine să aflu că îmi porți copilul ?

Ea-și ridică bărbia cu un aer sfidător.

— Pentru a-ți plagia propriile cuvinte, acest aspect al situației mi-a scăpat complet ! Și mai întâi, de unde știi că acest copil este al tău ?

— Încetează să faci pe nebuna, Nathalie ! i-o

reteză el cu o voce de gheață. O fată așa de rezervată ca tine nu-și petrece timpul în brațele unei cohorte de amanți.

Ea-și mușcă buzele, jignită.

— În orice caz, este problema mea, decretă ea. Eu o voi rezolva.

— Ah, da ?... Și ce soluție prevezi ? Avortul ?

„Nu" ! urlă ea în adâncul sufletului. Dar se mulțumi să declare :

— Este o posibilitate, într-adevăr.

— Ai prevăzut totul, nu ? Iată de ce nu vrei să dai nici o importanță indispoziției tale.

Nathalie era din nou pradă grețurilor, dar de această dată din alt motiv : Eliot o credea în stare să clocească un astfel de plan...

— Ascultă, o să... o să spun c-am răcit, sau că am fost victima unei indigestii. Cât despre rest, mă voi ocupa eu, pe tine nu te privește... Îmi pare rău c-ai aflat...

El se ridică cu o față gravă.

— Lasă-mă cel puțin să te ajut să rezolvi detaliile.

— Nu va fi necesar, spuse ea întorcându-se cu fața la perete pentru a pune capăt întrevederii.

Scoase un oftat enorm de ușurare auzind cum se închide ușa camerei. Eliot îi păruse contrariat, chiar încordat ; totuși precis nu era prima oară când se confruntase cu o astfel de situație... Amintise cu suficient calm de eventualitatea unei întreruperi a sarcinii. Își puse un braț protector pe pântecul abia rotunjit. Era un bebeluș, o mică ființă nevinovată, care se adăpostea în ea...

Când percepuse primele simptome ale existenței fragile, ea refuzase să creadă : viața sa ordo-

nată, regulată, nu se putea transforma dintr-o dată în haos din cauza unui moment de rătăcire care o costase regrete amare !... Din păcate, natura dispreţuieşte emoţiile sufleteşti cu cortegiul lor de necazuri...

Nathalie se sprijini de pernă. Hotărârea ei era luată : inutil să mai nutrească gânduri sterile, pe care doar munca va reuşi să le alunge... Se va îmbrăca şi se va duce la birou. Prima ei grijă va fi să-şi fixeze o consultaţie la ginecolog pentru a se asigura că evenimentele decurg bine.

Îşi plecă ochii şi simţi un şoc : scrisoarea nu mai era acolo... Totuşi Eliot o pusese pe măsuţă. Se aplecă, cercetă covorul, noptiera, nici o mă de plic. Îl luase din întâmplare ? Fremătă : Eliot acţiona iar din întâmplare...

Dând la o parte cuvertura, sări din pat, îmbrăcă un pulovăr şi nişte jeanşi pe care abia îi putu închide la talie : era posibil ca trupul să i se fi modificat atât de devreme ?... Se năpusti în hol şi fu cât pe ce s-o lovească pe mama ei vitregă care strigă, încântată :

— Sam ! Iat-o !...

Luând-o de gât pe tânăra femeie, Bettie o introduse pe Nathalie în salon.

— Dragă, suntem aşa de fericiţi ! Felicitări !

— Nu înţeleg, începu să se bâlbâie Nathalie.

Dar îl zări pe Eliot aşezat într-un colţ al salonului, lângă fereastră, şi tăcu brusc. Domnul Slater se ridicase şi venea în întâmpinarea ei.

— Si, ce aflu eu ? Că o să fiu bunic ? Presupun c-ar trebui să te cert, fetiţa mea, să vă cert pe amândoi...

O strânse la piept cu afecţiune.

— ...Dar este o veste excelentă ! Şi nu veţi fi primii care profită de luna lor de miere fără binecuvântare ! Nici ultimii, de altfel... Aşază-te, dragă, aşază-te...

Năucită, aproape se prăbuşi pe canapea.

— Bineînţeles, ar fi trebuit să te aşteptăm înainte de a discuta despre ceremonie, spuse Bettie. Dar eram aşa de emoţionaţi la această idee !

Nathalie se întoarse către Eliot :

— Le-ai... le-ai spus ?

— Evident că ne-a spus ! o întrerupse Sam. Spre cinstea lui. Şi suntem de acord : el va legaliza totul cât mai repede.

— Eu mă voi ocupa de masa de nuntă, fredonă soţia lui. Eliot ne-a explicat că ai prefera o recepţie în intimitate.

— Chiar ?

Era un coşmar ? Era de neconceput că o puneau, fiind vorba de propria ei căsătorie, în faţa unui fapt împlinit ! Deci asta clocea Eliot sub calmul aparent pe care-l arborase în timpul recentei lor discuţii... El ştia, toată lumea ştia, că Sam sperase întotdeauna în venirea unui moştenitor căruia să-i lase partea sa de la Wintersgarth. Asociatul lui, fără scrupule, profitase de această speranţă pentru a o utiliza în folosul său.

Era prinsă în capcană.

— Nathalie ! Esti sigură că te simţi bine ? N-ar fi trebuit să-ţi părăsesti patul atât de devreme, draga mea, eşti lividă ! făcu vocea maternă a lui Bettie.

Eliot era deja în picioare.

— A suferit prea multe emoţii, declară el. O s-o duc în camera ei.

Văzându-l cum se apropie, ea întinse mâna ca pentru a-l respinge. Vru să vorbească, dar nu putu să emită decât un sunet nearticulat. Viitorul ei soț o ridică pe sus.

— Fii atent, băiatul meu, îi sfătui bătrânul antrenor. Mi-e de două ori mai prețioasă, acum !

— Și mie ! replică cel interpelat.

În timp ce o ducea ca pe o pană, pe scări, Nathalie îi adresă o ploaie de injurii, printre dinți. Imperturbabil, el urcă ultimele trepte, deschise ușa cu umărul și se descotorosi neglijent de povara lui.

— Brută ! strigă ea cu furie înăbușită.

— Acum ascultă-mă, pacoste ce ești ! Este vorba de un copil, copilul meu ! Să nu speri că o să scapi printr-un mijloc rușinos ! Ți-e frică, Nathalie, asta-i problema ! Cedezi panicii, nu te gândești decât la tine ! Ei bine, nu ești singura în cauză ! Fără a vorbi de mine, care sunt totuși tatăl acestui copil, ai putea să te gândești la Sam, la sentimentele lui, temerile sale pentru viitor !

Murea de dorință să-i urle că se înșela, că niciodată nu plănuise soluția radicală pe care el si-o imagina. În loc de asta, întrebă dintr-o răsuflare :

— Dar... Suntem obligați să ne căsătorim ?... Aș putea pleca cu copilul și...

— Și ți-am vărsa o pensie alimentară, în schimbul unei vizite, din când în când, așa-i ? Spune-mi, ideea căsătoriei îți repugnă în general, sau doar măritișul cu mine ?

— Este... este căsătoria în general.

— Amintirea lui Drummond este în continuare atât de puternică ?

Tăcu un minut, apoi continuă gânditor :

— ...Nu așa voiam să-mi încep viața conjugală, nici eu, dar nu avem de ales. Copilul este aici, astăzi... Idealul nu există și trebuie să facem compromisuri, ca majoritatea oamenilor. Și nu suntem printre cei mai defavorizați, departe de asta. Fiindcă țin să mă ocup de tine și acest copil, cât voi putea mai bine. Poți să accepți în aceste condiții ?

Ea clătină din cap. Lacrimile îi ardeau ochii.

— De acord... Pleacă, acum. În fond, ai obținut ce doreai.

— Crezi ? Ce ciudat...

Cu ochii închiși ea așteptă ca el să se îndepărteze, să închidă ușa după el. Își apăsă gura cu pumnul pentru a-și înăbuși un suspin care o chinuia. Compromisuri ! Toată viața ei nu fusese decât o suită neîntreruptă de compromisuri ! Dar acesta era cel mai rău...

*

* *

Ceremonia avu loc cincisprezece zile mai târziu. Eliot insistase pentru o binecuvântare religioasă, pentru a face plăcerea părinților lui, precizase el. Nathalie îl privise cu gura căscată ; era absorbită atât de mult de propriile ei temeri, încât nu-i trecuse prin cap că devenea membră a puternicei familii Lana. El luase mirarea ei drept teamă :

— Nu te neliniști, nu te vor mânca ! De fapt, mama mea visa întotdeauna să mă vadă părăsind lumea curselor și întemeindu-mi un cămin.

— Sunt la curent cu bebelușul ?

— Da. M-au întrebat, eu n-am vrut să-i mint. Sunt ani de când au renunțat să spere să mă vadă

ducându-mi viața în stilul lor tradițional și respectabil ! Nu s-au arătat șocați peste măsură...

Făcu o scurtă pauză.

— ...Totuși, i-am lăsat să înțeleagă că suntem îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, ceea ce explică faptul că n-am avut răbdare...

Văzu că ea înțepenește și adăugă :

— Dacă ți-ai putea înfrâna pentru un timp această expresie posacă, ți-aș fi extrem de recunoscător !

— Voi... voi încerca.

Ea se ținu de cuvânt. La sfârșitul zilei, o dureau fălcile pentru că trebuise să zâmbească fără oprire. Costumul ei nu putea fi criticat : taiorul de stofă albă era perfect, deși Bettie avusese rezerve în momentul cumpărării, din cauza bluzei verzi.

— Nu trebuie să te măriți în verde ! Poartă ghinion...

— Nu sunt superstițioasă, replicase Nathalie ridicând din umeri.

*

* *

Sezonul hipic era la apogeu ; Wintersgarth era în mare efervescență, în acest an mai mult decât în cei precedenți. Așa că Nathalie se gândea că după recepție, viața își va relua cursul normal. Descoperi cu surprindere că Eliot rezervase un apartament, pentru câteva zile, într-un vechi hotel de țară, cuibărit la picioarele unei faleze în regiunea Lacurilor. Nu vedea în asta decât un simulacru de voiaj de nuntă, natural, dar admise cu ușurare : asta îi va permite să respire un pic înainte de noua sa

existență... și să se reintegreze în apartamentul pe care de aici înainte trebuia să-l locuiască cu soțul ei. El fusese foarte ferm, afirmând :

— Nu mai există o fantomă.

El tăcuse o clipă, cu un aer sfidător. Și Nathalie înclinase capul în semn de supunere. Nu mai existanici o fantomă, sigur, în afară de cea a unei tinere fete romantice asistând neputîncioasă cum i se distrugeau visurile...

*
* *

Plecarea lor din Wintersgarth îi dăduse impresia unei fugi pe furiș, comparată cu plecarea zgomotoasă din prima ei experiență... Mașina de închiriat, care-i dusese pe ea și pe Tony la aeroport, demarase într-un zăngănit asurzitor : o mulțime de tinichele și cutii de conserve agățate de bara din spate ! Farsă clasică, pe care șoferul lor n-o apreciase deloc : bombănea că vor întârzia. Apoi în timpul traseului, parcurs într-un ritm drăcesc, Tony nu încetase să se plângă din cauza unei migrene tenace care-l ținea din ajun... Fiindcă-și înmormântase viața de burlac în cea mai pură tradiție ! Nathalie simțise o înțepătură ciudată, pe care se grăbise s-o uite, constatând că logodnicul ei avea nevoie să recurgă la alcool pentru a înfrunta căsătoria. El dormise în timpul călătoriei cu avionul și, la sosirea în Marbella, surd la foamea ce o chinuia pe soția sa, insistase ca ei să se culce imediat.

Și astăzi, la amintirea acelei zile, Nathalie simțea o mare durere.

Se uită cu coada ochiului la Eliot. El conducea fără să spună nimic. De altfel, în afara legămintelor pe care le schimbaseră în biserică, abia schimbaseră un cuvânt de azi-dimineață. Ea se întreba ce putea să-i acapareze gândurile... Poate că se gândea la prietena lui pe care vrusese s-o ia în căsătorie odinioară și care-l respinsese când izbucnise scandalul în afacerea Laindlaw ?...

Soarele cobora spre orizont când ajunseră la destinație. Hotelul era magnific în simplitatea lui : o clădire foarte veche, cu ziduri albite de soare și bârne închise la culoare. Camera lor se bucura de o panoramă splendidă asupra lacului. Nathalie se apropie imediat de fereastră, ca fascinată de peisaj : înainte de toate, important era să nu vadă patul imens cu baldachin, care trona în mijlocul încăperii.

Îl auzi pe Eliot mulțumind servitorului care le adusese bagajele. Apoi ușa se închise. Erau singuri... O cuprinse frica, în timp ce în memorie îi răsunau declarațiile înfierbântate ale lui Tony din acea noapte :

„Te doresc așa de tare, Nathalie" mormăise el înainte de a se arunca peste tânăra lui soție fără măcar de a se dezbrăca.

Deodată, vocea lui Eliot se ridică din spatele ei :

— Dacă am aștepta până mâine să desfacem valizele ?

Ea se încleștă de pervaz.

— Pre... prefer să scap de această corvoadă acum.

— Cum vrei. Voiam să-ți propun o ceașca de

ceai în salon şi să mergem să ne plimbăm înainte de cină.

— Oh... Este o idee bună, dar îmi trebuie un răgaz.

— Perfect. Coboară când vei fi gata, spuse el senin înainte de a ieşi.

Nathalie deschise valiza încet şi începu să-şi atârne hainele în dulapul imens. La sfârşit despachetă cămaşa de noapte, un voal de muselină diafană, a cărei vedere o făcu să se încrunte. Bettie o influenţase asupra acestei alegeri, spunând cu hotărâre :

— Nu poţi purta finet în noaptea nunţii tale !

După câteva ezitări, se apucă de sacoşa lui Eliot. Nu conţinea pijama, ceea ce arăta clar intenţiile proprietarului său, remarcă ea şocată. Dacă-şi închipuia că vor continua ceea ce tăcuseră în ultima seară petrecută împreună, se înşela amarnic ! Văzuse, între fereastră şi şemineu, o banchetă acoperită cu aceeaşi ţesătură înflorată ca şi patul. După cum părea, aceasta, de un confort foarte relativ, nu era plasată acolo decât pentru decor. Ei bine, va fi destinată altei folosinţe !...

— N-ai mâncat mare lucru, observă Eliot după cină. Încă te mai simţi rău ?

Nathalie roşi, jenată.

— Nu, nu mi se întâmplă des... Cred că oboseala îmi taie pofta de mâncare. Ziua a fost lungă.

— Atunci, vom merge să ne culcăm devreme, sugeră el antrenând-o spre salon.

Ea se dădu înapoi cu un pas.

— Scuză-mă, dar... dar aş vrea să mă retrag.

El o privi fără a arăta nici cea mai mică nedumerire.

— Cum vrei. Presupun că nu te deranjează dacă iau o cafea ?

— Nu, deloc !

Ea răspunse cu o spontaneitate aproape jignitoare, după cum mărturisea cuta de sarcasm din colțul buzelor tânărului. El îi întinse cheia de la camera lor cu ostentație :

— N-o să întârzii mult, poți fi sigură !

Nathalie îi zâmbi cu efort, pentru a salva aparențele, și dispăru pe scară cu inima bătând puternic.

În dulap existau pături suplimentare. Aranjă bancheta, adăugând una din pernele de pe patul mare, și făcu un culcuș de ocazie. Apoi se dezbrăcă, se spălă și se îmbrăcă cu oarecare teamă în cămașa ei vaporoasă și transparentă.

Fidel cuvântului său, Eliot nu întârzie ; ea tocmai se așeza în pat când se deschise ușa. El o închise încet și se sprijini un moment, contemplând cu satisfacție fermecătorul spectacol pe care-l oferea Nathalie în acel nor de muselină, cu buclele arămii răsfirate pe umeri. Atunci zări divanul sumar pe care ea-l amenajase lângă șemineu. O mască de nepătruns îi înțepeni trăsăturile. Femeia își băgă capul între umeri, pregătită să întâmpine furtuna.

— M-am angajat cu toată credința, Nathalie, începu el foarte calm. Eram absolut sincer când am promis să mă ocup de copil și de tine. Dar nici o clipă n-am plănuit să fac din această unire o căsătorie albă...

Ea avea gâtul uscat.

— Eu... Noi... se bâlbâi ea. Doctorul spune că este un risc... așa de devreme...

— Sunt perfect conștient de asta. N-a fost niciodată în intenția mea să transform șederea noastră aici într-un maraton sportiv în pat ! În schimb, consider că unul dintre avantajele căsătoriei este să putem dormi unul în brațele celuilalt...

El traversă camera și veni să se așeze lângă ea, luîndu-i mâinile înghețate într-ale lui.

— ...Iubito, nu așa trebuie să începă viața noastră comună... Te rog...

Ea-și plecă ochii. Dintr-o dată, vederea acestor degete fierbinți mângâindu-i spatele, șoldurile, pentru a trezi în ea o nebunie inexplicabilă, țâșni din memoria ei și ea se smulse din îmbrățișare :

— Nu ! Nu pot ! Nu vreau !

Eliot o fixă o clipă, uluit. Apoi se ridică, își scoase haina și cravata.

— Foarte bine, conchise el fără să se lase impresionat. Sper ca această banchetă să fie mai confortabilă decât pare, mi-ar părea rău să dormi prost în starea ta !

— Cu... Cum ? Dar tu ești cel care...

— Greșeală, draga mea. N-am făcut această călătorie, nici n-am plătit această cameră superbă pentru a-mi petrece noaptea nunții ghemuit pe o canapea concepută pentru un Quasimodo în miniatură ! Mă aștept să mă întind într-un pat confortabil. Dacă vrei să mi te alături, vei fi binevenită, sfârși el continuând să se dezbrace cu o ușurință uimitoare.

Cu o voce tremurătoare, ea-l imploră :

— Nu poți telefona la recepție pentru a cere o a doua cameră pentru mine ?

— Categoric nu.

Era un refuz total. Ea-i aruncă o privire asasină şi se îndreptă spre banchetă cu un pas ţeapăn şi superior. Păturile o înţepau şi locul era cum prevăzuse Eliot, tare şi incomod, garantând insomnia... El stinse lumina şi spuse vesel :

— Noapte bună, dragă ! Somn uşor !

Nathalie îşi înăbuşi un oftat. Îi trebuiră ore ca să adoarmă. Ore în care ajungea până la ea respiraţia regulată a vecinului ei, prea fericit în împărăţia viselor...

Când se trezi înţepenită, cu spatele durând-o, era singură. Ciuli urechea. Nici un sunet nu se auzea din baie. Focul, reaprins, trosnea în cămin, şi fuseseră trase draperiile pentru a intra o lumină de dimineaţă îngheţată.

Cu genunchii la gură, examină situaţia. Ce să facă ? Să rămână aici n-ar avea nici un sens. Şi apoi, murea de foame, după masa frugală pe care o înghiţise în ajun. Se ridică cu greu, îşi masă membrele care o dureau...

Eliot era instalat în sala de mese şi devora cu poftă o felie de pâine prăjită unsă cu unt.

— Ah ! Iat-o ! îi spuse el cu o voce jovială persoanei amabile care-i aducea cafeaua.

Se ridică plin de curtoazie la apropierea soţiei sale.

— ... Dormeai aşa de bine, draga mea, că n-am avut inima să te deranjez... Soţia mea va lua ouă cu şuncă, spuse el la adresa chelneriţei, adăugând pe un ton mai scăzut : ea mănâncă pentru doi, să ştii.

— N-ai nici o jenă ! îi şopti tânăra femeie obraznicului ei soţ.

El îşi împături ziarul.

— Nici una ! Spune-mi, comoara mea, care-ţi sunt planurile pentru ziua de astăzi ? Doreşti să mă însoţeşti la o plimbare, sau preferi să ne aruncăm insulte în faţă, în vârful vreunei faleze pustii ?

— Ce... ce vrei să spui ?

— Este foarte simplu : există o asemenea tensiune între noi, încât va trebui s-o lăsăm să izbucnească ! Dar văd că nu te tentează...

Îşi dădu scaunul la o parte.

— În cazul acesta, te las să reflectezi la cea mai bună soluţie, şi te-aş ruga s-o găseşti imediat — intonaţia i se făcu mai severă — fiindcă n-aş tolera ca fiul sau fiica mea să se nască într-o astfel de atmosferă ! Bun. Se poate să mă întorc pentru cină, dar nimic nu este mai puţin sigur. Îmi vei aduce la cunoştinţă hotărârea ta când ne vom revedea.

Fu cea mai lungă zi din viaţa ei : Nathalie se duse pe jos până în sat, cumpără cărţi poştale, hoinări pe malul lacului, ca să-şi omoare timpul... Încercă să se cufunde în lectura unei reviste, dar fără succes. Cuvintele lui Eliot o obsedau. Oricare ar fi fost argumentele pe care încerca să i le opună, revenea mereu la aceeaşi concluzie : acceptase să se mărite cu el ; trebuia să procedeze deci într-un fel ca unirea lor să cunoască o evoluţie pozitivă.

Mâncă singură, un peşte la grătar, şi bău apă minerală. Apoi urcă în camera ei, îşi oferi un moment de destindere în cada caldă, se parfumă înainte de a-şi îmbrăca somptuoasa cămaşă de noapte, şi se strecură în patul mare... Dacă trebuia să semneze pacea, nu era locul ideal pentru împăcare ? În penumbra atenuată de flăcările din şemineu, aştepta.

Era în jur de ora unsprezece când Eliot se întoarse. Nathalie era adormită. Se trezi tresărind în clipa când el deschise uşa, şi-şi reţinu răsuflarea, atentă la mişcările soţului ei, la sunetul duşului, la foşnetul hainelor pe care el le scotea în întuneric... Salteaua se lăsă sub greutatea lui când se lungi lângă ea.

Atunci, ea-şi aminti de nopţile îngrozitoare cu care o chinuia Tony şi începu să tremure fără să vrea, neputincioasă şi disperată. Eliot îi mângâie umărul cu vârful degetelor, îşi dădu seama de tremurul ei incontrolabil şi-şi retrase mâna. Oftă descurajat.

— Nu mai tremura, Nathalie, şi dormi, îi ordonă el scurt şi se întoarse cu spatele.

Ea întinse braţul către el, orbeşte.

— Eliot, eu...

— Nu. Am înţeles, Nathalie, este foarte clar. Acum, lasă-mă în pace.

Rămase o eternitate cu ochii fixaţi pe tavanul întunecat, mai singură ca niciodată.

CAPITOLUL IX

Reluară drumul în direcția Wintersgarth a doua zi dimineața, devreme. La micul dejun Eliot spusese cu o oarecare amărăciune în voce :

— Nu există nici un motiv să ne prelungim șederea aici, nu este așa ?

Nathalie nu putuse decât să clatine din cap în tăcere.

— Ia te uită ! Avem oaspeți ! exclamă Eliot laconic, când ajunseră acasă, oprind mașina în fața garajului.

Un Rolls-Royce sclipitor staționa în curte, cu șoferul așezat la volan. Nathalie își încruntă sprâncenele, cotrobăind prin memorie : nu era nimeni așteptat, astăzi...

Eliot urcă bagajele în apartament și anunță :

— O să mă instalez în camera mică. Presupun că nu-i prea mult să-ți cer s-o pregătești pentru mine...

Ea simți cum i se împurpurează obrajii.

— Eliot, te rog... Ascultă-mă...

— Ar fi trebuit să te ascult cu mult mai devreme ! o întrerupse el fără a mai aștepta. Mesajul era limpede, am fost un prost că n-am vrut să-l recepționez. Și să mai zici că te-am acuzat că te gân-

deşti numai la tine ! N-aveam dreptul să te forţez să te căsătoreşti cu mine, dar eram atât de sigur de mine... Ce importanţă mai are acum ? zise el schimbând subit tonul. Am comis o greşeală, asta-i tot. Inutil să ne stricăm vieţile pentru atât. Prefer să locuieşti sub acoperişul meu până la naştere, dar după aceea... vom putea să ne aranjăm altfel.

Nathalie îşi strânse mâinile la piept înfiorându-se, fără a fi în stare să vorbească, să găsească un răspuns la aceste cuvinte care-i străpungeau inima...

— Şefule, sunteţi aici ? se auzi vocea lui Wes Lovett la picioarele scărilor.

El se întoarse pe călcâie şi ieşi pe palier.

— Ce este ? Vreo problemă ?

— Depinde... răspunse băiatul, nu fără ironie. Este o doamnă acolo, o actriţă, domnişoara Prince. A venit numai să vadă caii. Dar nu încetează să ceară să vă vadă. Sam a dus-o să-i dea un păhărel, acasă la el. De când a venit... nu se munceşte prea mult pe aici ! Băieţii stau încremeniţi ca s-o privească.

Eliot bombăni ceva printre dinţi şi strigă :

— Cobor !

Apoi, către Nathalie :

— Vizita ei nu era prevăzută decât peste două zile : te-ai înşelat asupra datei !

Ea se încordă, jignită :

— Te asigur că nu ! A înţeles prost indicaţiile secretarei sale.

El ridică iritat din umeri şi dispăru. Cu gesturi de automat, Nathalie îşi goli valiza, îşi schimbă ţinuta de voiaj cu un pulovăr şi nişte jeanşi vechi, deloc eleganţi. Un gând o obseda : Eliot o respin-

sese aseară ; era ca şi cum toată căldura, toată siguranţa o părăsiseră.

Era în continuare în mijlocul salonului, cu ochii pierduţi în gol, când auzi zgomote de paşi care urcau din curte şi izbucnirea stridentă a unui râs feminin.

Oriel Prince pătrunse în încăpere, precedată de un nor greu de parfum... Era de talie mijlocie, dar părul ei negru ridicat pe frunte şi tocurile înalte de la pantofi o făceau să pară mai înaltă. Tenul ca de porţelan, nuanţa tulburătoare a privirii violete, erau puse în valoare de un mantou bogat de vizon. Dar zâmbetul strălucitor o părăsi când dădu cu ochii de stăpâna casei.

— Oh, lăsă ea să-i scape, încremenind în loc.

— Oriel, ţi-o prezint pe soţia mea, Nathalie.

— So... soţia ta ? Dar... nu ştiam că eşti căsătorit, dragul meu !

— De foarte curând.

— Ai fi putut să mă inviţi ! gânguri actriţa pe un ton de reproş afectuos, primul moment de surpriză trecut.

— Ceremonia a avut loc în cea mai strictă intimitate.

— Înţeleg...

Această remarcă permitea o multitudine de interpretări diverse.., Zâmbetul fermecător apăru iarăşi pe buzele ei rujate violent.

— ... Mă întrebam ce farmec discret putea exercita asupra ta provincia. Acum ştiu. Ea este adorabilă, sunt sigură că vom deveni bune prietene !

„Strugurii sunt cam acri !" gândi Nathalie care nu scosese nici un cuvânt.

— Pot să vă ofer o ceaşcă cu cafea, domnişoară ? propuse ea politicos, fără entuziasm.

— Aş fi încântată, adooor cafeaua ! cântă actriţa lăsând să-i alunece mantoul de pe umeri, dezvăluind o siluetă admirabil reliefată într-o rochie de lână de culoarea ochilor ei violeţi. Şi spune-mi Oriel, micuţa mea ! Soţul tău şi cu mine suntem atât de apropiaţi !

Ceea ce într-adevăr însemna un avantaj, presimţi tânăra femeie. Neîndoielnic, minunata poveste de dragoste cu emirul arab luase sfârşit şi Oriel Prince sperase să găsească un Eliot disponibil, gata să-i cadă iar în mreje !

Nathalie dispăru. Cercetă dulapurile bucătăriei la întâmplare, în căutarea cafelei promise. După ce pusese filtrul de cafea în priză cercetările sale tot nu dăduseră roade, aşa că trebuia să-l întrebe pe Eliot unde ţinea cafeaua. Asta ar pune-o într-o situaţie jenantă în faţa musafirei, dar trebuia totuşi să se resemneze...

Traversă culoarul, împinse uşa salonului şi rămase pironită locului : Oriel Prince se aruncase de gâtul vechiului său prieten şi se lipea de acesta murmurând sub o sărutare :

— Eliot, eşti nebun !

Nathalie se trase înapoi pas cu pas, cu o mână dusă la gură pentru a-şi reţine un strigăt. Apoi făcu stânga-mprejur fără zgomot, către bucătărie. Acolo, o luă ameţeala, o durere atroce îi sfâşie pântecul... Se ghemui pe un scaun. Se gândi la bebeluşul pe care-l va pierde, în mod sigur... Şi era tot ce-i rămânea de la Eliot... Greaţa familiară i se strecură în stomac. Se luptă, frântă în două, mută. Puţin câte puţin, efectele acestei suferinţe furioase

se estompară, în timp ce universul își recapătă nemișcarea anterioară. Și atunci își recunoscu suferința — nu era nimic fiziologic, nu. Era... gelozie.

Deci îl iubea pe Eliot ; fusese oarbă până la punctul de a nu-și da seama, până în această clipă fatală. Îi trebuise prezența unei alte femei pentru a avea această revelație. Încercă, nevenindu-i să creadă, să nege adevărul umilitor ; îl detestase pe acest străin odios din ziua când el pusese piciorul la Wintersgarth. Din seara îngrozitoare când ea cedase slăbiciunii sale, nu făcuse decât să-l urască...

Dar nu cumva ura era îndreptată mai curând asupra ei și a propriilor sale sentimente ? Își repetase mult și bine că ironia pe care el o folosea împotriva ei îi era odioasă, dar niciodată nu se simțise atât de vie ca sub privirea lui...

Un incident anterior ar fi trebuit s-o facă să-și analizeze emoțiile cu mai multă sinceritate : reacția ei față de Michelle Laindlaw. Dar ea neglijase semnalul de alarmă și se aruncase în brațele seducătorului, fără să țină cont de pericol... Șampania nu ovusese nici un rol. Singura responsabilă era dorința ei imensă, nepotolită, pentru bărbatul pe care-l iubea... Un bărbat care nici o clipă nu manifestase decât o atracție superficială și care se căsătorise cu ea doar din datorie.

Se ridică oftând și prepară nes. Ceștile și farfurioarele zăngăneau suficient pe tavă ca să i se audă sosirea, de această dată, încă de pe culoar ! Când pătrunse în salon. Oriel era așezată pe canapea, cu picioarele încrucișate, într-o atitudine foarte studiată, elegantă și provocatoare ; Eliot, în picioare, stătea rezemat neglijent de marginea șemineului. Atmosfera părea încordată.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, se scuză Nathalie. Cred că nu mai avem cafea, dragul meu. N-am găsit decât nes.

– Ce importanţă are ! exclamă actriţa cea brună pe un ton exagerat de amabil. Nu ne-am dat seama cum trece timpul, cu Eliot, aveam atâtea lucruri să ne spunem !

O scurtă clipă, Nathalie ezită, perplexă : care ar fi consecinţele dacă ceda dorinţei de a vărsa conţinutul cafetierei pe părul rivalei sale ? ... Buna ei educaţie o împiedică. Oriel se întoarse spre Eliot, toată numai zâmbet :

– Până la urmă, trebuie să-ţi mulţumesc, dragă, că mi-ai sechestrat bietele mele comori în acest colţ pierdut : aparent sunt în condiţie perfectă. Fata un pic necioplită care se ocupă de ei pare a fi la înălţimea sarcinii.

– Ea se achită foarte bine de treaba ei, accentuă abrupt Nathalie.

„Şi este o bună psiholoagă în ce priveşte indivizii de teapa ta..." fu cât pe ce să adauge.

Vizitatoarea îi aruncă o privire semidispreţuitoare, mirată, ca şi cum era nepotrivit ca Nathalie să se poată amesteca în conversaţie, şi-şi îndreptă din nou atenţia spre fostul jocheu, coborând vocea pentru a sublinia intimitatea spuselor sale :

– M-am oprit la Roma pentru a face cumpărături. Am văzut-o pe contesă : este încântată de mânza ei Gemista, care a ajuns aşa cum ai prezis tu. De ce nu te-ai angajat la ea, dacă voiai să fii antrenor ? Să ştii că ea abia aştepta !

Apoi catadicsi să se adreseze tinerei femei :

– Soţul dumitale, inteligent cum este, ar fi putut alege orice mare crescătorie de cai din Europa

pentru a-şi arăta talentul. Nu-mi explic de ce se îngroapă aici, asociat cu acel om de necrezut !

— Se întâmplă ca omul de necrezut de care vorbeşti să fie tatăl Nathaliei, o întrerupse sec Eliot.

Oriel mimă uimirea la perfecţie.

— ... Draga mea, sunt total lipsită de tact ! Cum să mă fac iertată ? Ah, am o idee : vă invit pe amândoi la restaurantul hotelului meu. Firește, nu garantez calitatea mesei. Sperăm să fie comestibilă... termină ea ridicând din frumoşii ei umeri.

Nathalie îşi împinse încet farfurioara pe masă, fără nici o privire către soţul ei, rugându-se Cerului ca el să refuze, să inventeze o scuză...

— Este foarte amabil din partea ta, Oriel, vom fi încântaţi să acceptăm, declară el. Nu-i aşa, Nat, dragă ?

Telefonul sună în acest moment. Nathalie se năpusti pe culoar. Era Bettie.

— Hei, tinerilor căsătoriţi, nu mai sunteţi de văzut ? Faceţi pe snobii ? Spune-mi, ai făcut cunoştinţă cu Starul cel de groază ?

Fiica ei vitregă începu să râdă din toată inima.

— Bun, continuă doamna Slater, presupun că frigiderul vostru este gol ; voiam să vă invit diseară.

— Păcat ! se văicări Nathalie. Suni cu cinci minute prea târziu : avem deja o invitaţie.

— Nu-i grav, este doar o amânare ! Tatăl tău va trece să te îmbrăţişeze imediat ce invadatoarea va şterge putina ! Mi-e teamă că minunata Oriel Prince nu-i genul lui de femeie ! Susţine că parfumul ei greu i-a răscolit vechea sinuzită !

— Ei bine, de data asta, împărtăşesc în întregime părerea lui !

Când ajunse în salon, Oriel se pregătea de plecare : se înfăşura cu o mişcare languroasă în vizonul pe care i-l ţinea Eliot, nescăpând ocazia să se frece de cavalerul ei, mai multe secunde în plus decât era necesar... Trecând pe lângă uşă, o apucă de bărbie pe gazda sa, de parcă ar fi fost un copil.

— La revedere, draga mea. Sunt încântată că te-am cunoscut. Eliot are mare noroc !

În timp ce Eliot conducea vizitatoarea la maşină, Nathalie spălă ceştile. Cu mâinile în apă, reflecta ce conduită să adopte de aici înainte. Că Eliot putuse presupune un minut c-o putea duce de nas, iată ce o rodea mai mult decât gelozia. Hotărât lucru, avea prea puţină consideraţie pentru ea ! Puţin câte puţin, amărăciunea fu înlocuită de furie. Şi când auzi răsunând paşi pe scară, fu cât pe ce să arunce ceştile spălate în capul celui care sosea. Zări la timp silueta înaltă a lui Sam care se profila în spatele jocheului.

— Deci, v-aţi întors, spuse el cu un aer jenat, sărutându-şi fiica. Eşti foarte palidă...

— Mă simt bine, replică ea cu o voce cât putea de indiferentă. Dar tu ?

— Am fost ieri la doctor. Nici o problemă. Este un noroc, de altfel, că nu mi s-a întâmplat acum două zile ! Aş fi putut avea o recădere : închipuie-ţi că blestematul de Fulger l-a trântit pe Mickey şi a luat-o la fugă ca un diavol ! L-am prins pe autostradă, dă-ţi seama !

— Mickey nu este rănit ?

— Şi-a rupt clavicula, bietul. Dar n-avea decât să fie atent. Pretinde că a fost orbit de un fascicol luminos !

— Cum asta ? interveni Eliot ale cărui sprâncene desenau o curbă suspicioasă. A văzut şi altcineva ?

— Bineînţeles că nu ! se enervă domnul Slater. Dacă-i asculţi pe aceşti băieţi, nu este niciodată vina lor când cad. Întotdeauna este ba calul, ba terenul de vină !

Asociatul lui insistă totuşi :

— Mickey este un călăreţ bun şi rar distrat. Este un accident regretabil, într-adevăr, mai ales în plin sezon ! O să ne lipsească mâna de lucru...

— Aici, am avut noroc, i-o reteză Sam cu satisfacţie. S-a prezentat un băiat ieri : auzise că ne extindem şi se întreba dacă n-ar fi de lucru pentru el.

Fu rândul Nathaliei să se mire :

— N-am angajat niciodată zilieri !

— Oh, el are referinţe. Vine dintr-o mică creşcătorie din Northumberland, al cărei proprietar iese la pensie la sfârşitul sezonului. Îi vei vedea hârtiile la birou. Şi apropo, adăugă bătrânul antrenor schimbând o privire cu ginerele lui, te anunţ că sunt în căutarea unei noi secretare.

— Dar... de ce ?

— Eliot şi cu mine credem că trebuie să te odihneşti...

— N-am nevoie de odihnă !

— Eşti slabă ca un băţ şi eu ţin ca nepotul meu să aibă o sănătate de fier !

— V-a trecut prin cap că acel nepot ar putea să fie foarte bine o drăgălaşă nepoată ? insistă Eliot cu o voce blândă şi un zâmbet amuzat în colţul gurii.

Fața pleoștită pe care o afișă viitorul bunic ar fi fost de un comic irezistibil în cu totul alt moment. Dar Nathalie nu era în dispoziția să se înveselească, nici chiar pe seama tatălui ei.

— Încetează să mă consideri drept o cloșcă ! explodă ea. Și să nu crezi că mă impresionezi cu numărul tău de afecțiune paternă. Ceea ce înțeleg eu este că vreți să mă îndepărtați de Wintersgarth !

Accentul ei isteric avu un efect imediat asupra soțului ei.

— Greșit, Nathalie. Munca pe care o faci este indispensabilă și nimeni nu se gândește să scape de tine, crede-mă. De altfel, când bebelușul se va naște...

— Bebelușul ! Frumoasă scuză ! O să sfârșesc prin a nu-l mai putea suferi pe acest bebeluș, așa cum vă detest pe voi amândoi !

Izbucni în suspine și fugi. Fără să dea importanță ordinului sever al tatălui său, se refugie în camera ei unde închise ușa cu violență și se aruncă pe pat, scuturată de hohote de plâns...

Eliot intră o jumătate de oră mai târziu, purtând o tavă.

— Uite o ceașcă cu ceai.

Ea se ridică, își șterse fața încă udă de lacrimi, mormăind :

— Nu sunt neputincioasă !

— Nu. Insuportabilă ar fi un cuvânt mai potrivit.

Urmarea fu fulgerătoare : el prinse mâna care se ridica să-l pălmuiască, încătușându-i încheietura cu degete de oțel.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, Nathalie ! spuse el simplu țintuind-o cu o privire înghețată. Și pe viitor, păstrează-și termenii injurioși la adresa mea, pentru când suntem singuri ; am conștiința faptului că ți-am stricat viața, de acord. Dacă-ți place să-mi amintești, scutește-l cel puțin pe Sam de declarațiile tale de ură. El nu se gândește decât la fericirea ta... Acum, bea-ți ceaiul și du-te să te faci frumoasă. Diseară vom ieși.

— Vei ieși tu, nu eu.

— Ce-i cu această nouă nebunie ?

— Nu mă lua drept proastă, Eliot. Prietena... ta nu m-a invitat decât de formă ; n-am nici un chef să vă tulbur întâlnirea între patru ochi !

— Despre ce vorbești ? O să mă însoțești !

— Nici vorbă.

Eliot se așeză pe pat.

— Nathalie, sigur că nu ești prima femeie din viața mea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce spui tu este o poveste veche. S-a terminat de multă vreme.

— Da ? Nu pare să fie și părerea domnișoarei Prince. Te mânca din ochi azi după-amiază.

— Așa cum trebuie să-l fi mâncat pe Slater, Wes și pe toți bărbații care se apropie de ea ! A devenit a doua natură a ei !

— Înțeleg bine... Dar probabil nu i-a tulburat pe Slater, nici pe Wes, așa cum te-a răvășit pe tine, în timp ce eram ocupată să fac cafeaua...

Eliot era de piatră.

— ... Acum știi de ce nu cred în spusele tale și de ce voi rămâne aici diseară...

El se ridică, fără să scoată un cuvânt și părăsi încăperea. Nathalie căzu pe pat tremurând ca o

frunză. N-avusese intenția să se trădeze astfel, ci doar să inventeze o scuză, o boală, o migrenă, pentru a scăpa de această cină. Și pentru a-l reține pe soțul ei lângă ea, își mărturisi cu regret... Fiindcă dacă ar fi îndrăznit să-i sugereze că se simțea rău, ei i-ar fi acordat cea mai mare atenție, chiar dacă n-ar fi fost decât pentru copil...

Bău o gură de ceai cald.

Treptat, o idee i se clarifică în minte : dacă făcuse cumva jocul lui Oriel, reacționând astfel ? Cu manierele sale provocatoare actrița nu provocase intenționat refuzul tinerei femei la invitația ei perfidă ?

De această dată, Nathalie își mușcă buzele : trista sa experiență cu Tony n-o învățase nimic ? Când aflase de infidelitățile primului ei soț era deja prea târziu. Dar dacă nu luptase ca să-l păstreze, era din cauză că nu ținea la el. În timp ce cu Eliot... Descoperise că-l iubea pe acest bărbat și totuși nu încercase nimic pentru a-l smulge rivalei sale. Ar fi trebuit să-l urmeze, s-o înfrunte pe bruneta picantă, să folosească aceleași arme în fața ei, lipindu-se de Eliot, acoperindu-l de mângâieri, pentru a-i arăta clar că el îi aparținea...

Și să-i arate clar și lui, că-l iubea...

Urma logic ca... Emoția îi coloră obrajii. Mâine se va trezi în brațele lui, în mijlocul acestei camere aurii. Va fi femeia lui.

Fu în picioare într-o clipită. Repede, deschise dulapul și scoase o rochie de seară lungă, verde-smarald, după care alergă în baie. Un prosop aruncat pe jos, miros de colonie bărbătească, mărturiseau trecerea lui Eliot chiar înaintea ei. Ea făcu un duș rapid, își frecă fața cu apă rece pentru a

înlătura urmele de plâns. Diseară va străluci de frumusețe !

Întoarsă în camera ei, își repetă cuvintele pe care i le va spune lui Eliot când va veni să-i spună la revedere. Va merge drept la țintă, fără ocolișuri, pentru ca între ei să nu mai existe neînțelegeri... Se fardă cu grijă, punându-și în valoare verdele ochilor, îmbrăcă rochia, își perie buclele roșcate care-i accentuau fața copilărească. Rezultatul din oglindă o copleși : era frumoasă și senzuală, superb de feminină.

Apoi aşteptă. Minutele se scurgeau, nesfârșite. Ora trecea. Ce făcea Eliot ? Dacă nu plecau imediat, vor întârzia. După un timp, ea ieşi pe culoar şi bătu la ușa camerei celei mici. Nu-i răspunse nimeni. Deschise. Încăperea era goală. Se năpusti în salon : nimeni, nici acolo. Focul se stinsese în șemineu. Încet, se duse la fereastră ; gest inutil : dinainte știa că Porscheul nu mai era acolo.

Nathalie începu să tremure de frică : Eliot îi luase vorbele drept bune și o părăsise pentru a se duce s-o întâlnească pe Oriel Prince.

CAPITOLUL X

Rămase mult timp nemișcată în fața ferestrei înainte de a se întoarce spre camera aurie. Își scoase rochia verde, se îmbrăcă în pulovăr și jeanșii pe care-i purta cu o oră mai devreme. În bucătărie, luă un măr, îl tăie în două, apoi coborî fără zgomot în curte.

Totul era liniștit. Caii se întorseseră la grajdurile lor. Traversă prudent curtea până la boxa lui Jasmine. Iapa ciuli urechile la apropierea ei și-și trecu capul pe deasupra portiței. Nathalie îi dădu mărul.

— Îmi lipsești, șopti ea.

Sarah o călărea pe Jasmine acum. Sam fusese categoric în această privință. Nathalie ar fi contestat cu plăcere autoritatea paternă, dar se conformase argumentelor lui, gândind că moartea tragică a mamei sale poate că nu era străină de această hotărâre. Mângâie coama mătăsoasă, își lipi obrazul de grumazul animalului. Jasmine era o prietenă sigură, care n-o trădase niciodată...

Îndreptându-se, tânăra femeie tresări : mișcase ceva în umbră. O siluetă se detașă de la perete, aproape de portal, și înaintă spre ea.

— Cine... cine ești dumneata ? îl întrebă pe necunoscut.

Cercetându-l îndeaproape, avu impresia ciudată că-l mai văzuse.

— Mă numesc Roland Bakewell, doamnă. Am sosit ieri.

— M-ai speriat... Ce vrei ?

— Mi-am uitat haina în şelărie, m-am întors s-o caut.

— Nu te-am mai văzut undeva ?

— Nu cred, doamnă, mi-aş fi amintit.

Băiatul îi zâmbi amabil.

— ... Dar se spune că fiecare are o dublură, nu-i aşa ?

— Este posibil, într-adevăr, recunoscu ea. Ei bine, la revedere, Robert. Nu întârzia căci altfel pierzi cina.

— Noapte bună, doamnă.

Ea-l privi cum se îndepărtează şi o luă către apartament. Hotărât, imaginaţia îi juca feste...

Trecând prin dreptul casei, avu dorinţa copilărească să se refugieze acolo. Dar Bettie n-ar înţelege această schimbare şi Nathalie nu prea ar avea o explicaţie plauzibilă în privinţa absenţei lui Eliot. Mai mult, mama ei vitregă avea impresia că ea moare de fericire de când se căsătorise. De ce să-i tulbure liniştea aducându-i la cunoştinţă că era iminentă o catastrofă ?

Îşi făcu un sandviş cu brânză din ce găsi în frigider, bău un pahar mare de lapte, rătăci prin salon ascultând un disc de Debussy, apoi, sătulă de muzică şi singurătate, se duse la culcare. Pendula bătu de douăsprezece ori.

Nathalie adormi în cele din urmă, ca să se trezească brusc către ora două. O rază de lumină intra pe sub uşă. Deci Eliot nu-şi petrecuse noaptea

întreagă lângă frumoasa lui... Aruncă cuvertura și se ridică. Se auzeau accente ritmate, în surdină. După o scurtă ezitare, Nathalie se aventură pe culoar în vârful picioarelor.

Prin ușa salonului se auzea mai distinct melodia. Împinse ușa. Eliot era tolănit pe canapea, în cămașă, cu picioarele lui lungi întinse pe covor, cu degetele strânse pe un pahar de whisky umplut generos. Întoarse spre ea o privire încețoșată.

— Ești aici, băigui ea cam prostește.

— Așa s-ar zice, nu ? Ce este ? Te-am trezit ? Muzica ? Ți-e rău ?

— Nu...

Se instală pe canapea în fața lui, strângându-și picioarele goale sub cămașa de noapte din bumbac.

— Ai... ai petrecut o seară plăcută ? reluă ea pentru a umple tăcerea, regretându-și întrebarea imediat ce o pusese.

Eliot ridică sprânceana ironic.

— Amabil din partea ta să te preocupi de binele meu ! A fost o cină...

Pauza era intenționată.

— ... memorabilă, minunată. Vrei detalii ?

— Nu, ripostă Nathalie pe un ton sec.

Din nou îi învălui tăcerea. Eliot își observa soția cu un zâmbet cinic.

— Ești fermecătoare, astă-seară. Un copil inocent, virginal... Iată, de ce mi-a venit în minte acest cuvânt ? Tu, virginală ! Totuși ai fost măritată cu Tony Drummond, mai întâi, și după aceea cu mine. Mă rog... Dacă asta se poate numi o căsătorie...

El păru să se concentreze o clipă şi reluă cu o voce cleioasă :

— ... Ah, mi-am amintit : te văd ca pe o virgină fiindcă cu mine faci pe fecioara înspăimântată, nu suporţi să te ating, nu...

— Eliot, te rog...

— Poţi să mă rogi, mi-e indiferent ! Dacă nu-ţi place conversaţia mea, întoarce-te în pat. Am avut porţia mea de companie feminină pe ziua de azi !

Pe Nathalie o frământau sentimente contradictorii. Momentul era prost ales pentru a se lansa într-o tiradă pe care o repetase cu răbdare, dar dacă aştepta, poate va căpăta curaj...

— Eliot, am venit să mă scuz... pentru atitudinea mea... în timpul voiajului nostru de nuntă... şi după aceea... N-ar fi trebuit să mă comport aşa cum am făcut-o, nici să spun ce am spus... Îmi pare rău şi...

— Eforturile tale sunt inutile, Nathalie, nu spera să mă îmbunezi.

— Nu, nu, nu este vorba despre asta...

Ea-şi păstra cu încăpăţânare ochii plecaţi asupra mâinilor strânse pe genunchi.

— ... Eliot, în ciuda a tot ce s-a întâmplat... n-am putea reîncepe totul... de la zero ?

El rămase mut câteva secunde înainte de a întreba :

— Din ce motiv ?

„Pentru că te iubesc !" urlă ea în adâncul sufletului.

Dar îşi ridică ochii, văzu rictusul ironic de pe faţa severă a soţului ei şi murmură doar :

— Pentru bebeluş...

— Ah, evident. Copilaşul. Iată diferenţa.

Își termină paharul dintr-o înghițitură.

— ... Du-te să te culci, Nathalie. Vom vorbi mai târziu, nu sunt în stare să discut serios. În seara asta, după cum vezi, beau !

— Dar... Mâine îl vei antrena pe Fulger ? îl întrebă ea, înspăimântată subit.

— Sigur. Va fi foarte interesant de văzut cine va câștiga, el sau eu, în ciuda handicapului pe care mi-l va da acest delicios whisky.

Luă sticla pe care avusese grijă să și-o pună lângă canapea și-și umplu paharul ochi.

— Ești nebun ! Ai spus chiar tu că trebuie să fii într-o condiție perfectă pentru a călări acel diavol !

— Ei și, iată șansa vieții tale : se poate ca eu să-mi rup gâtul și te vei descotorosi de mine ! Încă o dată văduvă, cu toate avantajele pe care ți le oferă acest statut, fără neplăcerile datoriei conjugale ! Și fără a mai pune la socoteală bogăția pe care o vei moșteni ! Sunt convins că ar fi soluția ideală pentru problemele tale !

— Dacă chiar asta gândești, nu mai este nimic de spus, într-adevăr, comentă cu calm Nathalie.

Se îndreptă spre culoar, împiedicându-se în poalele cămășii ei de noapte. În cameră, rămase mult timp sprijinită de ușă, cu respirația precipitată. Ce naivă fusese să creadă că în câteva minute putea șterge trecutul !

Se descheie la gât, se apropie de fereastră și o deschise pentru a respira aerul proaspăt. Câte seri așteptase, chiar în acest loc, întoarcerile din ce în ce mai târzii ale lui Tony ! La început nevenindu-i să creadă, apoi nefericită, terminase prin a ceda furiei...

— Doar nu-ţi închipui că m-am însurat cu tine fiindcă te iubeam ? îi zvârlise el în faţă în ultima zi, în timp ce-şi încuia valiza cu furie. Îmi plăceai, dar Wintersgarth mă interesa mai mult ! Dar nu mai merită. N-o să mă las să mor de frig în pat cu un sloi de gheaţă, pentru o moştenire ipotetică, într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Jane are bani şi are nevoie de mine pentru a-i conduce afacerile.

Nathalie îl învrednicise cu o privire dispreţuitoare. Sub farmecul unui fizic armonios, se întrezărea în cele din urmă un suflet laş şi meschin.

— Ştii tu, Tony, devii grăjdar. Fii atent, soarta nu-ţi va surâde poate a treia oară, când Jane se va sătura de tine şi te va da afară...

— Tu nu mă dai afară ! Eu plec, ceea ce este cu totul altceva !

Înjurând, el făcuse să se zguduie pereţii trântind uşile. Şi atunci calmul aparent al Nathalie o părăsise. Căzuse la pământ, disperată şi totuşi ciudat de uşurată. Niciodată nu va şti nimeni dacă previziunea ei fusese adevărată : Tony nu ajunsese până la Jane. Îşi conducea maşina aşa cum călărea caii, luându-şi prea multe riscuri, şi trecuse peste o cale ferată fără să se asigure, pentru a întâlni moartea, sub forma unui tren de marfă.

Sam suferise de această dispariţie brutală ; nu ştia despre infidelităţile ginerelui său şi Nathalie considerase că nu era necesar să-l lumineze asupra acestui subiect. De altfel, cuvintele lui Tony o influenţaseră asupra părerii pe care o avea despre sine : se învinuia de eşecul căsătoriei lor, era convinsă că nu este o femeie „adevărată" şi treptat, se

acomodase cu această idee, renunțând să ducă o existență normală.

Asta era până apăruse Eliot în viața ei, fără noaptea plină de pasiune pe care o cunoscuse în brațele lui și care-i dezvăluise comorile de senzualitate care dormeau în ea...

Oftă, inspiră răcoarea nopții și înțepeni brusc : în depărtare, se auzea slab un sunet de copite. Nathalie se aplecă pe fereastră, la pândă, încercând să evalueze distanța, direcția calului.

Și atunci fugi în salon. Eliot era în picioare în fața șemineului. El se întoarse brusc, cu ochii holbați de surprindere când ea se avânta spre el. O cuprinse cu brațele, strângând-o la piept :

— Nathalie, nu trebuia... Ți-am spus să te duci la culcare...

Gura lui flămândă îi devora fața speriată pe care o îndrepta spre el, făcându-i prizoniere buzele mute de frică. Mâinile lui se furișară sub țesătura cămășii de noapte, căutând un șold, un sân...

Nathalie fu cât pe ce să se lase pradă valului de dorință care-i îneca teama. Dar avu o tresărire de conștiință și gâfâi :

— Eliot, este un cal... în libertate... L-am auzit.

El rămase împietrit și se îndepărtă încet, scrutând ochii verzi ai tinerei femei.

— Pentru asta... ai revenit ?

Ea clătină tristă din cap. Se lăsă o tăcere plină de amărăciune, pe care Eliot o rupse în cele din urmă :

— Ești sigură că este vorba de un cal ?

— Absolut. Fereastra era deschisă. La început nu credeam, dar mai apoi...

— Mă duc să iau o lanternă.

Ceva în vocea antrenorului exprima îndoiala, constată Nathalie cu ciudă. În fiecare seară, Wes Lovett inspecta boxele, înainte de a se duce la culcare. Nu exista nici o şansă ca să scape vreun cal.

Ea urcă în camera ei, se îmbrăcă bine şi o porni pe urmele soţului ei. Îl ajunse în curte.

— Ei ?

— Nimic anormal, explică el scurt.

— Dar sunt sigură de ce spun ! Ai verificat grajdurile anexei ?

— De acolo am început.

Trecură sub arcada ce ducea la crescătoria mică. Eliot mătură interiorul cu fasciculul luminos. La cealaltă extremitate o portiţă se legăna în balamale.

— Jasmine ! strigă Nathalie. Este boxa ei. Dumnezeule, e vina mea. I-am adus un măr mai devreme şi trebuie să fi deplasat încuietoarea când m-am aplecat deasupra...

— Nu văd deloc cum ar fi fost posibil, mormăi Eliot, dar acum este mai urgent altceva decât să ne contrazicem. Poţi conduce Land Roverul ?

Ea încuviinţă.

— ... la cheile din birou şi scoate maşina din garaj. Mă duc să caut un căpăstru. Nu cred c-a ajuns prea departe, o s-o prindem şi o voi aduce pe jos.

Este adevărat că Jasmine nu era prea tânără, nu plecase în galop, gândi Nathalie pentru a se îmbărbăta. O vor întâlni probabil pe marginea drumului, ocupată să pască iarba de acolo. Dar când ajunseră la capătul aleii private de la Wintersgarth, nu se vedea nici o iapă, şi nici un nechezat

nu răspunse la chemarea lor. Prudentă, Nathalie angajă vehiculul pe şosea, cercetând împrejurimile, cu nasul lipit de parbriz. Dintr-o dată o lumină sfâşie întunericul.

— Oh ! gemu ea. Şi eu care speram că nu va fi circulaţie. Jasmine nu face doi bani când întâlneşte o maşină...

Un zgomot de pneuri, geamuri sparte, impactul unui şoc surd, o întrerupse. Şi un ţipăt pătrunzător, isteric, se ridică în noapte.

— Înaintează, spuse Eliot lugubru.

Ea ascultă. La o curbă, văzu Fordul care escaladase taluzul, lipsind puţin să se zdrobească de un copac. Aripa dreaptă era complet înfundată, farurile reduse la cioburi. Un pic mai departe, o masă întunecată zăcea pe asfalt, agitată de tresăriri disperate pentru a se ridica.

Nathalie apăsă pe frâne, vrând să deschidă portiera.

— Rămâi aici, dragă, îi ordonă soţul ei. Mă duc eu.

Ea cunoştea această intonaţie, pentru că o auzise deja, în vocea tatălui său, în împrejurări similare ; şi prinse imediat semnificaţia. Cu un suspin, se lăsă să cadă cu fruntea pe volan.

Eliot nu întârzie. Ea-l întrebă din priviri.

— Un picior rupt, printre alte răni, preciză el cu blândeţe. Oamenii de la ferma vecină au fost treziţi de zgomot, au telefonat la poliţie şi la veterinar.

Tăcu o clipă înainte de a adăuga :

— Conducătoarea Fordului este răvăşită. Adoră animalele şi accidentul a traumatizat-o. Ai putea să te duci să-i vorbeşti, să încerci s-o calmezi ?

Tânăra fată era așezată pe pământ, în lacrimi, și strânse convulsiv mâna pe care i-o întindea Nathalie.

— Este iapa dumneavoastră, nu-i așa ?... N-am putut face nimic... ca s-o evit... N-am băut nimic, nu mergeam repede, dar ea era acolo, în mijlocul drumului, la curbă... Vă jur, ocolesc chiar și un arici, dar... Am încercat, totuși...

— Ați fi putut să vă omorâți, ieșind din drum... Este un miracol că sunteți nevătămată... Știu bine că nu sunteți de vină...

Cuvintele veneau mașinal, pline de compasiune și o imensă tristețe...

Pe locul accidentului se strânsese lume : poliția, veterinarul, depanarea pentru mașinile accidentate... Eliot se apropie de Nathalie.

— Un agent te va conduce acasă. Rămân pentru... constatare, explică el.

Ea-i fu recunoscătoare că o scutea de momentele cele mai penibile. Polițistul se dovedi mai mult decât serviabil. În fața palorii pasagerei lui, se oferi s-o însoțească până la apartament și să-i pregătească un ceai.

Când Eliot sosi, ea tocmai se culca. Lăsase întredeschisă ușa de la camera ei.

— Nu dorm, îi spuse ea cu o voce mică.

El intră în cameră și îngenunche lângă pat.

— Ai nevoie de ceva ? Poate de tranchilizante ?

— Nu... Eliot, povestește-mi... N-a suferit ?

El scutură din cap.

— Derek este un veterinar bun ; n-ar fi permis asa ceva.

— Știu... mă simt... teribil de vinovată, criminală.

— Nu spune asta, Nat. Nu poţi descuia o poartă doar aplecându-te peste ea.

— Dar atunci... Ce s-a întâmplat ?

— Mi-ar plăcea să ştiu.

El îi zâmbi forţat şi se ridică :

— Noapte bună, încearcă să dormi.

Ea-l reţinu cu putere, agăţându-se de mâna lui.

— Eliot, nu... nu mă părăsi ! Rămâi cu mine, te implor !

El ezită, un pic şocat. Apoi îşi scoase pantofii şi hanoracul şi se întinse lângă ea, peste cuvertură.

— Nu... nu te dezbraci ?

— Nu. Rămân, de acord. Dar asta-i tot.

O înlănţui, ea se ghemui la umărul lui, dar nu era îmbrăţişarea la care visase. Şi când se trezi dimineaţa, era singură din nou...

CAPITOLUL XI

— Draga mea, spunea Bettie, încetează să te mai învinovățești.

Nathalie oftă :

— Nu pot. Mă depășește... Sunt chiar ușurată că tata a angajat o nouă secretară. Asta mă scutește să merg la grajduri și să văd boxa lui Jasmine, goală...

— Dar îți repet că nu este vina ta ! Eliot ți-a dovedit că nu se putea desface încuietoarea aplecându-te deasupra portiței.

— Da... încuviință tânăra femeie cu o voce neutră. A fost foarte amabil.

Ca și cum amabilitatea era suficientă pentru fericirea ei ! gândi ea resemnată, înainte de a continua :

— ... Și această poveste mi-a dovedit și altceva : că tata avea dreptate, nu sunt făcută pentru acest gen de viață, nu sunt suficient de tare. De altfel, ceea ce se întâmplă la Wintersgarth mi-e complet indiferent, acum.

Bettie o bătu pe braț cu un gest matern.

— Este din cauza copilașului, îți concentrezi atenția asupra lui. Vei vedea, când se va naște, îți

va reveni cheful de muncă ! Apropo, cum s-a desfăşurat vizita ta la doctor ?

— Foarte bine. Am o sănătate excelentă, aparent şi copilul...

Îşi plecă faţa pentru a-şi ascunde roşeaţa care-i colora obrajii în timp ce-şi amintea cuvintele medicului :

„Acum nu mai există nici un pericol, doamnă Lang, puteţi avea din nou raporturi normale cu soţul dumneavoastră. Fiţi fericită, profitaţi de căsătoria dumneavoastră..."

Ceea ce era mai uşor de zis decât de făcut : Eliot nu mai pusese piciorul în camera lor din noaptea accidentului. Se arăta de o curtoazie fără reproş, dar se ţinea la distanţă, punând între ei o barieră pe care ea nu îndrăznea şi nici nu putea s-o înlăture. Uneori, avea impresia că el fugea de ea...

Trebuia să recunoască faptul că fusese foarte preocupat în ultima vreme. Mai mulţi proprietari se neliniştiseră, când în presă apăruse un scurt articol relatând împrejurările morţii lui Jasmine. Terence Strang venise chiar în persoană, urlând că reputaţia serioasă a crescătoriei fusese uzurpată dacă preţioşii ei locatari aveau posibilitatea să rătăcească pe şosele, şi pretindea garanţii serioase ca acest lucru să nu se repete.

Oriel Prince fusese mai expeditivă : îşi retrăsese caii pur şi simplu, luând-o şi pe Sarah cu ea. Drăgălaşa blondă, deşi supărată că părăsea Wintersgarth, se consolă repede :

— O să fiu mai aproape de familia mea, îi mărturisi Nathaliei. Şi apoi, am prevăzut reacţia acestei scorpii... Bănuiam că nu va mai avea nici un inte-

res să-şi încredinţeze dragele ei comori domnului Lang, acum când s-a însurat...

Şi încă alte necazuri îl tracasau pe Eliot : publicitatea din ce în ce mai mare care însoţea ieşirile lui Fulger, în care ziariştii îşi puneau mari speranţe. Devenise aproape imposibil să fie condus la antrenament viitorul campion fără a fi asaltat de reporteri şi blîţurile fotografilor ! Chiar Sam sfârşise prin a admite că versiunea pe care o dăduse tânărul Mickey pentru căderea lui era plauzibilă : poate că fusese reflexia unei raze de soare pe un teleobiectiv cea care-l orbise... Fulger trebuia să alerge peste două săptămâni şi deja pariurile erau în floare.

Căzută pe gânduri, Nathalie ajunse la apartament. Fu surprinsă să-l găsească pe Eliot, care la această oră ar fi trebuit să fie la antrenamentul lui Fulger.

— Oh, lăsă ea să-i scape văzându-l aşezat în bucătărie. Voiai să-mi vorbeşti ? Eram cu Bettie...

— Aşa gândeam şi eu. Am făcut cafea, bei o ceaşcă ?

— Nu, mulţumesc, refuză ea strâmbându-se. Cafeaua mă deranjează în continuare... Am fost la doctor azi-dimineaţă. Totul este în regulă.

— Cu atât mai bine, spuse el politicos, fără a manifesta nici o emoţie.

Nathalie nu ştia ce atitudine să adopte ; se străduí să vorbească pe un ton vesel :

— Mă schimb şi pregătesc masa. Îţi convine un gulaş ? Te asigur că Bettie mi-a dat lecţii de bucătărie !

— Va fi suficient pentru trei ? Calum Carmichael trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta să-l vadă

pe Fulger, pe care-l va călări la concurs. Aş vrea să-l invit.

— Nici o problemă.

Aspectul protocolar al conversaţiei lor o mâhnea profund.

— O să încerc să nu ard mâncarea ! lansă ea cu o veselie forţată la care Eliot nu se deranjă să răspundă nici măcar cu un zâmbet.

— Cunoşti casa asta ? o întrebă el pe neaşteptate.

Îi întinse un plic. Nathalie recunoscu antetul unei agenţii imobiliare din regiune. Examină fotografiile în culori ale unei construcţii mari în stil victorian.

— Este cea a doamnei Grosvenor ? O vinde ?

— Da. Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea s-o locuieşti ?

Ea avu o tresărire fugară de spaimă : nu cumva insinua că trebuiau să se despartă după naşterea copilaşului ?

— Singură ?

Maxilarul bărbatului se crispă.

— Nu. Mă gândeam să locuiesc şi eu acolo. Oricum, casa este suficient de mare ca să avem fiecare domeniul nostru... dacă asta doreşti.

— Nu, n-am spus niciodată asta.

— Oricum, gândeşte-te şi vom merge s-o vizităm dacă eşti de acord. Nu este încă pusă oficial în vânzare, ceea ce ne lasă câteva zile de gândire. Nu putem rămâne aici : mai întâi, ar fi prea puţin loc pentru copil. Şi apoi...

El tăcuse.

— Da ?... şopti Nathalie cu inima bătându-i.

Eliot ezită şi murmură în cele din urmă :

— Înainte de căsătoria noastră am pretins că nu există nici o legătură între acești pereți și fostul tău soț. Era o lăudăroșenie din partea mea. Într-adevăr, acest apartament este marcat de un trecut care te apasă și pe care eu n-am fost în stare să-l alung...

Privirile lor se încrucișară și rămaseră ochi în ochi.

— ...Ai curățat orice urmă a prezenței lui, ți-ai azvârlit chiar și verigheta... Dar Tony Drummond te urmărește încă, nu-i așa ?

Ea clătină din cap.

— Într-un fel... da.

— Nu te învinuiesc, ai fost soția lui... Poate că ție ți-a arătat o parte a personalității lui, diferită de ce afișa în public... Dar nu poți continua să-i porți doliu etern... Mi-am jurat să nu te bruschez... Nu mi-am dat seama cât de greu mi-ar fi...

Fiecare cuvânt pe care-l pronunța era un șoc pentru Nathalie. Îl privea cu gura căscată...

— Eliot ? Unde te ascunzi ? se auzi o voce veselă pe scară. Unde este acel diavol de cal pe care vrei să-l călăresc ?

Din pieptul antrenorului ieși un oftat adânc.

— Este Calum, mormăi el ridicându-se. Pe aici, Cal !

Calum Carmichael intră în bucătărie ca o furtună.

— Doamnă Lang, susură el ducând la buze mâna pe care i-o întindea Nathalie. Așa, sunteți sufletul milostiv care a hotărât să aducă această oaie rătăcită pe calea cea bună ! Vă admir curajul ! Dumnezeule, Eliot, ce noroc ai !

Capul i se învârtea, dar în ciuda emoției violente care o copleșea, ea se lăsă câștigată de veselia musafirului lor. Și Eliot zâmbea.

— Întotdeauna la fel de subtil, Cal ! Diavolul de cal despre care vorbești te așteaptă, gata înșeuat !

Calum scoase un fluierat admirativ.

— Dar știu că nu pierzi timpul ! Mă urci în șa, de acum ? Eu credeam doar că-l voi privi cum joacă în frâu ! Știți ce cred, doamnă ? continuă el adresându-se tinerei femei. Acest sadic n-are decât o intenție : să mă facă de râs, sub ochii logodnicei mele, când animalul mă va azvârli în zbor planat drept în noroi !

— Spune-mi Nathalie, te rog. Logodnica ta a venit cu tine ? Unde este ?

— Jos. Îi spun să urce.

Cathy Harton era o creatură fermecătoare, cu păr lung șaten, cu un zâmbet natural și prietenos. Îl sărută pe Eliot pe amândoi obrajii și o salută pe Nathalie cu cordialitate. După care, acceptând invitația la masă, se oferi să ajute la pregătirea mâncării.

— Cum ? Nu vii să asiști la numărul meu de circ ? îi reproșă Calum.

— Mai târziu ! Și fii atent să nu cazi ! Bestia să nu-ți distrugă vreun organ vital ! Nu uita că ne vom căsători în curând ! La sfârșitul sezonului, îi preciză ea Nathaliei când rămaseră singure.

— Vă urez multă fericire, accentuă aceasta înlăturându-și o înțepătură de invidie în fața dragostei evidente și reciproce care-i unea pe cei doi tineri. Nu ești neliniștită... când Calum încalecă un cal dificil ?

Răspunsul veni imediat, foarte calm :

— Ba da. Tot timpul. Dar este viaţa lui, cea pe care o iubeşte, trebuie s-o accept. Tu n-ai trecut cu Eliot prin asta ? Nu mai era jocheu când l-ai cunoscut ?

— Nu.

— Aşa mi se pare şi mie. I-am cunoscut majoritatea flirturilor şi nu te-am văzut niciodată.

Nathalie turnă ulei de măsline pe fundul cratiţei şi o puse pe foc. Cu un aer detaşat, o întrebă :

— Ai cunoscut-o şi pe... cea cu care trebuia să se căsătorească ?

Cathy încetă o clipă să taie ceapa.

— Camilla, da. După părerea mea, el a scăpat în mod fericit ! Acea fată era imposibilă ! Făcea jocul mamei lui Eliot, încercând toate mijloacele pentru a-l face să abandoneze competiţia pentru ca să intre la bancă, la fel ca tot restul familiei. Ţi-l închipui pe Eliot bancher ? A înţeles repede că el nu va ceda şi pentru asta a rupt-o. Scandalul în legătură cu Michelle Laindlaw i-a servit drept pretext, asta-i tot ! Am răspuns bine ? termină ea privind cu sinceritate în ochii verzi ai interlocutoarei sale.

Nathalie se înroşi.

— Trebuie să mă găseşti tare indiscretă...

— Pentru nimic în lume ! Este normal să cauţi să înţelegi. Şi să nu-ţi imaginezi că Eliot te-a luat de soţie ca s-o înlocuieşti ! Şi-a revenit după ruptură cu o grabă indecentă, cum spune Calum !... Se pare că ai mai fost măritată... Ai divorţat ?

— Nu, sunt văduvă. Primul meu soţ a fost tot jocheu. A murit într-un accident.

Cathy avu o mişcare imperceptibilă de recul. Nathalie se grăbi să adauge :

— Un accident de mașină.

Invitata ei o observă și conchise :

— N-ai de ce să te temi cu Eliot. Bun, carnea este aproape gata... Mergem și noi la ei ?

Nathalie nu îndrăzni să refuze.

— De ce nu ?

Era uscat și rece la marginea câmpului unde fusese trasată pista de antrenament. Sam era acolo și sufla în mâini pentru a și le încălzi.

— Acel fluieră-vânt de Rowland a plecat fără să ne spună, își anunță el fiica supărat. Asta mă învață minte să nu mai angajez pe primul venit ! Logodnicul dumitale este rezistent, domnișoară, adăugă el la adresa lui Cathy. Fulger a încercat totul ca să-l trântească. Degeaba ! El este aproape la fel de bun călăreț ca ginerele meu !

Nuanța de tandrețe din vocea lui nu-i scăpă Nathaliei.

— Iată-i ! strigă Cathy apucând-o de braț.

Caii se apropiau în galop. În capul plutonului, Fulger ținea să forțeze pasul, dar Calum îl reținea la nivelul Prințului Igor, un alt cal, pe care-l călărea Eliot.

Dintr-o dată, în mijlocul tropotului surd de copite, răsună un zgomot violent, ca pocnetul unui bici. Prințul Igor se cabră scoțând un nechezat de durere și alergă ca o săgeată pentru a dispărea la orizont, abandonându-și călărețul la pământ, inert.

Nathalie era paralizată. Nu mai vedea nimic, nici caii nemișcați pe pistă, nici oamenii care alergau spre victimă, nimic în afară de Eliot lungit acolo inconștient... Se năpusti la rândul ei într-un elan subit și îngenunche lângă trupul soțului ei.

— Este... este mort ? şopti ea.

— Nu ! tună Calum. A văzut momente şi mai rele !

În această clipă, Eliot înjură printre dinţi.

— Iată ce limbaj pentru un mort ! îl certă prietenul lui, nu fără uşurare. Răsfaţă-l, Nathalie, asta o să-l facă să-şi vină în fire.

Delicat, ea-i ridică ceafa, i-o puse pe genunchii ei şi-i mângâie părul, ştergându-i noroiul care-i murdărea faţa.

— Eliot, scumpule, priveşte-mă...

El deschise ochii :

— Nu-ţi fie frică, şpuse el cu efort. Totul va fi bine. L-au prins pe bandit ?

— Prinţul Igor ?

— Nu, nemernicul care a tras, cu o puşcă cu aer comprimat, cred...

— Ah, deci asta era ! exclamă Calum. Dar de ce a tras asupra lui Igor ? Dacă ar fi fost asupra lui Fulger...

— Se poate să-i fi confundat...

Eliot îşi recăpătă puterile ; schimbă cu jocheul o privire plină de subînţelesuri. În jurul lor, zgomotul se făcea tot mai intens.

— L-am prins ! strigă o voce.

— Pariez că-l cunosc.

Eliot se ridică, ajutat de Nathalie, căreia nu-i lăsa deloc talia. Înlănţuiţi, aşteptară să fie adus până la ei individul care se zbătea în mijlocul grupului. Ea nu-şi crezu ochilor :

— Ben Watson ! Dumneata !

— Chiar eu ! râse grăjdarul zeflemitor. L-am lovit pe campionul lui Streng, nu ? O să fie mulţumit, milionarul !

— Tacă-ţi fleanca, ripostă Eliot cu o voce de gheaţă. Dacă complicele tău ar fi rămas un pic mai mult la noi, ar fi ştiut că nu-l voi călări pe Fulger astăzi. Presupun că Kevin Laindlaw va fi mulţumit de tine când va afla că ai ratat lovitura şi ai tras asupra altui cal !

Se întoarse spre Wes.

— Du-l la grajduri şi păzeşte-l până la sosirea poliţiei. L-au recuperat pe Igor ?

— Robbie a plecat să-l caute, patroane ! Hai, vino, nenorocitule ! şuieră băiatul către Watson. Aş avea chef să-ţi dau o lecţie ; ai fi putut să-l omori pe domnul Lang.

— Da, păcat... rânji celălalt. S-a reuşit mai bine cu draga dumitale iapă, încrezuto !

Nathalie nu dădu atenţie insultei, într-atât era de uluită.

— Tu... Tu ai deschis boxa lui Jasmine !

— Nu eu. Vărul meu. Rowland, cel care seamănă cu mine...

Acum ea înţelegea totul... Orele care urmară trecură într-o ceaţă confuză. Îl auzi vag pe tatăl ei anunţând că veterinarul scosese un plumb din şoldul nefericitului Prinţ Igor. Ştia că Eliot îi telefonase lui Kevin Laindlaw, să-i spună că era demascat şi va avea şi el de-a face cu poliţia. Calum şi logodnica lui îşi luară rămas-bun ; promiseră să se revadă curând... Coşmarul nu se risipi decât atunci când ea fu singură, faţă-n faţă cu Eliot, în salon.

— Laindlaw a înnebunit ?... De ce Jasmine ?

— N-are nici o legătură cu acel accident, replică soţul ei. Era o răzbunare personală, mai mult contra ta decât asupra Wintersgarth-ului, deşi asta a cauzat un necaz mare crescătoriei.

— Este bolnav !...

— Nu e singurul, din păcate !... Doamne, ce zi !

Se ridică şi făcu câţiva paşi, înţepenit.

— Eliot, ar trebui să te consulte un medic...

— N-am nimic rupt, Nathalie. Trebuie să mă dezbrac pentru a-ţi dovedi ?

— Da, spuse ea, uimită de propria-i îndrăzneală.

El înţepeni, cu sprâncenele ridicate, şi o privi cu o jumătate de zâmbet. Apoi, declară pe un ton neutru :

— Mă duc să mă bag într-o baie fierbinte, asta-mi va calma durerile... Cu un whisky va fi perfect, termină el ca pentru sine înainte de a părăsi încăperea.

Nathalie îi acordă zece minute. El n-o credea în stare să răspundă la provocare... Totuşi...

Uşa de la baie era întredeschisă ; ea o împinse şi se apropie de cadă.

— Uite-ţi paharul, făcu ea repede, de la distanţă, prinsă de un acces brusc de timiditate.

El nu lăsă să i se vadă uimirea şi-i adresă un toast, un pic glumeţ :

— Delicioasei mele soţii care mi-a făcut multe surprize astăzi ! Mai întâi mă trezesc cu capul pe genunchii tăi, apoi îmi aduci de băut în baie... Şi după aceea, ce mă mai aşteaptă ?

— Eliot, nu mă chinui...

— Departe de mine gândul de a te chinui, iubito ! De altfel, vreau să mă supun dorinţelor tale : vrei să constaţi natura loviturilor mele ?...

În picioare, şiroind, el îşi afişă vânătăile care-i împodobeau coapsele.

— ...Satisfăcută ?

Ea ar fi putut să bată în retragere în fața acestei provocări. În loc de asta, murmură cu o voce răgușită :

— Nu.

Eliot apucă un halat de baie și se înfășură.

— Ce mai vrei în plus, Nathalie ? Știi foarte bine că te doresc nebunește.

— Nu... nu mai știu... Dacă-i adevărat, de ce fugi de mine, de ce m-ai lăsat singură de săptămâni întregi ?

— Pentru că mi-era frică. Frică să nu mă respingi încă o dată... Prefer să nu te ating decât să te văd roasă de remușcări la gândul de a-i fi fost infidelă lui Drummond !

— Te înșeli ! strigă ea. Tocmai voiam să-ți explic când a sosit Calum, azi dimineață...

Nedumerit, el o cercetă o clipă, apoi îi întinse mâna :

— Vino să-mi explici, acum.

Trecând prin fața camerei, pe culoar, ea ezită. Dar Eliot o duse până în bucătărie. Deschise frigiderul și umplu un pahar mare cu lapte.

— Ține, bea... Hai, vorbește-mi despre Drummond.

— Eram foarte tânără și naivă. N-aveam nici o experiență... Când Tony mi-a cerut să mă mărit cu el, am crezut că mă iubea... Eram atât de romantică ! De fapt, el spera să moștenească Wintersgarth-ul...

— El ți-a spus asta ?

— Mi-am dat seama puțin câte puțin. N-a întârziat să se plictisească cu mine și nu se ascundea... Presupun că nu-i displăceam. Dar pretindea că eram... frigidă.

— Pe atunci au început aventurile lui ?

— Știai ?

— Toată lumea știa.

— La început, era discret, dar după aceea... A cunoscut o femeie, mai în vârstă ca el, divorțată. Tony îi făcea cadouri somptuoase pe care le plătea cu bani din contul nostru comun. Așa am aflat acest lucru : când banca a refuzat să onoreze unul din cecurile mele fiindcă noi depășiserăm împrumutul autorizat. Habar n-aveam că aveam unul ! Seara, am avut o ceartă îngrozitoare. A plecat și... în drum, ducându-se la Jane, a murit...

— Înțeleg acum neîncrederea ta când Sam a încercat să ne apropie. Ți-era teamă să nu se repete istoria... Ce prost am fost ! Dacă aș fi știut ce puțină considerație aveai față de tine... Nathalie, chiar crezi sincer că în tine nu se poate vedea decât un mijloc de a ajunge la bogăție ? Dar privește-te, scumpa mea. Ești atât de frumoasă, atât de... atrăgătoare.

Ea-și păstra ochii plecați asupra mesei.

— Nu sunt totuși genul de femeie care-ți place.

— Nathalie, poate să-ți pară caraghios, dar m-am îndrăgostit fulgerător de tine din momentul în care te-am văzut. Era atât de evident încât nu puteam concepe că nu simți și tu același lucru. Ostilitatea ta mi-a făcut rău.

— Dar... blonda de la Harrogate...

— Ah, l-aș sugruma cu plăcere pe Andrew ! Ce nevoie avea să vorbească ? Biata Lynn a realizat repede că n-aveam pentru ea decât un sentiment de prietenie... Eram nebun după tine. Nu numai fizic. Te voiam a mea în întregime. Și când în cele din urmă te-am ținut în brațe, în acea noapte fal-

moasă, am crezut c-am câştigat. Păreai atât de... copleşită.

El oftă.

— Nu voiam să te seduc, în acea seară... Nu, erai atât de sălbatică... Voiam să-ţi fac curte cu gingăşie, să te îmblânzesc. Nu prevăzusem că o să te arunci de bunăvoie de gâtul meu. Pentru mine era... ca un cadou minunat. N-am putut rezista.

Eliot făcu o pauză. Nathalie tăcea, cu inima în flăcări.

— ...Te-am privit dormind. Îmi spuneam că trebuie să fi simţit ceva, ca să mi te dăruieşti astfel... Apoi am hotărât să grăbesc lucrurile, voiam să-ţi propun să devii soţia mea, la micul dejun... Numai că n-a mai existat acel mic dejun... Dacă ai şti cât am suferit ! Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, din vina mea. Şi timp de săptămâni a trebuit să îndur răceala ta, ca un reproş viu care transforma noaptea cea mai extraordinară din viaţa mea într-un pas de neiertat pe care era mai bine să-l uit !

— Eram... sub influenţa şocului, bâigui Nathalie. Niciodată nu mai procedasem în acest mod. Descopeream un aspect al personalităţii mele pe care-l respingeam cu grijă...

Se făcu o scurtă tăcere. Eliot reluă :

— Când am găsit din întâmplare, în corespondenţă, rezultatul testului tău de sarcină, am profitat de această ocazie : aveam de gând să mă însor cu tine, orice ar fi fost ! Am şovăit o clipă, întrebându-mă dacă nu era mai bine să aştept să faci tu primul pas, dar ştiam că nu-l vei face. Hotărârea mea era luată.

— Te-am detestat din cauza asta.

Eliot mângâie drăgăstos faţa tinerei femei.

— Nu eram mândru de mine. Dar era prea târziu să dau înapoi. Speram în continuare să te conving în timpul voiajului nostru de nuntă, prin blândeţe, aducându-te să dormi cu mine, pur şi simplu.

— Şi atunci de ce m-ai respins în a doua seară ?

— Fiindcă erai moartă de frică, dragostea mea. Începeai să tremuri ca o frunză când mă apropiam de tine.

— Nu de tine îmi era frică, Eliot, ci de mine. Începusem să-mi dau seama că te iubesc şi mă temeam să... să nu te dezamăgesc. Ca să fiu cinstită, încă mai am această teamă...

Din nou el îi întinse mâna, ridicându-se :

— Vino... N-ai de ce să te temi.

El se dovedi tandru şi delicat. Ea se abandonă încet, dezbărându-se de vechile ei temeri pentru a fi cuprinsă de o voluptate de nebănuit. Ea cedă dorinţei, pasiunii care o consuma în întregime... Camera aurie scălda trupurile lor în lumină...

— Cum mi-am putut imagina, chiar pentru o singură clipă c-aş putea trăi fără tine ? murmură ea în cele din urmă, visătoare.

— Nu credeai cu adevărat. Îţi trebuia timp pentru a recunoaşte, asta-i tot. Evident, intervenţia acelei dragi de Oriel n-a aranjat nimic !

— Da. Când te-am văzut sărutând-o, eu...

— Ai văzut prost : ea mă săruta. Dacă ai mai fi rămas încă o secundă, m-ai fi văzut cum o respingeam... Cât despre invitaţia ei, nu înţelegeam de ce ai refuzat-o. Era ca şi cum voiai să mă arunci în braţele ei...

— Totuşi ai acceptat-o...

— Draga mea, eram obligat. Era o clientă. În

timpul cinei, mi-a propus să reluăm relaţiile de altădată. Am refuzat politicos. M-a ameninţat că-şi retrage caii de la Wintersgarth. Am asigurat-o că este liberă să procedeze cum vrea. Seara a fost scurtă.

— Oh, Eliot, eram atât de geloasă !

El o făcu să tacă cu un sărut.

— ... Spune-mi, îl chestionă ea în cele din urmă. Vorbeai serios când ai spus că aş putea deveni mai mult decât o secretară la crescătoria de cai ?

— Categoric, dar nu înainte de a se naşte copilul, din consideraţie pentru Sam... Vezi tu, maică-ta adora caii şi-şi petrecea timpul pe lângă ei, în ciuda sfaturilor de prudenţă ale tatălui tău. Într-o zi a primit o lovitură de copită... Iată de ce Sam a căutat întotdeauna să te protejeze exagerat, poate, dar îi este atât de frică să nu te piardă şi pe tine... Nu încetează să-mi repete : „N-o mai am decât pe ea..."

— Bietul tata ! De ce nu mi-a vorbit niciodată ?

— Fiindcă nu şi-a revenit niciodată în întregime. N-avea intenţia să-mi vorbească nici mie. Asta i-a scăpat în cursul unei dispute pe care am avut-o amândoi, când insista să angajeze o nouă secretară..

Îşi plimbă buzele peste umerii fremătători ai soţiei sale, de-a lungul gâtului de fildeş, pentru a ajunge să-i şoptească la ureche :

— Cred că voi avea nevoie de o asociată, în curând, când Sam va ieşi la pensie...

Transportată de bucurie, ea se lăsă pradă mângâierilor lui.

— SFÂRŞIT —

Colecția „EL și EA"

ultimele apariții :

210.	Lilian Peake	– Rebela
211.	Anne Mather	– Obsesia
212.	Nicola West	– Regăsirea
213.	Anne Mather	– Fantoma Atlantidei
214.	Nicola West	– Rapsodie în re minor
215.	Sara Craven	– Înfruntare tulburătoare
216.	Lilian Peake	– Simfonie de vară
217.	Nicola West	– Un ultim gest de dragoste
218.	Charlotte Lamb	– În voia sorții